

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\May_Karl-Loupezna_karavana.pdb

PDB Name: Loupežná karavana
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.4.2007
Modification Date: 12.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Loupežná karavana
Autor: Karel May
Nakladatelství: GÁBI, 1992
Stav: scanováno, Mirek
Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.
Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.
Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.
* * *

I. KAPITOLA

Džezarbej, Škrtič lidí

V Austrálii jsem lovil klokana, v Bengálsku tygra a v prériích Severní Ameriky grizlyho, i bizona. V drsných končinách dalekého západu, jsem se setkal s podivuhodným i obdivuhodným mužem. Stejně jako já, z touhy po dobrodružství, se vydal do temných a krvavých končin indiánských lovišť. Čelili jsme spolu mnoha nebezpečným nástrahám. Sir Emery Bothwell, Angličan nejryzejšího zrna hrdý, šlechetný, vždy duchaplný a duchapřítomný, zároveň však chladný a nemluvný, výtečný zápasník a šermíř, spolehlivý střelec, nepostradatelný přítel v nouzi.

Vedle těchto ctností měl sir Emery i některé vlastnosti, typické pro Angličana, které mohly nezasvěceného člověka i popudit. Mne však vůbec nepře

kážely, spíš se pro mne stávaly zdrojem utajeného, i když nevinného, obveselení. Po dlouhých potulkách jsme se rozešli v New Orleansu a slíbili jsem si, že se znovu setkáme - v Alžírsku.

Nebyla to náhoda, že jsme se rozhodli pro Afriku. Stejně jako já, byl i sir Emery světoběžník. Znal již téměř všechny končiny světa, kromě Afriky. Je pravda, že již jednou procestoval "gharb", jak Arabi nazývají pobřežní pásmo mezi Marokem a Tuniskem, ale teď toužil poznat vnitrozemí černého kontinentu. Nekonečnými písky Sahary, přes Súdán, se chtěl dostat k Nilu a odtud zpátky do civilizace. V hlavním městě Alžírská, v Alžíru, žil jistý jeho příbuzný, pan Latréaumont, strýc sira Emeryho z matčiny strany, u kterého kdysi pobýval, aby se seznámil s arabštinou. Pan Latréaumont byl obchodník, který udržoval čilé obchodní styky se Súdánem. Jeho dům v Alžíru se měl stát místem našeho setkání se sirem Emerym.

Co se rýče mě, již ve studentských letech jsem se věnoval studiu arabštiny. Své skromné znalosti jsem se snažil rozšířit krátkým pobytem v Egyptě. Čas strávený v amerických prériích se sirem Emerym mi také poskytl příležitost ke zdokonalení jazyka.

Po kratší návštěvě svého rodiště v Německu jsem se v jihofrancouzském Marseille nalodil na palubu parníku Vulkán lodní společnosti Messagerie impériale s uspokojením, že zanedlouho spatřím svého přítele.

Afrika byla pro nás, pro oba, krajinou mnohých nerozřešených záhad a tajemství. Tato okolnost nás utvrzovala v očekávání, že nás tu čeká mnoho zajímavých a vzrušujících dobrodružství. Hlavně nás však vzrušovala představa, že po amerických jaguárech, medvědech a bizonech si ukojíme svou loveckou vášeň i na leopardech a lvech.

Od našeho rozchodu v New Orleansu již uplynul téměř jeden rok, ale prostřednictvím dopisů sir Emery věděl, kdy přijedu do Alžíru, a věděl i to, že přijedu parníkem Vulkán. Proto jsem byl trochu zklamaný, když jsem ho neviděl v davu na nábreží, ani v některém z člunů, které nám pluly v ústretu.

Přístav Alžír leží na západním břehu půlměsíkové zátoky a z pohledu od moře poskytuje divákovi téměř neskutečný, přízračný pohled. Křídově bílá, bizarně propletená zástavba domů bez střech a oken na svazích zelených pahorků strnule zírá dolů do přístavu. Působí dojmem vápencového masivu, obrovského sádrového sousoší nebo bílého ledovce v prudkém slunečním světle. Na samém vrcholu pahorku, na pozadí blankytně modré oblohy, se tyčí věže mohutné císařské pevnosti.

Nábřeží se hemžilo postavami v bílých burnusech, černochoy v pestrých šatech, ženami zahalenými od hlavy po paty do bílých vlněných závojů. Mauri a Židé v tureckých krojích, míšenci nejrůznějších ras, páni a dámy v evropském oblečení, francouzští vojáci všech druhů zbraní a hodností.

Dal jsem si dopravit zavazadla do Hotelu de Paris v ulici Báb el Qued. Vydal jsem se do ulice Báb Azon, ve které stál dům pana Tatréaumonta.

Jen co jsem odevzdal sluhovi navštivenku, objevil se ve dveřích pán domu.

"Bienvenu, monseigneur. Vítejte, můj pane. Ale ne tady, ne tady... Prosím, následujte mě, chtěl bych vás představit mé paní a dceři. Už vás netrpělivě očekáváme."

Zarazilo mne, že jsem nikde neviděl sira Emeryho.

L Monseigneur Latréaumont byl postavou malý, ale nesmírně hbitý. Při výstupu po širokém mramorovém schodišti jsem mu nestačil. Dům patřil kdysi bohatému muslimovi a kombinace arabské architektury s francouzským vnitřním vybavením vypadala neobvykle. Přes brilantně zařízený salon jsme se dostali do soukromé části domu, do obývacího pokoje. Podle zvyklostí to bylo pro hosta neobyčejně významné.

Madame Latréaumontová seděla na taburetu a listovala si v nějaké knížce. Byla oblečena do šatů z černého hedvábí evropského střihu. Mademoiselle Latréaumontová ležela na sametovém divanu v pohodlném, malebném orientálním úboru. Široké hedvábné kalhoty jí sahaly až ke kotníkům. Bosé nohy měla v modrých, zlatem vyšívaných bačkůrkách. Jemná krajka vina, protká vána zlatem a stříbrem, jí halila hrud' a šíji a tvořila půvabný soulad se sametovým bolerkem tureckého střihu, ozdobeného vzácnými arabeskami a drahocennými knoflíky. Do tmavých vlasů měla vpletené zlaté a perlové šňůry.

Jen co jsme vkročili do místnosti, obě dámy s údivem vstaly. Bylo vidět, že nedokázaly zastřít své rozpaky nad společenským fatpt pas, netaktností, pána domu, kterého se dopustil tím, že bez jakéhokoliv ohlášení uvedl cizince do této místnosti. Když však vyslovil pan Latréaumont mé jméno, výraz překvapení vystřídala netajená radost.

Madame přistoupila ke mně a dojatě mne chytila za ruku.

"Jaké štěstí, pane, že jste konečně tady. Naše touha po vás byla bezmezná. Teď už můžeme být pokojnější, když je dlouho očekávaná pomoc pro moriseigneura Bothwella konečně tady. Vy najdete našeho Réalda, vidíte?"

Její slova mne zarazila. Toužebně mne očekávali? Proč?

"Jistěže, madame, rád udělám všechno, co si přejete, když to bude v mých silách. Jen mi, prosím, vysvětlete, kdo je Réald a kde je sir Emery?"

"Vy to ještě nevíte? Mon dieu, můj bože. Celé město už to dávno ví."

"Ale, Blanche," zamíchal se do rozhovoru domácí pán, "Zřejmě zapomínáš, že pán May teď přicestoval."

"Vraiment, opravdu, já jsem úplně zapomněla. Vy přece o tom nemůžete nic vědět. Prosím, posadte se... Clairon, nepřivítáš našeho vzácného hosta?"

Mladá dáma se zdvořile uklonila a madame mě odvedla ke křeslu. Celé přivítání na mne působilo jakousi tajuplností. Se vzrušením jsem očekával vysvětlení.

"Zastihl jste nás v situaci," začal pan Latréaumont, "která nás nutí obcházet oficiální zvyklosti. Emery o vás hodně vyprávěl. A to je při jeho příslovečné uzavřenosti a zdrženlivosti ten nejlepší důvod, aby jsme vám bezmezně důvěřovali."

"Ano, monseigneur, přechováváme k vám neotřesitelnou a úplnou důvěru," potvrzovala madame. Podle zdvořilého jihofrancouzského způsobu použila oslovení monseigneur místo jednoduchého monsieur. "Už jste stáli s naším synovcem před tolika nástrahami a nebezpečími, že se jistě neleknete naší prosby."

V duchu jsem se musel usmát nad rychlostí a bezprostředností, s jakou tito milí lidé začali disponovat s mou osobu. Podstatu úlohy jsem ještě neznal, ale podle slov madame Latréaumontové se s ní spojovalo určité nebezpečí.

"Dámy a pane, jsem vám plně k dispozici."

"Eh bien, správně. Po tom, co jsme o vás slyšeli od pana Bothwella, jsme nepochybovali o vaší ochotě a velkodušnosti. K naší omluvě však musím říct, že tento úkol pro vás vymyslel pan Bothwell."

"Když to bude v mých možnostech, tak jej splním," prohlásil jsem.

"Děkuji vám, monseigneur," řekl pan Latréaumont. "Utrpěli jsme těžkou ztrátu, postihlo nás hrozné neštěstí..."

"Ano, strašné neštěstí," zopakovala paní Latréaumontová a oči se jí zalily slzami. I Clairon, její dcera, vytáhla malý voňavý kapesník, aby zakryla propukající vzlykot.

"Prosím, mluvte, madame."

"Ne, nemám sil to vyprávět. Úzkost mě obírá ó slova..."

Útlá a jemná dáma byla tak otřesená, že se i mne začínal zmocňovat neklid.

"Prosím, monseigneur, mluvte vy," požádal jsem pana Latréaumonta.

"Znáte Imošarhi?" začal své vyprávění otázkou, ale ihned s jižním temperameňtem dodával: "Jistěže, nemůžete je znát, když jste dnes přicestoval. Tito Imošarhové říká se jim taky Tuaregové jsou strašný kmen. Karavanní cesta z Aín Salláhu do Áhiru, Džennehu a Sakkatu, po které posílám zboží do Súdánu, vede jejich územím. Můj obchodní dům je jediný v Alžíru, který

udržuje přímé styky s Timbukty, Pullou, Haussou, Bronu a Wádaí. Jelikož tato trasa vede daleko od řádných cest a jen v Aín Salláhu, v ghadámeši a v Ghátě se na ně napojuje, udržování tohoto obchodního spojení je často provázené těžkými obětmi a ztrátami. Ale nejtěžší úder nás postihl při ztrátě poslední kafilu, obchodní karavany."

"Přepadli ji Tuaregové?" zeptal jsem se.

"Usuzujete správně, pane. Přepadla ji gum, loupežná karavana. Všechny muže nemilosrdně a ukrutně zmasakrovali, zachránil se jen jeden. Na samém začátku přepadu, při prvních výstřelech, se zhroutil do písku a tvářil se, že je mrtvý. Tento člověk, který jako jediný přežil, donesl zprávu o strašném úderu, který postihl moji rodinu."

"Váš obchodní dům se z této rány jistě brzy vzpomátuje."

"Obchodní dům? Jistěže. Ale má rodina nikdy. Ztrátu zboží lze oželeť. Jenže s touto kafilou byl i můj jediný syn Réald a nevrátil se... Můj jediný syn."

Obě dámy již dále nedokázaly zadržet pláč. I pan Latréaumont se poddal truchlení a nebyl schopen pokračovat. Nechtěl jsem je rušit v jejich bolesti. Až po chvíli jsem se zeptal:

"Nedostali jste žádnou zprávu o jeho osudu? Loupežníci pouště obyčejně nikomu nedávají milost..."

"On ještě žije."
"To zní přímo jako zázrak, pokud nejde o smutný omyl..."
"Určitě žije, dostali jsme a něm zprávu."
"Od koho?"
"Od Tuarega, kterého poslal aguíd, vůdce gumu. Žádal výkupné."
"... a které jste zřejmě zaplatili?"
"Musel jsem, 'kdo by nezaplatil v mé situaci?"
"V čem spočívalo výkupné?"
"Ve zboží, které jsem měl poslat do oázy Melrír."
"A váš syn?"
"... nevrátil se. Loupežníci přišli s novými požadavky."
"A opět jste jim vyhověli?"
"Ano."
"Se stejným výsledkem?"
"To ještě nevíme. Právě když se ohlásil druhý posel loupežné karavany, přicestoval i Bothwell. To bylo před deseti měsíci a..."
"Sir Emery je už tak dlouho v Africe?" přerušil jsem jej. "Vždyť měl přicestovat do Alžíru tento měsíc."
"Odpočinul si v Anglii jen několik týdnů a znovu jej chytila cestovatelská vášeň. Díky bohu přijel v pravý čas."
"Teď už tuším další souvislosti. Zdejší státní moc všemi prostředky, které má k dispozici, nedokázala ve vašem případě pomoci. Byli jsme odkázáni sami na sebe. A v tom se objevil pan Bothwell."
"Uhodl jste."
"Jaká udělal opatření?"
"Dal odeslat požadované zboží, ale tajně je následoval."
"Odvážné rozhodnutí. S jakým průvodem se vydal na cestu?"
"S jedním průvodcem, který zná terén a s jedním arabským sluhou."
"Kam směřovali?"
"Zboží se mělo dopravit do oázy Lotr."
"Jaké zboží loupežníci žádali?"
"Kompletní burnusy, šátky, dlouhé pušky, nože, přikrývky, široce rozkrojené bory, jaké nosí Arabi, a množství pro nás bezcenných stanových dílců a předmětů."
"Vypadá to tak, že loupežná gum si chce zaopatřit úplnou výstroj, ale vašeho syna stejně nepustí. Pro Araba není hříchem oklamat; nevěřícího, d'aura. Předpokládám, že sir Emery nechal označkovat všechno zboží?"
"Od koho to víte?" zeptal se překvapeně pan Latréaumont.
"Od nikoho. Emery používá stejná opatření, která se naučil v Americe. Kdo prožil dlouhé roky mezi indiánskými kmeny a každou chvíli se musel vyhýbat smrtelnému nebezpečí, si zvykne na používání lsti a různých triků, které využije i tady, na Sahaře. Jaké značky použil?"
"Začátečních písmen mého jména a příjmem André Latréaumont, čili A.L. Dal je vypálit do pažeb pušek, do rukojetí nožů a vyšít i na límce burnusů, do rohů šátků a přikrývek."
"Důmyslný způsob, jak poznat příslušníky loupežné karavany, nebo zachytit její stopu. Nemáte od sira Emeryho žádnou zprávu?"
"Mám, a to celkem konkrétní. Dostal jsem ji před dvěma týdny a od té doby vás toužebně očekávám. Zpráva je z větší části určena právě vám."
"Pokud se nemýlím, mám se za Emerym ihned vydat?"
"Přesně. Tady je zpráva, kterou poslal z oázy Zinder."
Papír ležel na stole neklamný důkaz toho, jak často se na něj upíraly za posledních čtrnáct dní zraky všech třech nešťastníků. Sir Emery byl stručný: nedosáhl zatím žádného většího úspěchu, nabádal Latréaumonty k trpělivosti, aby neztráceli naději a připojil výzvu, abych si za ním pospíšil. Neuváděl ani místo, ani čas střetnutí.
"Kdo přinesl ten dopis?"
"Arab z kmene Kubabišů. Má příkaz, aby čekal na váš příchod a dělal vám průvodce."
"Kde je teď?"
"Tady, v domě. Přejete si jej vidět?"
"Samozřejmě, hned."
V duchu jsem se cítil dítětem štěstěny. Jen jsem vkročil na africkou půdu a už jsem se stal účastníkem dobrodružství, které slibovalo vzrušující zážitky. Za mého předcházejícího pobytu v Egyptě jsem se seznámil s několika příslušníky kmene Kubabišů a poznal jsem je jako udatné bojovníky a čestné průvodce.
Vstoupil do místnosti. Arabové jsou spíše středních než vyšších postav, většinou štíhlí. Muž, který vstoupil do místnosti, byl hotový obr. Byl tak vysoký a mohutný, že jsem jen taktak dokázal přemoci výkřik údivu. Jeho dlouhá hustá brada a okolnost, že byl ověšený až po zuby různými druhy zbraní, mu dodávaly vzhled tvrdého a nekompromisního bojovníka. V každém případě to byl průvodce, který už na pohled naháněl strach. Hluboko se uklonil s rukama zkříženými přes hrud' a dunivým basem pozdravil.
"Salám álejkum."
"Salám álejkum, mír s tebou," odpověděl jsem. "Slyšel jsem, že jsi synem udatného kmene Kubabišů?"

V jeho černých očích se objevil hrdý záblesk.

"Kubabišové jsou nejmilejší děti Abú Zetta, sidi. Jejich kmen se skládá z dvaceti rodů. Nejznámější je EnNuráb, ze kterého pocházím."

"EnNuráb? Ten rod znám. Jeho šejk, moudrý Fádharalláh Uelad Sálem, jezdil kdysi po mém boku."

"Alláh akbár. To je dobře sidi, teď můžu poslechnout tvůj hlas, i když jsi nevěřící d'aur z Frankistánu."

"Jak se jmenuješ?"

"Mé jméno je těžké pro jazyk Angli

čana. Jmenuji se Hassan Ben Abúlfedá Ibn Haukál al Wárdi Jussuf Ibn Abú Foslán Ben Iššák al Duli."

Musel jsem se usmát. Předem mnou stál jeden z těch Arabů, co si ke svému jménu připojují celý rodokmen. K uctění svých předků, ale především proto, aby zapůsobili na posluchače. Proto jsem odvětil:

"Hassane Ben Abúlfédo Ibn Haukále al Wárdi Jussufe Ing Abú Fosláne Ben Iššáku al Duli, jazyk Angličana umí vyslovit jméno, které napsané sahá od Běngházi až po Kašennah. Budu ti říkat Hassane, protože už váš Mohamed říkal: "Nemluv deset slov, když stačí jedno!"

"Mé ucho bude hluché, sidi, když mi budeš říkat jenom Hassan. Ti, co mě znají, mi říkají Hassan el Kébír, Hassan Veliký. Musím ti říct, že jsem slavný Džezarbej, Škrtic lidí!"

"Alláh akbár, bůh je veliký, toho zná každý tvor. Ale o Džezarbejovi jsem v životě neslyšel. Kdo ti dal to jméno?"

"Všichni, co mě znají, sidi." "Kolik lidí jsi už uskrtil?" Rozpačitě sklopil pohled. "Step se třese a poušť se chvěje, když se objeví Džezarbej, Škrtic lidí, sidi. Ale jeho srdce je plné litování, shovívavosti a soucitu, protože jak nás učí zbožný Abú Hanífa, kterému naslouchá každý věřící: "Tvá ruka budiž mocná jako tlapa leoparda, ale i křehká jako stébl trávy ve stepi."

"Tvé jméno je pro mne zatím makáš, nic. Použiji je jen tehdy, když se přesvědčím, že si je zasloužíš!"

Tušil jsem, že dobrý Hassan el Kebír, Hassan Veliký, navzdory arzenálem zbraní ověšené postavě, je neškodným dítětem přírody. Poušť má své vychloubače právě tak, jako salony lepší společnosti.

"Zasloužil jsem si to jméno, sidi, jinak bych je neměl!" Odpověděl hrdě. "Pohlédni na tuto pušku, tyto pistole, nože, meč a kopí, před kterými se dává na útek i sám odvážný Uelad SUMán! A ty bys mi chtěl odepřít mé jméno? Sám sidi Emir mi jej dal!"

Sidi Emir? Snad toto obrovité dítě pouště nepřejmenovalo sira Emeryho na orientálního emira? "Kdo je sidi Emir?"

"Alláh jífadak, bůh tě opatruj, sidi, i tvůj rozum. Ty opravdu neznáš jméno toho, který mne k tobě posílá?"

Opravdu jsem se nemýlil. Udělal ze sira Emeryho úplně jednoduše arabského emira!

"Vyprávěj mi o sidim Emerym!" přikázal jsem stroze a stručně.

"Byl jsem v Bilme, odkud jsem vedl káfilu, obchodní karavanu, do Zinderu. Musím ti, sidi, říct, že Hasan el Kebír je proslulým chabírem, průvodcem, který zná na Sahaře všechny cesty. Jeho očím neujde sebemenší stopa nebo chodníček!"

Kdyby Hassan mluvil pravdu, tak by mi jeho znalost terénu byla mimořádně užitečná. Rozhodl jsem se, že jej přezkouším, abych měl jistotu, co do něj mohu očekávat.

"Mluvíš pravdu, Hassane?" zeptal jsem se.

Zaujal hrdý postoj a výraz jeho tváře jakoby mluvil: "O mých slovech není možné pochybovat."

"Víš, kdo je háfiz, sidi?" Zeptal se, jakoby předpokládal, že nebudu znát odpověď.

"Člověk, který zná korán z paměti." "Jsi moudrý, i když pocházíš z krajiny Frankistán. Musíš vědět, sidi, že Hassan Ben Abúlfedá Ing Haukál al Wárdi Jussuf Ibn Abú Foslán Ben Iššák al Duli je právě takovým hafizem. Umím odříkávat z paměti všech stočtrnáct súr koránu. Jenže ty jsi d'aur. Chceš pochybovat o slovech pravověrného muslima?"

"Mírní se, Hassane! Nenechám se osočovat, ani kdybys byl hafizem všech hafizů a stonásobným muslimem. Osvěž si trochu paměť a vzpomeň si, že křesťané nejsou nevěřící, protože i oni mají svou svatou knihu. To potvrzují všichni moudří vykladači islámu od prvního emira El Mamiájína až po tvého zbožného Abú Hanífu, kterému naslouchá každý věřící, jak jsi to už sám poznamenal. Možná umíš z paměti korán, ale znáš i ilm tefir el kuťán, Výklad ke koránu? Tam se můžeš dočíst, že jenom jedna odnož Peršanů a modloslužebníci jsou d'aurové."

"Jsi moudrý jako softa, student islámu, sidi. Byl bys však ještě moudřejší, kdybys věřil tomu, co říkám."

"Uvěřím ti, když mi řekneš, které oázy leží na přístupech k Rifu."

"Ain Saláh, Ghadámis, Ghát, Murzúk, Audžila a Sívá."

"A k Súdánu?"

"Agadés, Áhir, Bilma, Dtingola, Chartúm a Berber."

"Jak dlouho trvá cesta ze Soákenu do Berberu?"

"Vede územím kmenů Amáhar, Hádendoa a Omrák 'núbijských pastýřů. Cesta trvá dvanáct dní, sidi."

Odpovídal rychle a přesně. V jeho tváři se zračilo nesmírné zadostiučinění nad tím, jak hravě zvládá d'aurovu zkoušku.

"Teď už ti věřím," prohlásil jsem. "Pokračuj ve vyprávění. Teda vedl jsi káfilu do Zinderu..."

"Z Bilny do Zinderu. Tam jsem se setkal se sidim Emirem. Dal mi všechno, co jsem potřeboval na cestu, a poslal mě sem. Prý zde najdu jistého udatného sidiho z Germánistánu, Německa, a mám jej přivést za ním."

"Kde se máme setkat?"

"Při Bab el Ghúd, Bráně písečných dun. Odtud se dostaneme z oblasti putujících písků do skalnaté pouště, serír.

Slyšel jsi o zlých džinech a duších, sidi?" "Slyšel. Bojíš se jich, Hassane?" "Bát se? Hassan el Kebír se nebojí ani šejtana ani zlých duchů. Ví, že utečou, když se pomodlí súru ennás a súru elfalák. Ty jsi ovšem křesťan, neumíš sóry, protože tě sežerou, když přijdeme na místa, kde pobývají."

"A proč jsi dovolil sidimu Emirovi, aby šel k Báb el Ghúd? Zlí duchové jej sežerou spíš, než se s ním setkáme."

Neočekávaná otázka jej přivedla do jistých rozpaků, ale nakonec přišel na spásnou myšlenku.

"Budu se za něho modlit!" "Za d'aura, nevěřícího? Tak dobře, Hassane, vidím, že jsi zbožným potomkem proroka Mohameda. Modli se i za mě. Za sidiho Emeryho s'uru ennás, za mě s'uru elfalák. Pak už se nebudeme muset bát zlých duchů pouště. Vydáme se na cestu za úsvitu."

"Alláh akbár, bůh je veliký, sidi. Zná a může všechno. Člověk je jen ubohý tvor, který jej musí poslouchat a nesmí se vydat na cestu v čase ranního svítání. Čas vhodný na odchod je ve tři odpoledne, tedy v posvátný ásr."

"Zapomínáš, Hassane, že tyto časy platí jen pro karavany, jednotlivce se může vydat na cestu kdykoliv."

"Sidi, jsi opravdu veliký a učený fákíh, znalec zákonů, a lituji hodiny, která ti dala otcem nějakého Franka a matkou křesťanku. Vidím, že jsi opravdový

háfiz, který zná z paměti nejen korán, ale i jeho výklad. Budu ti proto věrně sloužit a vést, kam jen budeš chtít."

"Máš nějaká zvířata?"

"Žádná, pane. Ze Zinderu jsem se vydal na cestu se dvěma velbloudy. Jeden se mi zhroutil ještě v tehmě, rovinaté poušti, a druhý, když jsem dorazil do Alžíru, byl tak utahaný a sedřený, že jsem jej musel lacino prodat."

"Půjdemě tedy odsud štěpní poštou do Batny a odtud pouštní poštou přes Džebel Bou Řezal do osmnácti oáz Sibánu. V Biskáře si opatříme dobré hedzíny. Připrav se na odchod brzy ráno. Když mě cestou přesvědčíš o tvé udatnosti, sám tě budu nazývat Džezarbejem a el Kebírem."

"Snad si nemyslíš, sidi, že jsem nějaký tušán, zbabělec? Nebojím se ani lva, a smůmu, horkého pouštního větru. Chytím do ruky assáleha, jedovatého stepního hada, a právě tak polapím i pštrosa. Ulovím gazelu i antilopu, zabiji leoparda i štíra. Když zaburácí můj hlas, každý se třese. Ani ty mi nebudeš upírat jméno, které mi právem náleží. Salám álejkum, mír s tebou."

Hluboko se uklonil a opustil místnost.

Madame Latréaumontová ke mě přistoupila a chytila mě za ruku.

"Vy tedy splníte naši prosbu, monseigneur, i když je ta prosba nemalá a je spojena s velikým rizikem? Už zítra se chcete s námi rozloučit a vydat se na cestu?"

"Madame, jsme v situaci, která vyžaduje rychlé jednání. Když dovolíte, přijmu vaši pohostinnost po našem návratu. Do té doby bych si u vás rád uschoval některé věci, které by mi cestou překážely."

"Assurément, přirozeně, pane. Ihned pošlu sluhu na loď, aby..."

"...pardon, madame, už jsem se ubytoval v Hotelu de Paris."

"Opravdu? Uvědomujete si, že je to pro nás urážka?"

Musel jsem vyslechnout ještě několik přátelských výčitek. Potom svěřila madame záležitost sluhovi.

Ve chvíli, kdy jsem chtěl opustit pokoj a uchýlit se do soukromí, sluha ohlásil návštěvu nějakého Araba, který chtěl mluvit s pánem domu. V mé přítomnosti Latréaumontovi očekávali neznámého muže v přijímacím salónu.

Arab byl vysoké, hubené a šlachovité postavy. Ze stavu jeho oděvu bylo zřejmé, že má za sebou dlouhou cestu.

Ozdobné šňůry z velbloudí srsti mu visely kolem kapuce. Celý jeho vzhled svědčil o tom, že je pravým synem pouště, který se nelekne žádného nebezpečí a strádání přijímá s ocelovou lhostejností.

"Salálek..." pozdravil sebevědomě zkratkou. Ani jen náznakem nesklonil hlavu a pohled jeho černých očí, který měl zvýraznit převahu svobodného syna

pouště a pravověrného muslima, těkal od jednoho k druhému.

"Mluvte s ním vy, pane!" zašeptal mi do ucha pán Latréaumont. "Je to ten Tuareg, co tady byl minule kvůli výkupnému za Réalda."

Byl jsem vděčný náhodě, že posel přišel právě dnes.

"Salál..." odpověděl jsem ještě stručněji. Beduíni takovými pozdravy dávají najevo stupeň úcty, který přisuzují tomu druhému. "Co chceš?"

"Ty nejsi ten, se kterým mám mluvit."

"Ty budeš mluvit jen se mnou."

"Nepřicházím za tebou."

"V tom případě můžeš jít."

Otočil jsem se k němu zády. I ostatní zamířili ke dveřím.

"Sidi," ozval se posel.

Kráčel jsem dál.

"Sidi!" zvolal důrazněji.

"Co ještě chceš?"

"Budu s tebou mluvit."

"V tom případě se snaž být zdvořilý, jinak tě pošlu ven na ulici. Jak se jmenuješ?"

"Mé jméno je Mahmúd Ben Mustafa Abd Ibrahim Jakub Ibn Bašár."

"Tvé jméno je delší, než tvůj pozdrav. Váš prorok, věčný Mohamed Ibn Abdalláh el Hašemi říká: "Buď zdvořilý i k nevěřícímu, aby se naučil vážit si tvé víry a Kaaby." Zapamatuj si to. Jsi Tuareg?"

"Tuareg a Imošarh."

"Ze kterého rodu a duáru?" "Hedžanbej, Škrtíc karavan, nepovoluje svým bojovníkům, aby vyzradili Frankům svůj rod a bydliště."

Přímo jsem se zhrozil. Réald byl zajatcem proslulého Hedžanbeje. To bylo to nejhorší, co jsem se mohl dozvědět. I v daleké cizině jsem se doslechl o tomto krutém a odvážném loupežníkovi pouště, postrachu všech karavan. Nikdo nevěděl, ke kterému kmeni vlastně patří. Celá Sahara byla jeho revírem. Jeho jméno bylo nechvalně známé od alžírské stepi až dolů po Súdán, od egyptských oáz po Waddán a Waládu na západě Sahary. Jednou se vynořil tu, jednou tam, ale vždy zmizel právě tak rychle, jak se objevil. Všude, kde se zjevil, tekla krev nevinných a drancovaly se majetky.

Musel mít tajné úkryty po celé poušti, houfy důvěrníků, kteří jej informovali o každé významnější káflle a hodně pomocníků, kteří mu pomáhali dostat se včas do bezpečí. Ale on sám i jeho činy byly zahalené do tajuplné temnoty, která doposud znemožňovala cokoliv objasnit nebo odhalit.

Usoudil jsem, že bude rozumné se před poslem přetvařovat, jako kdybych a proslulém loupežníkovi pouště, Hedžanbejovi, ještě nikdy neslyšel. "Hedžanbej? Kdo je to?" "Ty neznáš Škrtíce karavan? Je tvé ucho hluché, že o něm ještě nikdy neslyšelo? On je pánem pouště strašný ve svém hněvu, příšerný v zuřivosti, ukrutný v nenávisti a nepřemožitelný v boji. Mladý d'aur je teď jeho zajatcem." Ušklíbl jsem se co nejvýsměšněji. Sledoval jsem tím jistý záměr.

"Nepřemožitelný v boji? Zřejmě bojuje jenom s mladými šakaly a hyenami. Žádný Frank se nelekne Hedžanbeje, ani jeho gumu. Proč nepustíš zajatce na svobodu, když už dvakrát dostal výkupné?"

"Poušť je veliká a Škrtíc karavan má mnoho mužů, kteří potřebují zbraně, oděvy a stany."

"Ten tvůj Škrtíc karavan je lhář. Jeho srdce nezná pravdu, jeho jazyk je zrádný a jedovatý; je to jazyk hada, kterého je třeba rozslápnout. S jakým poselstvím tě tentokrát poslal?"

"Dej nám burnusy a boty, zbraně a střelný prach, kovové hroty pro naše kopí a celtovlnu na naše stany."

"Už dvakrát jste dostali to, co teď žádáš. Nedostaneš ani cár celtoviny, ani zrnko střelného prachu."

"Tak zajatec umře."

"Hedžanbej by jej nepustil, ani kdyby znova dostal, co požaduje."

"Vrátí mu svobodu. Škrtíc karavan je milostivý, když dostane svou cenu."

"Kolik žádáš?" "Ještě jednou tolik, kolik už dostal."

"To je moc. Máš si vzít zboží sebou?"

"Ne. Máš mu to poslat stejně, jako předtím."

"Kam?"

"K Báb el Ghúd."

Měl jsem co dělat, abych zakryl své vzrušení. Vždyť to bylo stejné místo, kde jsem se měl setkat se sirem Emerym. Byla to náhoda, nebo věděl, že se loupežník pouště zdržuje právě tam?

"Setkáme se tam i se zajatcem a budeme si jej moci převzít výměnou za zboží?"

"Ano."

"Mluvíš pravdu?" "Nelžu."

"Už dvakrát jsi řekl ano, a přece jsi lhal. Přísahěj!"

"Přísahám."

"Na duši tvého otce."

"Na duši... mého... otce..." vydal ze sebe váhavě.

"A na bradu proroka..."

Vyvedl jsem jej z rovnováhy.

"Přísahal jsem, to stačí."

"Přísahal jsi na duši tvého otce, která zřejmě nemá větší cenu, než ta tvá. Za obě bych nedal ani zlámaný groš. přísaha na tyto dvě prolané duše není hodná ani zrnka písku, kterých je poušť plná. Přisaháš na bradu prorokovu?" "Ne."

"Tvá slova jsou opět jen lži a podvodem. Už nikdy neuvidíš hvězdy nad pouští."

V jeho očích se zabýskalo. "Když se v určený čas nevrátím, d'aure, tak zajatcova duše poputuje do dže henny. To ti můžu odpřisáhnout i na bradu proroka."

"Jenže tvá duše navštíví džehennu jako první. Kosti Škrtíce karavan a jeho gum bude zanedlouho bílit sluneční zář to ti zase přísahám já při Ježíšovi a jeho matce Marii, kterého vy nazýváte Isá Ben Maryám a který je mocnější a větší vašeho Mohameda. Vy sami říkáte, že jednou zasedne na mešitě Omijáden v Damašku k poslednímu soudu a bude soudit všechny tvory země, vzduchu i vod."

Vzpuřně pohodil hlavou a podíval se na mne s opovržením.

"Donesete všechno, co žádáme," prohlásil sebevědomě. "Byl jsem tady již dvakrát a ani jednou jste se neopovážili položit ruku na posla Hedžanbeje. Ani teď to neuděláte, Ani sto mužů jako ty jej nepřemůže a ani tisíc mužů tobě podobných neporazí jeho gum. Protože jsi jen d'aur."

Přistoupil jsem k němu se zvednutou pěstí.

"Je tvá lebka prázdná a duch načisto vysušený, že se mně opovažuješ urážet? Ty, který nejsi víc než pes, kterého srážíme k zemi?"

V tom okamžiku nechal klesnout svou pušku k zemi a zvedl obě paže. Na každém zápěstí měl připevněný ostrý nůž s dlouhou čepelí. Obyčejní beduíni nosí u sebe jen jeden takový nůž, zbojníci pouště mají dva, upevněné k zápěstí, aby je mohli rychle uchopit. Obejmou protivníka a vrážejí mu nože do zad. Bylo zřejmé, že i Tuareg na mě chce vyzkoušet toto smrtící objetí. "Odvoláš to slovo?" "Ne, opakuji ještě jednou. Jsi d'aur." "Tak padni na kolena před d'aurem." Ještě než mohl udělat jakýkoliv pohyb, zasáhla jej má pěst do spánku. V následující chvíli se zhroutil v bezvědomí na zem. Proslulý úder, který mi přinesl tolik slávy, v amerických prériích, polekal všechny přítomné.

"Ó mon Dieu, panebože!" vykřikla madame vyděšená. "Vy jste toho muže zabil, je mrtvý, dočista mrtvý."

Mademoiselle ležela v polobezvědomí na pohovce, u které jsem stál. Pan Latréaumont oněměl překvapením.

"Jen žádné obavy, madame," uklidňoval jsem ji, "tento drzoun je živý, jen ztratil na chvíli vědomí. Znam dobře svoji pěst. Kdybych jej chtěl zabít, rozpráhl bych se víc."

Tato slova opět vlila život do žil pana Latréaumonta.

"Vy jste hotový silák, úplný Goliáš, monseigneur. Já bych potřeboval několik set úderů, abych takového chlapa dostal

na zem."

Pán domu, muž nepatrné postavy, který mi sahal po plece, s rukama dítěte, měl dozajista pravdu. Celé měsíce by mohl bušit do tvrdé lebky tohoto Tuarega bez toho, že by mu ublížil.

"Kdybych vás mohl poprosit, monseigneur," odvětil jsem, "postarejte se, aby toho beduína řádně svázali a odevzdali policii. Její moc sice nesáhá až do pouště, ale zde, ve městě, bude jistě ochotně k dispozici."

Hleděl na mě s výrazem největšího údivu.

"To myslíte vážně, pane?"

"Zcela vážně."

"Mon Dieu, můj bože. To přece nemůžeme udělat. V tom případě strašný Hedžanbejzabije našeho Réalda. Dokonce si myslím, že i ten váš hrozný úder byl krajní opovržlivostí."

"Vysvětlím vám své důvody pro toto mé konání, ale teď vás prosím, aby jste zařídil, o co jsem vás požádal. Neříkal jste náhodou, že mám vaši plnou důvěru?"

"Jistěže, jistěže, monseigneur. Okamžitě zavolám služebnictvo."

Pospíchal k šňůře závěsného zvonku. Alarmující vyzvánění vyplašilo všechno služebnictvo, které se vřítilo do místnosti.

"Svažte toho člověka a uzamkněte jej v prázdné komoře, dokud si pro něj nepřijde policie!" přikázal pan Latréaumont a tvářil se přitom, jako kdyby "onen hrozný úder" zasadil on sám.

S pravým jižním temperamem se sluhové vrhli na bezmocného Tuarega. V několika okamžicích ho svázali vším možným, co bylo po ruce a co mohlo

posloužit jako pouta. Potom se osm domorodých rukou chopilo zajatce, aby jej odvětkly.

Jen jeden ze sluhů zůstal stát mezi dveřmi a nezúčastňoval se horečnatého úsilí ostatních. Byl nižší postavy, široký v plecích. Zdálo se mi, že jeho tvář není v souladu s orientálním úbořem, který měl na sobě. Když viděl, s jakým vypětím sil vlečou ostatní svázaného Tuarega k dveřím, vykročil k nim a odstrčil je stranou.

"Mašallách, tisíc kulí, donnewetter, co to je tady za tahanici a motanici. Vyklidte se odtud, slabingři, s tímto balíkem se vypořádám sám. Verflucht nochmals."

Člověk s podivnou němčinou se sehnul a jedním trhnutím si přemístil Tuarega na svá široká záda.

Neočekával jsem, že bych se tady mohl setkat s němčinou, takže samým překvapením jsem sluhu skoro, nechal odejít.

"Halt!" zvolal jsem, když už byl skoro u dveří. "Ty jsi Němec?"

I když nesl značnou váhu, na místě se otočil. Jeho široká dobrácká tvář se rozzářila úsměvem od ucha k uchu.

"Jawohl, mein Herr, ano, můj pane! Vy taky?"

"Ano. A z které části Německa pocházíš?"

"Máti mě porodila v Kaltenbrunně u Staffelseinu."

"Takže z Bavorska. Ale tvé nářečí je

nějaké divné. Přece lidé kolem Staffelseinu mluví jinak. Trochu to tam znám, jistý čas jsem tam dokonce i pobyl a oblíbil jsem si dobré a kluzké staffelseinské pivo."

"Ó, mein Herr, staffelseinské pivo," slastně se zakuckal. "Ale co bych se já s tímhletrím metrákovým maníkem vlácel.

Hej, slabingeri, vemte si jej a flákněte s ním, kam chcete!"

Složil nešetrně Tuarega na zem, obrátil se ke mně a srdečně mi podával ruku.

"No, konečně už mám zase volné pracky. Tak teda pozdrav pánbůžek v šmolpastové Africe, mein Herr. Jo, v Staffelseine, tam mají pivo s velkým pé, jen tak sklouzne do krčku, jako myš do díry. Řekl jste to, richtik, je kluzké. Tak i tam jste pobejval? No to je fajn, to je prima. Jo, a pokud jde o ten můj dialekt, ten mi zpřívouřili maníci z Badenu a z Rýnského Falcku. Je z toho taková špecismíchanina. Ale když moc chci, ovládám i spisovnej dialekt."

"Vidím, že máte smysl pro humor a to potvrzuje váš bavorský původ. Je tady víc Němců?"

"Fůra. Ve vsi Děly Ibrahim při El Biře, kde je klášter trapistů. Které místo v Německu vám říká "pane"?"

"Já jsem Sas od Lipska."

"Mašallách, tisíc kulí, tak vy jste vlastně soused. Když jsme se už tak rozjeli, řekněte mi, dokdy tady miníte třet?"

"Zítřa brzy ráno odcestuji."

"Už zítřa? A kam směřuje ten váš vejlet?"

"Na Saharu."

"Do ty písečnatý vražedný pastí? Trošinku to tam znám, chvíli jsem se ohřívá ve Frafře. Už delší čas se znovu připravuji si ji očistit. Tisíc kulí, mašallách, pane, že bych moh s várna?"

Tato otázka mě potěšila. Sluhu jsem, samozřejmě, potřeboval a krajan mi byl vítanější, než kdokoliv jiný.

"Opravdu bys chtěl se mnou. Nebude to žádný výlet, čeká nás těžký úkol. Osvobodit Réalda."

"Samo! A z fleku!"

"Umíš jezdit?"

"Rajtovat? Cha, jako sám tajil, páně můj. Vždyť jsem sloužil u Cizinecký legier při slavných Chasseurs d'Afrique, jízdních jágrech."

"Ovládáš arabštinu?"

"Akorát tolik, abych neumřel hladu."

"Co jsi dělal předtím?"

"Byl jsem truhlářem. Alespoň jsem se něčemu kloudnému přiučil. Pak mě to táhlo do širého světa, zamotal jsem se s legií ať do ní šlak trefí. Pak jsem jistě čas makal v Děly Ibrahim a nakonec jsem chytil fleká tady. Jen se zeptejte domácího, jestli je se mnou spokojen."

"Tak tedy půjdeš se mnou. Vyžádám si tě u pana Latréaumonta."

"Mašallách, tisíc kulí, to je mi teda dáreček k Ježíšku. Půjde s várna i ten Hassan, ten maník s tím dlouhým jménem?"
"Ano. Povede nás."
"No to jo, to si dám líbit. Od ty doby, co je ten srandista zde, mám o zábavu postaráno."
Luskl prsty, poskočil radostí a opustil místnost.

II. KAPITOLA

Assadbej, Škrtič stád

Step. Leží v jižní části pohoří Atlas, Gharián a Děrná. Freiligrath ji charakterizoval verši:

Táhne se od more k moři, kdo projel jí, toho i ve snu trýzní muka, v pusté strašlivosti zírá k bohu, jak prázdna žebráková ruka.

Táhne se od Středozemního moře až po písečné duny Sahary, od přímořské civilizace, až po nejprimitivnější životní podmínky. Nekonečná řada náhorních plošin a obnažených pahorkatin. Holé kopce jako žalostné vzdechy nevyslyšené modlitby vystupují ze smutných a holých planin. Žádné domy, žádné stromy. Nanejvýš sporadicky se objevu, jící polorozpadlý útulek pro karavany

poskytne oku nadějnější záchytný bod. Jen v létě, když skromný porost houževnatých rostlin pronikne ztvrdlou skořápkou jalové půdy, se některé arabské kmeny vydávají se svými stany a stády výš do hor, aby dopřály hladovým a podvyživeným zvířatům trochu pastvy. V zimě je step beznadějně opuštěná pod sněhovým příkrovem. Ano, i tady, v těsné blízkosti rozpálené Sahary, sněhové vločky poháněné větrem víří nad odumřelou pustinou.

Kolem dokola není nic jen písek, kámen a holé skály. Půda je pokrytá drobnými skalami, ostrým kamením, občas přerušovaným putujícími ghúdmí, písečnými dunami, které se neustále přemísťují z místa na místo, kmené větrem a zrky jemného písku. Když se tu a tam objeví potůček, je to jen mrtvé mělké korýtko, ve kterém nehybně leží trochu vody bez svěžího průzračného až nazelenalého nádechu horských bystřin. Je to jen neživá, šedá louže. Tato korýtká Arabi je nazývají šoty za letních veder vysychají a zanechávají jen povlak zkrystalizované kamenné soli.

Kdysi dávno tady byly lesy. Postupně vymizely. Neodolaly náporu žhavého písku, horoucích suchých větrů a teď chybějí tyto přírodní regulátory vodních srážek. Koryta potoků a řek, nazývaných vádí, sbíhají z hor a rýsují se v letním období jako ostré zářezy, divoké skalnaté rokliny a propasti. Ani zimní sněhová pokrývka nedokáže zastřít jejich děsivou spleť. Když se však náhle objeví sálání horoucího léta, roztopené sněhové masy s daleko slyšitelným rachotem a duněním se řítí do dolin a ničí všechno, co jim přijde do cesty a nestačí utéci.

Tento sezónní příval a stojaté vody šotů vykouzlí na březích jezer a říček ostnaté křoví a pichlavé mimózy, které dokáží okusovat jen tvrdé pysky velbloudů. Pod jejich ochranným příkrovem vyspávají lvi a leopardi po nočních potulkách a lovech...

Tak jak jsem se rozhodl, odcestoval jsem z Alžíru na druhý den, brzy ráno v průvodu Hassana a staffelsteinského krajana, Josefa Korndörfera. Podle plánu jsme až po Batnu použili štěpní poštu.

Byla to pekelná jízda. Mimovolně se mi vybavil krkolomný slalom, který jsem zažil jednou v Itálii když jsme se na starém dvoukoleovém kočáru, vetturíně, šílenou rychlostí řítili z jižních svahů Alp dolů do údolí. Ještě stále mi znělo v uších ďábelské "allegro, allegrissimo" i talského kočího, které vykřikoval vždy, když jsem jej vyzýval k ponalejší a opatrnější jízdě. Nemohl jsem se smířit s představou, že bych měl skončit svou světoběžnickou pouť právě ve vraku starého kočáru. Řítili jsme se o vlasek vedle strmých stěn propastí a roklin, kola se otírala o ostré hrany skalisek.

Když jsme se konečně zastavili v údolí, zdálo se mi, jako kdybych vyvázl z nebezpečí, proti kterému jsem se nemohl bránit.

Jenže co bylo to alpské allegrissimo proti africké štěpní poště.

Do krytého vozu s ložním prostorem a osobním kupé bylo zapraženo osm párů koní, dva vpředu a za nimi .dvakrát po třech vedle vedle sebe. O něčem, co by se mohlo nazvat cestou, nebylo tady ani řeči. Jelo se na divoko, stálým klusem přes výmoly, krkolomná říční koryta do strmých úžin a z prudkých svahů. Chvillemi jsme museli vystupovat, když bylo potřeba vytáhnout vůz z nějaké díry, nebo zatlačit v prudkém stoupání, při kterém by se i chodec řádně zapotil. S dojmavou odevzdaností a trpělivostí jsme spojovali své síly se silami upocených a nešťastných zvířat. Už po prvních hodinách cesty jsem byl jako rozlámaný. Staffelsteinský Korndorfer vyslal k Alláhovi jedno "mašallách" za druhým. "Veliký" Hassan se ze všech sil oddával požitkům, které se obvykle spojují s mořskou nemocí. Dobrácký obr z kmene Kubabišů ještě nikdy neseděl v kočáře. Když jsem jej viděl takto zuboženého neustálým dávením, musel jsem se v duchu usmívat nad jeho předešlými siláckými tvrzeními, že se step chvěje a kdekdo a kdeco se třese, když se zjeví Džezarbej... Teď se třásl jeho údy a na první pohled by

lo zřejmé, že je mu mizerně. Jeho bezmocný hněv nad tímto nedůstojným stavem se vybil až v Batně.

„Alláh kerím, bůh je milostivý, jemu vděčím za to, že mě má kůže udržela pohromadě. Je Hassan Ben Abúlfédá Ibn Haukál el Wárdi Jussuf Ibn Abúl Poslán Ben Iššák pijavici, která musí ze sebe vydat všechno, co strávila? Přisahám při bradě prorokově, že Hassan el Kebír už nikdy nevstoupí do boudy s koly, ve které se cítí jako hašaš, kuřák hašiše. Domovem Džezarbeje je sedlo. Proto ti říkám, sidi, že jej do Báb el Ghúdu dostaneš jen tehdy, když ho posadíš na hedžínu."

"Hassan má pravdu," přisvědčil Korndorfer. "Mašallách, tisíc kulí, to tedy byla pěkná mela v tom starém haraburdí, kterému tak vzletně nadávají do dostavníků. Osm vraných koní nás táhne a to se mám nechat zapřahat i já? Byl jsem u Chasseurs d'Afrique, afrických jágrech, a radši budu rajtovat dokonce života na ledajaký dvounohý nebo čtyřnohý bestii, než si ještě jednou sednout do ty pekelný boudy."

Musel jsem dát oběma rozhořčeným pasažérům za pravdu. V duchu jsem se už cestou rozhodl necestovat dál poštovním vozem. V Batně jsem se nemohl zbytečně zdržovat, proto jsem si najal beduína, aby nás dopravil na koních do Biskáry. Tam jsem měl v úmyslu koupit velbloudy na další cestu. Arab mě však poradil, abych jel raději přes pohoří Auréš do nejbližší beduínské vesnice, kde prý nakoupím lacinější a lepší velbloudy, než v Biskáře.

Přijal jsem jeho návrh s tím, že půjdeme k pohoří Auréš, přes Fúm es Sahar, Jícen Sahary, tedy co nejdál po obvyklé cestě. V některém beduínském duári, stanové vsi, zřejmě dostaneme čerstvá a neutahaná zvířata spíš, než u městských handlířů, kteří mají ve zvyku vyčerpaná zvířata rychle dokrmít a výhodně odprodat. Málo jim záleží na tom, že takový velbloud dlouho nevydrží.

Byl tu i jiný důvod, proč jsem přijal návrh beduína z Batny. V divokých údolích pohoří Auréš není žádnou raritou výskyt krále pouště lva. I kdyby se mi nepoštěstilo setkat se se lvem osobně, měl jsem alespoň naději uvidět jeho stopy, nebo zaslechnout jeho dunivý řev.

Už jsem zase začínal pociťovat nepřekonatelnou touhu znovu slyšet třesk vlastní pušky, vzít si na mušku nějakou zvěř. Několikaměsíční půst vystupňoval mou loveckou vášeň. Byl jsem přesvědčený, že v horách se mi nějaká ta příležitost naskytne. Vytáhl jsem z pouzdra dosud pečlivě zabalenou medvědobijku, s kterou jsem složil už nejednoho grizlyho a henryovku s krátkou hlavní.

Neustále jsme měli náskok před poštovním vozem a vůbec jsme mu nedali příležitost, aby nás dohnal. Naše koně byli z malé berberské rasy a jejich udatné výkony byly v protikladu s jejich vzrůstem. I když jsme byli již dvanáct hodin na cestě, koně vytrvale poklusávali ve směru, kterým jsme se chtěli ubírat ještě alespoň čtyři hodiny. Dokonce ani utlý sivák, kterému připadl nevďěčný úkol, nést našeho hromotluka Hassana, jehož nohy visely téměř až na zem, jako by si nic nedělal z těžkého břemene a držel s námi krok.

Kolem nás ležela step nažloutlé barvy. Kam až oko dohlédlo, byla pláň holá a pustá, jen tu a tam oživená pohybem beduínských stád. Pastýři je hnali k vádí a šotům, aby se napásly na skromném porostu. Na rychlých koních, s vlajícími burnusy a lesklými kopími, hnali svá stáda za svým cílem. Ženy a děti na pestře osedlaných jednohrbých dromedárech táhly za nimi. Tyto skupinky se rozcházely do všech možných směrů a v nehybném ovzduší připomínaly přeludy fatamorgány.

Linie vrchů, která se ještě před hodinami čtala a zplývala v dáli, byla najednou neuvěřitelně blízká, hmatatelná a členitá. Step se zúžila do skalnatého údolí a zrak, do této chvíle ztracený v prázdnotě nedohledné planiny narážel na holé a tvrdé skalní útesy, které téměř kolmo vystupovaly z roviny. Klusali jsme kolem nich, při okrajích klikatých srázů nad propastí, na jejímž dně probleskovala a zurčela sírověžlutá voda

horské říčky. Byla to řeka Ued el Kantára ve které zahynul Jules Gérard, Francouz, odvážný a proslulý lovec lvů. Na místě, kde se z okraje propasti zřítíl do prudkého toku, mu projíždějící oddíl francouzského koloniálního vojska navrhl z kamenů malou mohylu. Prikázal jsem zastavit.

"Josefe, slyšels o Gérardovi, Zabíječi lvů?" zeptal jsem se Korndórfera.

"Samo, pane. Byl to jakýsi Francouz, dokud nepadl do vody a neutopil se, takže potom už nebyl ničím."

"A ty, Hassane, znal jsi Emira el Áreta, pána nad lvy?"

"Znal, sidi. Byl to sice nevěfíci, ale téměř tak odvážný jako Hassan el Kebír," odpověděl hrdě. "V noci dokázal sám vyslídit Assadbeje, Škrtice stád, a zabít jej. Jelikož však nebyl z dárhárbu, krajiny pravé víry, nakonec jej roztrhla Uangíl el Uáh, Král oáz."

"Mýlíš se, Hassane, Emira el Áreta nesežral pán s tlustou hlavou, ten spíš zardousí sto muslimů než jednoho křesťana. Zemřel na tomto místě ve vlnách Ued el Kantáry. Jeho bratři mu postavili tento náhrobek z kamene. Vemte si své pušky. Ať jejich hřmění ohlásí jeho duchu, že kolemjdoucí poutník nezapomněl na vladaře, pána s tlustou hlavou."

"To má moje puška hřmít do uší ducha, který nezná erraít, sidi?" zeptal se Hassan.

"Mýlíš se, Hassane, i křesťan žije v erraite, v boží milosti. Nemluvil tvůj prorok Mohamed o ísovi, Ježíšovi a Maryám, Panně Marii, dceři Imráma, kteří žijí v nebi a vidí Boha tváří v tvář?" "

"Sidi, škoda, že nejsi potomkem proroka. Znáš korán, jeho sůry, tvůj hlas je jako hlas předříkávače modliteb, kátíba, který mluví jen pravdu. Udělám, co žádáš."

Ze čtyř hlavních připojil se i náš beduínský průvodce zahřměla trojnásobná salva na počest odvážného Gérarda. Jako zaburácení hromu se v desítkách ozvěn ztratila a dozněla ve skalnatých srázích. Tak uctívají riflemani amerických prérií památku zahynulého druha...

Pokračovali jsme v jízdě k el kantáarskému průsmyku. Skalnaté srázy se tu tísnily až ke břehům řeky, která zabírala celou šířku průsmyku. Dobrou čtvrt hodinku jsme se museli brodit ve zpěněných vlnách peřejí, až jsme dorazili k jakési kotlině divokého pravěkého vzhledu.

Srázné a kolmé černožlutavé břidlicové stěny se zdvíhaly vysoko k obloze. U jejich úpatí ležely haldy napadaného kamení a ulomených balvanů. Tato temná hradba vytvářela na jihu spolu se skalnatou zdí obrovskou propast, která připomínala otevřenou ránu na temeni pohoří.

To byl tedy Fúm es Sahar, Jícen Sa

hary. Výpadev brána k oázám Sibánu. Příkré skály na pravé straně patřily k pohoří Auréš, temné břidlicové srázy na levé straně tvořily začátek pohoří Džebel Sultán. Mezi nimi ležela karavanní stanice El Kantára, kde jsme chtěli přenocovat.

Seraídží nám připravil pravou tureckou kávu. Po skromné večeři jsme si zapálili fajfky. Labužnický jsem vypouštěl první kotoučky dýmu a pohodlně jsem se opřel o zeď, abych mohl nerušeně naslouchat vyprávění cestujících. Kromě mne, staffelsteinského Korndórfera a dvou Židů, byli všichni ostatní Arabi. Jejich cesty se setkávaly v Jícnu Sahary.

Hlavní slovo měl jako vždy můj dobrý Hassan el Kebír. Vynakládal krajní úsilí, aby přesvědčil posluchače, že jej musí

nazvat Džezarbejem, Škrtičem lidí, před kterým se kdekdo a kdeco třese, když se zjeví ve stepi a zařve. Korndórfer seděl vedle mě a zjevně se nudil. Jen chvílemi unaveně vzdychl, nebo tlumeně zammlal své "mašallách" nad sebechválou Hassana.

V jisté chvíli se řeč zvrhla na událost, která mě ihned zaujala. Seraidží měl malé stádo ovcí, které vždy na noc zavíral do ohrady nedaleko karavaniho útulku. V poslední době mu den co den scházela ovce. Prý si je bral leopard, samozřejmě bez placení.

"Seraidží!" přivolal jsem ho.

"Prosím, sidi," uctivě podešel ke mně.

"Jsi přesvědčený, zeje to leopard?"

"Jistěže, sidi, viděl jsem jeho stopy. Jsou veliké a ostré je to samice, kterou Alláh zapomněl proklít. Jsem jen chudý seraidží, mám dohromady jen dvacet tři ovcí. Tak by mohla ta noční vražedkyně navštěvovat někoho bohatšího. Samec by mě, chudáka, jistě nechal na pokoji."

Rozhořčený vyznavač islámu zřejmě neměl vysoké mínění o sociálním a právním smyslu "něžného" pohlaví v říši zvířat.

"Proč ji nezabiješ?"

"Zabit samici černého leoparda, sidi? Nevíš, že pod její kůží přebývá šejtan, ďábel, a roztrhá každého, kdo by mu ublížil?"

"Pod tvou kůží přebývá el šubák, ďábel strachu, který ti pohlcuje srdce a pije tvou krev. Jsi věřící a bojíš se ženy. Ať Alláh ochraňuje tvé obydlí nebo jinak leopardova sultána vlezte i do tvého příbytku, aby se vyspala na tvém divanu a napila se kávy z tvé lebky."

"Sežere mi stádo, ale do mého domu nevkočí, sidi. Ty nevíš, že se před divou zvěří uchrání ten, kdo se každý den třikrát pomodlí súru eliklás?"

"Súra eliklás je dobrá. Dokud se ji modlíš, je jisté, že tě černá kočka nesežere. Já však mám súru, která je mocnější než všechny modlitby vaší svaté knihy. Zničí každého nepřítele, když se z ní pomodlím."

"Prozrad' mi její slova, šidí, ať se ji mohu naučit."

"Nebudu ti ji předřikávat, ukážu ti ji."

Vzal jsem do ruky svou medvědobijku a ukázal jsem na ní.

"Vidíš? Toto je mná súra proti všem nepřátelům."

Postrašeně uskočil.

"Be ism billáhi rádžá. Proboha, lidi, utíkejme. Tento sidi se zbláznil. Pokládá svou pušku za súru proti nepřátelům a chce nás zavraždit."

"Jen klid. Rozum jsem ještě neztratil. Samici leoparda nepovažuji za šejtána, ale za divokou kočku, kterou zabiji mou súrou."

Vstal jsem a obrátil se k seraidžimu:

"Ukaž mi ohradu, ve které máš ovce."

"Ty jsi zešílel, sidi, když žádáš, abych šel s tebou k ohradě. Noc je temná a tato leopardí sultána nechodí nad ránem, jako jiné šelmy, ale vždy kolem půlnoci. Ať sežere mé ovce, když je to vůle Alláhova, ale mne nesmí roztrhat."

"Tak mi aspoň popiš místo, kde stojí ohrada."

"Je to asi sto kroků od domu směrem k severu, tam kde leží kameny..." vysvětloval třesoucím se hlasem.

Přehodil jsem si medvědobijku přes rameno a vzal jsem si do ruky opakovačku. Krátkou opakovačkou jsem sice nemohl střílet na takovou vzdálenost a tak přesně jako s těžkou kulovnicí, ale vždy jsem si ji bral sebou pro případ, že by zásah kulovnicí nebyl smrtelný. Dýku jsem již měl zastrčenou za opaskem.

Když jsem vykročil, přistoupil ke mně Hassan.

"Alláh akbár, bůh je veliký, sidi. Dokáže zabít lva i leoparda. Ale ty jsi jen člověk, jehož maso chutná divokým kočkám. Zůstaň tady, jinak z tebe do rána nezbudou ani podrážky bot."

"Poslouchej, hromotluku. Ráno najdeš nejen boty, ale i celého živého muže, co je nosí. Vem si zbraně a pojď se mnou." Hassan uskočil, jako kdyby jej uštípl stír. Roztáhl všech deset prstů a držel je před sebou jako obranu před samým satanem.

"Hamduilláh, díkybohu, že jsem naživu. Nikdy nedaruji svůj život divé zvěři."

"Hassan el Kebír se tedy bojí divoké kočky?"

"Hassan je Džezarbej, Škrtic lidí, a ne Škrtic leopardů, sidi. Kdybys po mně chtěl, abych se postavil třeba proti stovce nepřátel všechny bych je zničil... Ale pravověrný muslim se odmítá střetnout v noci se ženou a k tomu ještě se sultánou divokého zvířete."

"Tak zůstaň."

Jen jsem jej zkoušel. Musel jsem se usmát Hassanovým výmluvám.

"Mohl bych s vámi, pane?" ozval se najednou můj staffelsteinský krajan.

"Proč?" zarazil jsem jej v rozletu.

"Proč? Mašallách, tisíc kulí. Mám se

tu snad modlit růženec, když vás bude venku to masožravý kotě cupovat na kousky? Proč tady mám bouchačku a žabykláč? Kde je můj pán, tam patřím i já. Jasnačka?"

"Děkuji ti za oddanost, Josefe, ale nebudu tě potřebovat."

"Proč?"

"Protože nejsi lovec. Zbytečně by ses vydával nebezpečí. V nejlepším případě bys mi vyplašil zvíře."

Trvalo dlouho, než jsem mu jeho úmysl rozmluvil. Přesvědčil mě však, že s ním můžu počítat v každé situaci.

Vykročil jsem do noci. Ve směru, který mi naznačil seraidží, jsem natrefil na spleť mohutných a vysokých balvanů. V

jejich závětrří, v ohradě z kůlů propletených provazy z datlového vlákna, ležely ovce. Zvířata byla pokojná a nevyrušil je ani můj příchod.

Na pozadí tiché, hvězdami poseté oblohy jsem mohl pozorovat obrysy skal. Po chvíli jsem zpozoroval výklenek jako stvořený pro posed. Ze třech stran poskytoval ochranu, přičemž jsem měl volný výhled na stádo. Odtud jsem si mohl vzít leoparda nepozorovaně na mušku.

Zalezl jsem do výklenku a uvelebil jsem se co nejpohodlněji. S dalekonosnou kulovnicí v rukou a s henryovkou na kolenou jsem zaostřil zrak do noční temnoty a napnul sluch. Nikde se neozýval ani šelest. Bylo hluboké rozjímavé ticho překlenuté oblohou s jemně se třpyticími hvězdami. Kdybych tady nečíhal na krvelačného leoparda, měl bych dojem, že jsem na poetické čekané s africkou nocí.

Bylo po půlnoci. Dravec by se měl objevit, byl už nejvyšší čas.

Všiml jsem si, že ve stádě zavládl jakýsi nepokoj. Ovce se shlukly hlavami k sobě a v předsmrtné hrůze se přimkly co nejblíže ke stěně ohrady. Napínal jsem zrak, ale v první chvíli jsem nic nezjistil. Reakce zvířat se dala přičíst k těm tajemným instinktům, které pociťují hrozící nebezpečí ještě před tím, než se zjeví nebo se nechá slyšet jeho nositel. Jakoby dravec šířil kolem sebe biomagnetické vlnění, které elektrizuje a varuje oběť.

Najednou jsem uslyšel kdesi nade mnou plíživé zvuky. Na jedné ze skal nad ohradou jsem zpozoroval obrysy kočkovité šelmy, která se připravovala ke skoku. Bylo slyšet, jak zasekává drápy do skály, aby se mohla odrazit ke smrticím skoku.

Vzduchem se mihlo tmavé tělo a ticho hvězdnaté noci bylo přehlušeno smrtelným bekotem ubohého zvířete. Leopard stál uprostřed ohrady a pravou tlapou tlačil k zemi zabitou ovci. Byl to mohutný exemplář, jaký jsem dosud neviděl. Seraidži měl pravdu. Byla to mohutná samice. Dravec vztyčil hlavu a nocí se rozlehl jeho vítězný, hrůzostrašný hrdelní řev, zakončený temným vrčením. Byl to fascinující výjev. Matně se rýsující obrysy kočkovitého těla a nad nimi široce rozevřené a nazelenale svítélkující oči. Na tyto strašidelné reflektory jsem namířil hlaveň kulovnice.

Šleh výstřelu na okamžik osvětlil scénu a přetnul chrčení. Leopard se prudce vymrštil proti mně a tvrdě dopadl několik kroků od mého výklenku. Jak jsem zjistil později, kulka mu vnikla okem do lebky.

Výstřel však nezůstal bez ozvěny. Z dálky se ozval divoký řev a po několika sekundách v těsné blízkosti trhané, zlověstné a nervózní chrčení. Bylo mi jasné, že je to samec, který se přičítal své družce na pomoc.

Z opatrnosti jsem už měl v ruce připravenou henryovku. Bleskurychle jsem však znovu uchopil kulovnicí a zacílil. Štíhlé, pružné tělo se blížilo dlouhými skoky. Navzdory sporému světlu hvězd nás musel oba zpozorovat, protože se přikřčil k zemi a s temným chrčením se chystal ke skoku. Viděl jsem jeho krutě jiskřící zelené oči, které se u těchto dravců v okamžiku skoku zavírají.

Zmáčkl jsem spoušť. Leopard vletěl přímo do střely a jeho hladká černá srst se na okamžik zaleskla v prudkém záblesku. Dopadl těsně před výklenek. Bez meškání jsem chytil opakováčku, ze které bylo možno bez nabíjení vypálit dvacetpět ran za sebou. Namířil jsem na lebku dravce a zmáčkl jsem spoušť jednou, dvakrát, potřetí... Křečovitě chvění ustalo, tělo znehybnělo. Znovu jsem nabil kulovnicí a vykročil jsem z výklenku.

Oba dravci leželi přes sebe. Samice byla veliká a těžká, sotva jsem s ní pohnul.

Z bezpečné vzdálenosti se ozývalo vytí šakala, který bývá věrným, ale bojácným průvodcem velkých dravců, a trpělivě vyčkává na zbytky po jejich bohaté hostině.

Když jsem se vrátil do seraílu, útulku, nikdo ještě nespal. Pro domorodce bylo přímo neuvěřitelné, že jsem se sám postavil v noci proti leopardovi, který je ještě obávanější než lev. Strach, ale i zvědavost jim nedovolila usnout. Nakonec museli slyšet výstřely. Mohly být pro ně důkazem, že jsem se přinejmenším nevydal bezbranně napospas "hrozným samici". Když jsem vstoupil do místnosti, koukali na mě, jako na přízrak.

"Mašallách, tisíc kulí, je to on živý a celý, i s podrážkami!" zvolal ulehčené Korndórfer a radostně mi vykročil v ústřety.

"Vítej, sidi," ozval se i Hassan. "Moudře a rozvážně jsi konal. Slyšeli jsme tvé výstřely. Leopardova sultána se jich jistě lekla a této noci se už k ohradě nepřiblíží."

"Děkuji ti, sidi," připojil se seraidži, "že jsi zachránil mé ovce. Lupič dnes v noci už nepřijde, protože jsi se odvážil do tmy a varoval jej hlasem své pušky."

Všichni si mysleli, že jsem střílel jen proto, abych dravce zaplašil.

"Leopardova sultána přišla i se svým mužem, seraidži," odpověděl jsem. "Zabila ti jednu ovci. Musíš ji uklidit, neboť se tady potuluje šakal a sežere ti ji."

"Ať si ji sežere. Alláh chrání mé nohy, aby nevykročily do říše tmy."

"Už tě nemá kdo rozrhat sultána černého leoparda je mrtvá a její pán leží vedle ní s rozbitou lebku."

"Alláh kerím, bůh je milostivý. Mluvíš pravdu, sidi?"

"Mé slovo je pravdivé. Koukni se na ryto boty, Hassane, jsou netknuté, ani vlas na hlavě se mi nezkřivil. Moje súra však odzněla a leopardi tam leží zasažení pěti smrti. Pojďte a pomozte mi dovléci je sem."

Tato slova vyvolala mimořádné vzrušení mezi přítomnými. Nechtěli mi věřit a musel jsem vynaložit nemalé úsilí, abych je přesvědčil.

Zapálili si pochodně spletené z datlového vlákna a váhavě se vydali za mnou. Když jsme se přiblížili k ohradě, ovce vystrašené od našich ohňů se shlukly do kupy, jakoby očekávaly další katastrofu.

Scénu, která následovala, jsem ještě nezažil. Jen co Arabi uviděli těla mrtvých dravců, vrhli se na ně se vši zuřivostí dlouho potlačovaného strachu. Dali se do nich pěstmi, kopali a dupali do mrtvých dravců a vykřikovali všemožné nadávky, kterými arabština oplývá.

Hassan el Kebir byl nejagilnější a nejhlučnější. Když se dosyta vyzužil, obrátil se ke mně:

"Sidi, ty jsi největší lovec, jakého kdy mé oči uviděly. Jsi ještě větší než Emir el Áret, pán nad lvy. Když budu opěvovat sirety elmodšaheddín, činy bojovníků a mluvit o siretech elbehlúván, činech hrdinů, nezapomenu na tvé jméno a budu ho slavit před ušima věřících."

Arabi rádi používají květnatou řeč a vyjadřují své pocity v superlativech. Ale ani staffelsteinský Korndórfer nedokázal zakrýt svůj údiv:

"Tisíc kulí, mašalláh, to tedy byla trefa. Ta kočka ji dostala přímo do oka a sameček jakbysmet. Takové kusy jsem jakživ neviděl a ani bych nevěřil, jaké pořádné hovádko může být takovej leopard. Kdybych byl přítom, tak by se klepala i má bouchačka jako osika."

Arabi vítězoslavně dovlekli oba dravce do karavanního útulku, kde jsem je stáhl z klíže. Konečně se všechno uklidnilo a postupně jsme upadávali do osvěžujícího spánku...

Na druhý den zrána před odjezdem propukl veliký spor mezi Hassanem a Korndorferem. Snažil jsem se ze všech sil spor urovnat. Příčina byla v tom, že Josef uložil kůži leopardi samice pod mé sedlo a samčí pod své sedlo. Hassan se s tím nemohl smířit.

"Ty jsi Frank," vykřikoval okázale, "co ještě nikdy nevstoupil do naší posvátné mešity. A ty chceš mě, věřícího, obrát o mé právo? Viděl jsi už nevěřícího jezdit na leopardí kůži?"

"Snad jsi jej nezastřelil ty, Džezarbeji?" smál se bývalý chasseur d'Afrique.

"Zabil jej sidi, protože má u sebe Hassana el Kebira, před kterým se i divá zvěř třese. Kůže patří pod mé sedlo, protože co jsi ty proti mně, Kubabišovi z rodu EnNuráb? Proti mně, co jsem byl sluhou na slavné univerzitě Mošie el Azár v Káhiře, kterou vy nazýváte Kairo? Viděl jsem tam hodně moudrých a učených mužů přicházet i odcházet. Ale koho jsi viděl ty a na jaké škole jsi byl?"

"Viděl jsem našeho sidiho, v jehož hlavě je víc moudrosti, než v celé té vaší Mošii el Azár v Káhiře. Do školy jsem chodil v Kaltenbrunně při Staffelsteině, kde by tví učeni mužové mohli sedávat leda tak v posledních lavicích, cha!" Utahoval si z něj Josef, nepřestávaje se usmívat.

"Dobře. Ale znáš mé jméno? Jmenuji se Hassan Ben Abúlfédá Ibn Haukál al Wárdí Jussuf Ibn Abú Foslán Ben Iššák al Duli. A jak se jmenuješ ty? Mé jméno je delší než řeka, která se valí horami tvé však je malé jako špinavá kapka, která padá z listí. Tak mi tedy dej tu kůži."

"Nesplň mé jméno, které je i tvým jménem. Jmenuji se Jussuf jako ty."

"Víš ty vůbec, že se Jussufem může jmenovat jen věřící? Ty jsi však Frank a nazývají tě Jussefem. Zapamatuj si to!"

"Ach, ty máš asi ušiska pískem zavátá nebo co. Ty jsi neslyšel, že se jmenuji taky Korndórfer?"

"Ale kde máš jméno svého otce, co?"

"I ten se jmenoval se Korndórfer."

"A jeho otec?"

"Taky Korndórfer."

"A jeho otec?"

"Opět stejně Korndórfer."

"A kde bydlel?"

"V Kaltenbrunně."

"V Káh el Brummě? Tak by jsi se měl jmenovat Jussef Koh en Dárf Ben Koh en Dárf Ibn Koh en Dárf Abú Koh en Dárf al Káha el Brumm. Není ti to směšné, cháchá? A ty bys mi chtěl odepřít kůži leoparda, který se počůrává, když uvidí špičky mých bot, nebo když uslyší první písmeno mého jména? Dej mi ji sem!" rozhnoval se Hassan.

"Poslouchej, Haffane!" dobíral jej Korndórfer, úmyslně komolíc jeho jméno, přičemž se stále usmíval. "Jussef Koh ne Dárf, Ben, Ibn a Abú a znovu Dárf z Káh el Brummu si kůži ponechá a bašta. Tamhle přichází sidi, obrať se laskavě na něj."

Hromotluk z kmene Kubabišů nemeškal. Bylo mi jasné, že by se v budoucnosti rád pochlubil trofejí přede všemi, co mu přijdou do cesty. Chtěl jsem jej však potrestat za včerejší zbabělost.

"Tak tedy poslouchej Hassane, Jussuf," úmyslně jsem zdůrazňoval Jussuf místo Jussef, "byl včera v noci ochoten jít se mnou na leoparda, ale ty jsi měl strach před tou kočkou. Jemu tedy patří druhá kůže, ne tobě."

Hassan musel kapitulovat před chlapskou logikou. Když jsme opouštěli karavanní útulek, stále ještě frflal jako stará bába.

Netrvalo dlouho a octli jsme se uprostřed propastí, skalních srázů a strží pohoří Auréš. Projeli jsme jej podélným směrem a v podvečer jsme konečně sestoupili na saharskou plán. Při úpatí ležel duár, stanová vesnice, cíl našeho dnešního snažení. Beduíni nás přijali přátelsky a ještě před příchodem noci jsem se stal majitelem tří jezdeckých a tří nákladních velbloudů. Kromě toho i množství předmětů a zásob, které jsme nevyhnutelně potřebovali na cestu k Báb el Ghúd, Bráně písečných dun.

Na druhý den ráno jsme se pustili podél úpatí pohoří, aby jsme našli karavanní cestu, která vedla přes Aín es Saláh k Báb el Ghúd. Bylo nesnesitelné horko a kolem poledne slunce pražilo tak ukrutně, že jsem se proti všem zvyklostem, rozhodl pro krátký odpočinek.

Saharské slunce! Suché, nehybné žhavé slunce, před kterým na volném prostranství není úniku. Pálí, vysušuje tělesnou mízu, omamuje.

Vyhledali jsme stinné místo. Hassan, který jezdil vpředu se nepřestával dohadovat s Korndórferem o leopardí kůži najednou zastavil a ukazoval před sebe.

"Podívej, sidi, vidím sobhu, louži."

Ještě stále jsme byli na vyvýšeném terénu, který tvořily výběžky pohoří Auréš. Při úpatí jednoho ze svahů se třpytila

vodní plocha olemovaná skromným porostem křovin.

"To není sobha, Hassane, ale šot nebo birket, jezero. Leží za pahorkem a odtud je vidět jen jeho zátoka. A hned ti řeknu, jak se jmenuje."

Rozložil jsem mapu, kterou jsem měl vždy při sobě a našel jsem na ní "naše" jezero. Byla to jedna z těch stojatých vod bez barvy a bez pohybu, ve kterých nežijí ani ryby ani mloci, nanejvýš je v nich možné pozorovat množství odporných červů, které beduíni nazývají thúd.

"Je to Birket el Fehlát, Mrtvé jezero," oznámil jsem svým společníkům. "Sestupme k němu."

"To je rozhodnutí, sidi, které má pro mě teď větší cenu, než deset velbloudů," řekl Hassan ulehčeně. "Sedlo už je rozpálené, jako by pod ním topili sami šejtani z pekla. S největším požitkem zbavím své tělo svršků a osvěžím se koupelí."

Zamířili jsme k jezeru. Hassan jel

vpředu. Nemohl se dočkat osvěžení. Byl první u břehu a netajil se hlubokým zklamáním.

"Sidi, to není voda ke koupání, leč odporné Bár el Thúd, Moře červů. Ale tamhle leží nějaký duár, ten nám aspoň poskytne stín."

Mezi horním koncem jezera a pahorkem opravdu bylo vidět řadu stanů obklopených koní a velbloudy. Opodál se skupina pěti velbloudů pásala na dužinatých listech keřů, které vykouzlila slaná voda jezera. Na první pohled bylo zřejmé, že to nejsou obyčejní nákladní velbloudi, kteří jsou k dostání po čtyřista piastrech za kus. Byli to jezdeckí hedžini, kteří se prodávají i za několik tisíc piastrů. Možná to dokonce byly bišariny, nejušlechtlejší velbloudí rasa. Bišarina urazí denně i dvacet pět kilometrů a tento výkon dokáže podávat víc než celý týden. Tuaregové chovají i ušlechtlejší a výkonnější rasy. Znáám tuto rasu podle úhledných tvarů těla, podle očí s jakoby lidsky chápavým pohledem, podle širokého čela, nápadně svěšeného spodního rtu, krátkých uší a hladké srsti, světlešedé až popelavěžluté barvy, někdy flekaté se žirafím vzorem. Tato drahocenná zvířata zřejmě nepatřila obyvatelům chudé osady, leč cizím beduínům, kteří zde byli hosty.

Přinutili jsem velbloudy ke zrychlené chůzi, i když oni sami přidali do kroku

jako když kůň po celodenní lopotě ucítí stáj s vonným senem.

Pro majitele prvního stanu by bylo neodpuštělnou urážkou, kdyby jsme jej obešli a hledali přístřeší v některém z dalších stanů. Obyvatelé stepi jsou sice rodilí zloději a lupiči, ale na hostitelské právo si potrpí. Je pro ně stejně posvátné, jako pro jejich biblické praotce, od kterých odvozovali svůj původ.

Když jsme se zastavili, rozhrnula se potrháaná plachtovina zakrývající vchod stanu a objevilo se děvče. Tvář neměla zahalenou závojem. Ženy a dcery pouštních kmenů nejsou tak přísné v otázkách víry jako ženy a dcery městských Arabů Maurů. Vlasy měla spletené do hustých copů, dařirů, propletených červenými a modrými stužkami. Kolem boků měla úzký pás, ráhád, ze kterého viselo množství kožených šňůrek až po kolena. Šňůrky vytvářely jakousi sukni a byly vyzdobené koralami, mušlemi a jantarovými ozdobami. Krk a šiji měla několikrát obtočenou khárazem, šňůrou s navlečenými skleněnými perlami a různými mincemi. Na malých uších jí visely neúměrně veliké zlaté kroužky a na nohách nad kotníky měla stříbrné náramky. Zápěstí jemných rukou, jejichž nehty měla zabarvené na červeně, zdobily poměrně hrubé náramkové prstence ze slonoviny. Jejich bílý lesk kontrastoval s překrásně hnědou pokožkou, která v ničem nezaostávala

za nejhezčím florentským bronzem.

"Marhába ia sidi, buď vítán, pane," přivítala nás mile, ale důstojně a současně podala mému velbloudovi hrst šťavnatých datlí; byl to tradiční obraz beduínského přivítání.

Za ní vyšel ze stanu stařec, který si nás zvědavě a udiveně prohlížel. Jeho sluncem opálená pergamenová tvář byla zbrázděná nespočetnými vráskami a vyzáblé, jakoby vysušené tělo hluboko nakloněné dopředu. Podle mého odhadu mohl mít už dobrých devadesát let.

"Salám álejkum," pozdravil jsem jej a zvedl jsem ruku k hrudi. "Nemáš pro nás trochu místa, kde bychom mohli složit hlavy na krátký odpočinek?"

"Marhába ia sidi! Náš chudý stan má již tři hosty, ale je tu dost místa i pro tebe. Sestup a dovol, abych na tvou počest zabil ovci."

"Vidím, že tvé srdce je plné pohostinnosti a tvůj stan otevřený poutníkovi. Jsi dobrým synem proroka Mohameda a miláčkem velkého Alláha, který ti daroval mnoho let života. Ať hosté, kteří již užívají tvé pohostinnosti, naplno užívají dobroty tvé duše. Proto mi dovol, abych popojel k dalšímu stanu."

"Chceš mě urazit, sidi, když opovrhneš mým stanem? Jen sestup z unaveného zvířete, které je již hostem mé dcery a mého syna a ulož se na odpočinek."

Stařec uchopil uzdu velblouda a hrdelem "kche" jej pobídl, aby po

klekl na přední nohy. Sestoupil jsem a nechal se zavést do stanu. Za chvíli po mně vešli i Josef s Hassaniem.

Podél zdi byla rozložena mřížovitá konstrukce z lehkého dřeva, v malé výšce nad dláždou pokrytá matracemi a ovčí srstí. Slouží jako lůžko. Na něm spává celá rodina i případní hosté. V pozadí stanu byla uložená sedla a štíty, na kůlech zavěšené zbraně, hadice, kožená vědra a různé domácí nářadí, na zdech rozvěšené umělecky opletené džbány, žirafi kůže, kytice z pštroších per a množství drobných chrastidel a zvonků, které jsou v beduínských stanech běžné. Za bouřkových nocí vyluzují pro ucho cizince nepříjemné tóny. Když vítr kymácí celým stanem, zvuky těchto chrastidel se mísí do rachotu hromu, naříkavého stenu velbloudů, bekotu ovcí, štěkotu psů a vytí divé zvěře.

Zaujal jsem místo na jedné z rohoží. Všiml jsem si, že stařec uviděl leopardí kůže. Zákon pohostinnosti mu sice zakazoval vyptávat se na jméno a původ, ale směl se dozvědět, jak jsem se stal majitelem těchto drahocenných trofejí. S typickou obřadní moudrostí necivilizovaného člověka věděl, jak má zavést rozhovor na předmět svého zájmu.

"Odpočiň si, sidi, než bude hotové maso a kuskus..."

Kuskus je oblíbené jídlo Arabů při pravené z nahrubo mleté pšeničné mouky.

"Děkuji ti, otče," odvětil jsem. "Maso a kuskus jídávám až večer po ukončení denního putování. Teď by ses mně a mým sluhům zavděčil douškem vody a trochou bzissy, chleba."

Děvče doneslo bzissu, ale upozorňovalo:

"Voda z jezera je špatná, sidi, nechceš raději džbán velbloudího mléka, nebo lagmí, datlové šťávy?"

"Eddini lagmí, ámr el banát, tak mi podej lagmí, ozdobo všech děvčat."

Za chvíli donesla plný kožený džbán osvěžujícího nápoje. Stařec čekal, až se napiji a pak se zeptal:

"Zůstaneš více dní v příbytku svého přítele?"

"Opustím jej hned, jak si odpočinu."

"Tak ty chceš cestovat v noci, kdy zaznívají hlasy divokých zvířat a leopard roztrhá člověka i velblouda? Zůstaň u nás, sidi. Tvá smrt by zalehla mou duši."

Musel jsem starci ulehčit jeho výslech s oklikami.

"Leopard mě neroztrhá. Neviděl jsi jeho oděv pod sedly mých velbloudů?"

"Viděl jsem oděv leoparda i jeho sultány."

"Tak věz, že jsem je zabil za svitu hvězd při Fúm es Sahar."

"Tak ty jsi zabil toho hrozného leoparda při Jícu Sahary? Sidi, ty jsi hrdina a veliký bojovník. Kolik jsi měl sebou mužů?"

"Ani jednoho. Sám jsem rozmloval s leopardem a jeho sultánou."

"Úplně sám? Alláh akbár. Jsi tedy bratrem Emira el Áreta, který zahynul ve vlnách El Kantáry."

"Jsem Frank jako on a mám pušku, která rozmlova stejnými slovy, jako ta jeho."

"Ty jsi tedy Frank a lovec, jako byl velký Emir el Áret. Řeknu ti něco, co potěší tvou duši."

Stařec najednou zvažněl, s tajuplným výrazem ke mně přistoupil a potichu zašeptal:

"Znáš Assadbeje, Škrtíce stád?"

Přikývl jsem.

"Už dlouho sleduje naše stáda a obral nás o nejlepší kusy. Právě včera v noci si zase vzal jedno zvíře pro sebe a pro svou ženu."

Jeho šeptání mi ani nebylo pochopitelné. Arabi mají mimořádný respekt před lvem. Dokud mohutné zvíře žije, pojmenovávají jej nejvymyšlenějšími a nejuctivějšími jmény, aby jej neurazili a nevyprovokovali jeho pomstu. Když je však mrtvý, zasypávají jej nejpotupnějšími nadávkami, kopou, mlátí... Bojí se síly a houževnatosti Sidiho el Salsáliho. Pána zemětřesení, a dlouho se nechávají od něho okrádat o dobytek, než se odhodlají zaútočit. Při jejich způsobu lovu si to téměř vždy vyžádá několik lid

ských životů. Jinak udatný a nebojácný syn pouště se totiž nikdy neodvažuje tak, jak to dělají evropští lovci sám zaútočit na lva. Obvykle se při lovu scházejí všichni bojeschopní muži duáru nebo dáchery, vesnice se stavěnými domy, vyslídí doupe zvířete a vylákají jej křikem, řvaním, pískáním, rachocením a střelbou. Jen co se objeví, pálí do něj z nepřesně střílejících pušek, doslova jej prošíkují kulkami. Lev, i když je smrtelně raněný má tuhý život a ještě vždy dost síly, aby se vrhl na jednoho nebo i více lovců a krvavě se pomstil.

Strach, který domorodci přechovávají před lvem, zachází dokonce tak daleko, že při rozhodnutí zaútočit, a při přípravách na útok rozmlovaují šeptem. Věří, že by je lev mohl slyšet a sám zaútočit. Proto i můj hostitel mluvil tak tajuplně a co nejtišeji.

Až teď jsem si uvědomil, že jsem ve vesnici neviděl ani jednoho bojeschopného muže. Ze stanu vykukovalo jen několik zvědavých ženských hlav.

"Vaši muži se vydali do stepi zabít Assadbeje?"

"Ano, sidi. Všichni, i mladíci, ba i naši hosté, udatní synové Ueleda Slimána."

Při této zprávě se má únava rozplynula.

"Půjdu tedy i já, abych pomohl vystopovat Sidiho el Salsáliho."

Věděl jsem, že pro sílu hlasu Arabi nazývají lva Pánem zemětřesení.

"Proboha, jen tišeji," zapřisahal mě stařec. "Když tě uslyší, jsi ztracen. Přijde a roztrhá tě na kousky."

"Ztratil jsi rozum, sidi." Pustil se do mě šeptem Hassan. "Chceš, aby tvé maso roztrhla a tvé kosti rozdrtil Pán s tlustou hlavou, který má v sobě víc síly než deset zlých džinů, než sto šejtanů? Zabil jsi leoparda a jeho sultána, ale Assadbej pohrdá kulkami a vysmívá se tvému noži. Jeho kůže je tvrdší než štít slavného Nurába."

"Mluví z tebe strach, Hassane. Alláh stvořil ženu a vtělil ji do tebe."

"Sidi, to ne, to mi neříkej. Kdyby mi to řekl někdo jiný, zaškrtil bych ho. Jsem Džezarbej, Škrtic lidí. Pro lva nejsem ani dost mladý, ani dost tlustý, mé maso by mu nechutnalo a to by ho mohlo ještě víc rozzuřit."

Uklidnil jsem Hassana, že může zůstat i s Jussufem u velbloudů. Současně jsem však prohodil žertem, že kdyby lev přede mnou utíkal a chtěl se tu skrýt, může se s ním přátelský podělit o Koh en Dárfa, Korndorfera.

Korndorfer se tomu smál, ale zároveň však i reptal.

"Mašallách, tisíc kulí. Na leopardíka jste mě nepustil, ale dnes mě už opravdu "svrbí" puška. Takto si při vás ani neplenu."

Rozhodl jsem se, že si tentokrát vezmu staffelsteinského truhláře s sebou. Dobrák Hassan se nás snažil ještě jednou odradit. Tu se však ozval stařec:

"Alláh je milostivý. Poslal tě k nám a požehná tvé zbraní, abys zachránil naše muže před spáry Sidiho el Salsáliho, Pána zemětřesení."

Arabi považují každého bělocha, který má pušku, za výtečného střelce. Starcův povzbudivý tón měl pravděpodobně i

jinou příčinu: tajně doufal, že lev roztrhá místo jeho lidí mne s Josefem.

"Kde má své doupě?" zeptal jsem se.

"Pojď ven, sidi, ukážu ti to."

Vzal jsem si pušky a vyšli jsme z přítmi stanvi na prudké denní světlo. Od birketu, jezera, vedlo do kopců koryto vyschlé vádí. Stařec šeptem vysvětloval:

"Celkem nahoře, v tomto Batn el Hadžáre, Břichu kamenů, má lev své obydlí. Naši mužové jej chtějí odtud vyhnat.

Nuže, pospěš si, sidi, abys nepřišel pozdě a mohl poslat Pána zemětřesení do džehenny."

Byl jsem si jist svou kulovnicí, ještě nikdy mě nezklamala. Dosud každý z jejich dlouhých kuželovitých projektilů zasáhl neomylně svůj cíl.

Rychlým krokem jsme se vydali na cestu. Aby jsme co nejdříve dosáhli cíle, vyhýbal jsem se všem klikatým zatačkám a odbočkám říčního koryta. Od stanů jsem vykročili rovnou do svahu.

Při horním konci vádí k nám dolehl nepředstavitelný rámus, který se ozýval ze dna propasti. Pospíchal jsem k okraji, abych zjistil, co se děje.

Na protějším svahu skupinka Arabů obkličila křovinatý porost borůvek a pichlavých mimóz, ve kterém se zřejmě ukrýval lev. Skupina mužů nad porostem válela dolů kamení, aby přinutila Pána s tlustou hlavou opustit úkryt. Ti dole mávali puškami, tancovali vzrušením a vzájemně se povzbuzovali výkřiky. Byl to vrcholně netaktický lov na divokou zvěř, na kterou se nejlépe číhá v noci a bez hluku.

Uprostřed křoví jsem najednou pozoroval pohyb. Lev vystupoval z úkrytu. Ne prudce a zuřivě, jak to dělávají vydrážděné kočkovité šelmy, ale pomalu a sebevědomě, v celém svém majestátu. Mohutná, volně rozčepýřená tmavá hřiva mu věnovala hlavu a přední část těla. Ohon měl rovně natažený za sebou. Byl to úchvatný pohled na nádherné zvíře, jehož královský majestát a klid přímo neuvěřitelně kontrastoval s hulákáním a křepčením pronásledovatelů. Vystoupil z křoví a neohroženě koukal do desítek namířených hlavních.

Slyšel jsem toho o královi pouště hodně, a ještě víc jsem o něm četl, ale viděl jsem ho dosud jen v zoologických zahradách a v cirkusových zvěřincích. Nic z toho, co jsem dosud viděl, se nemohlo porovnávat s tímto exemplářem.

Pohled na Sidiho el Salsáliho, Pána zemětřesení, předčil všechno mé očekávání. Hrdě vztyčená hlava se širokým čelem, krátký široký hřbet, mocné tlapy, ze kterých bylo na první pohled zřejmé, že jejich jediný úder přerazí páteř jakéhokoliv tvora.

Pán zemětřesení nadzvedl hlavu ještě výš a v mnohonásobné ozvěně se rozlehl jeho strašný dunivý řev, který přerušil i hulákání jeho pronásledovatelů. Jakoby se vskutku zachvěla zem, když doznívalo jeho hrdelní rolování, které Arabi tak výstižně nazývají hromobití.

Zablýsklo se ze všech pušek. Krále pouště zasáhlo bezpochyby víc kulek, ale zdaleka ne smrtelně. Jediným dlouhým skokem se vrhl do chumlu útočníků. Dva z nich v okamžiku leželi pod jeho tlapami.

Děle jsem již nesměl otálet. Skluzem jsem se, v patách s Korndórferem, spustil ze strmého svahu. Arabi, zaujati bojem a vlastním ohlušujícím křikem, ani nezaregistrovali můj příchod. Jeden z nich se dosud zdržel výstřelu. Byl odvážnější než ostatní. Většina z nich se dala po první salvě na útěk. Zůstal stát, důkladně mířil a pak vypálil. Jeho kulka zasáhla, ale ještě stále ne smrtelně. Lev zavrávorál, pak se ale vymrštil směrem ke střelci, který po výstřelu nestačil uskočit, srazil jej a předními tlapami přimáčkl k zemi. Raněn, ale ve vítězné póze, vydal ze sebe řev ještě hroznější, než předtím. Bylo v něm cítit hrdou zuřivost nezkrotného vladaře, pach krve i předtuchy vlastního konce. Muž na zemi mohl být v každém okamžiku mrtvý.

Rychlými skoky jsem se dostal na několik kroků od něj. Poklekl jsem a zvedl kulovnici. Lev mě upozoroval a pustil svoji oběť, což se stává jen zřídka. Hleděl jsem do jeho krví podlitých očí, které nade mnou vynášely ortel smrti.

Čas se teď počítal na zlomky sekund, na zlomky věčnosti. Nebyl to strach, co jsem pocíťoval. Byl to nepopsatelný stav, který napíná v těle každou žilku, každý nerv.

Mířil jsem do očí. Lev mě upřeně pozoroval, jeho pazoury se zahryzávaly do země, ohon se zlověstně svíjel, bičoval prašný terén, svaly se mu napínaly jako pružina před vymrštním... Ted'!

Můj výstřel suše zaštěkl jakoby lámal skálu. Na jeho hrotě, kdesi v neviditelnou, těžká kulka nesla smrt. Okamžitě po výstřelu jsem odskočil na stranu a vytasil dýku.

Lev se zoufalé vymrštil, s těžkým hrdelním stenem dopadl na zem, několikrát se křečovitě převálil a potom zůstal nehybně ležet. Byl mrtev. Kulka mu vnikla okem do hlavy můj osvědčený, ale riskantní výstřel. Stačí malá nepřesnost a rázem je ze střelce oběť.

Na okamžik zavládlo ve skalní roklině ticho. Pak se však strhl vítězný pokřik.

"Alláh akbár!" zaznělo z mnoha hrdel. I tu se opakovala scéna, kterou jsem již zažil při Fúm es Sahar. Arabi se vrhli na mrtvého lva, mlátili do něho pažbami, pěstmi, kopali do něj, trhali za hřivu, zasypávali nadávkami:

"Ty pse, ty mršino! Chci pnuš jako đaur, nevěřící, bez slávy a cti! El thibb, šakal, a el tabéa, hyeny, budou žrát tvé vnitřnosti! El būdž, sup, ti rozklove zbabělé srdce! Křehká gazela, el rassál, se vymočí na tvou mršinu! Ty, co jsi se nechával za života nazývat el javúsem, hrozným, bídně vylezeš ze své kůže! Doved'te haririe, hudebníky, ať na všechny strany vytrubují o tvé hanbě!"

Napětí v těle mi už povolilo. Dýchal jsem zhluboka a mlčky pozoroval počínání horkokrevných synů pouště. Zaujati svou zuřivostí, která se vybíjela na bezbranné mrtvole, ani mě nebrali na vědomí.

"Mašallách, tisíc kulí!" ozvalo se při, mně. "To je ale rámus! Jsou jako děcka! Jsem zvědavý, jestli si někdo vzpomene na střelce!"

Koh en Dárfova prostota mě vrátila do normálních kolejí. Přátelsky a ulehčené jsem ho poplácal po plecích.

Z mela kolem lva se odpoutal jeden Arab a zamířil ke mně. Byl to ten, co jsem ho zachránil ze spárů lva. Dlouhá, chudá, šlachovitá postava, tvář opálená saharským sluncem téměř do černá. Jeho veliké ostré temné oči vyzářovaly jakési

zvláštní světlo. Bylo zřejmé, že jejich hněvivý pohled mohl vyvést z rovnováhy i srdnatého muže.

"Áma di bácht, jaké štěstí, že jsi přišel v pravý čas," promluvil hlubokým hlasem.

"Ne mne, ale Alláhovi vzdej čest, že tě zachránil," odvětil jsem možná méně přátelsky, než jsem sám chtěl. Měl jsem totiž instinktivní pocit, že tomuto muži bych neměl důvěřovat.

"Ano, alláhovi čest a tobě díky," přisvědčil, ale současně si mě zkoumavě prohlížel. "Zřejmě jsi cizincem mezi dětmi pouště?"

"Přijel jsem z Frankistánu, abych zabil Assadbeje."

"Zabil jsi ho. Alláh ti byl milostivě nakloněn."

Obrátil se k Arabům, kteří ještě stále jásali kolem zabitého zvířete.

"Hej, nechte už být Pána s velikou hlavou. Už utržil dost hanby. Ať se jeho duše převtělí do kůže blechy. Teď vzdejme hold Alláhovi, který zachránil naše životy. Poklekněte a pomodlete se se mnou svatou fátthu!"

El fátthá je první kapitola koránu. Má hlavní úlohu při všech náboženských obřadech a díkuvzdáních muslimů.

Arabi do jednoho poklekli s tvářemi obrácenými k východu a jednotvárně se modlili:

"Sláva a díky pánovi světa všemilostivému, který bude vládnout v den soudu. Tobě jedinému chceme sloužit, k tobě se chceme pokorně modlit, abys nás vedl po pravé cestě, po cestě těch, co se těší tvé milosti, ne těch, na které se zlobíš, ne těch, kteří bloudí."

Po skončení modlitby všichni obrátili svou pozornost na mne. Jejich otázky, chvála a vděk neměly konce kraje, dokud mě jeden z nich nevzal za ruku a neodvedl stranou.

"Chtěl jsi jen krátce odpočívat pod naší střechou, ale teď musíš zůstat u nás mnoho dní. Jsem Bej el Úrdí, náčelník tohoto duáru. Můj stan ti je otevřený, na jak dlouho jen budeš chtít."

"Děkuji ti, příteli poutníka, jenže má cesta je dlouhá a cíl je ještě vzdálený. Vezmu si kůži lva a poputuji dále."

"A kde je tvůj cíl?" zeptal se mě ten, co se mnou mluvil jako první.

"Timbuktu," odvětil jsem vymyšleně; nepovažoval jsem za moudré prozradit můj pravý cíl Báb el Ghúd.

"V tom případě bys mohl cestovat se mnou. Patřím k bojovníkům Uelada Slimána, kteří bydlí na jihu. Musím zde čekat na muže, který odešel s poselstvím do města Franků."

Jeho poslední slova vyburcovala mou pozornost. Rázem mi svítl, že jde o Tuarega, s kterým jsem se setkal na neštěstí pro něho v domě pána Latréaumonta.

"Bohužel, nemohu dále čekat. Ty však máš lepší hedžiny, jistě nás cestou dohoníš."

"Kolik máš mužů?"

"Dva."

"A nebojíš se s tak malým doprovodem vydat do pouště, do Bár billá Má, Moře bez vody?"

"Nikdy a ničeho se nebojím!"

"Ani Hedžanbeje, Škrtíce karavan? Velmi lehko by ses mohl setkat s jeho gum, loupežnou karavanou."

"Bude nucen nechat mě na pokoji, jinak skončí jako Assadbej, Škrtič stád."

V jeho očích se zlověstně zablýsklo, když uslyšel mou vyhrůžku."

"Assadbeje se ti povedlo zabít, cizince. Ale Hedžanbej by tě rozdrtil. Je hroznější než sto lvů."

"Znáš ho?"

"Jeho zná každý syn pouště. Tak proč bych ho neznal právě já? Každý tu mluví o něm, o jeho činech."

"Tak musíš znát i jistého Mahmúda Ben Mustafu Abd Ibrahíma Jakuba Ibn Bašáru z kmene Imošarhů?"

Snažil jsem se zakrýt, že ostře pozoruji jeho tvář. Při vyslovení jména zbledl i při té kávové opálenosti.

"Kdo je ten muž?" ovládl se při otázce, která měla vyznít ledabyle.

"Není to muž, je to baba, jeho jazyk neumí mlčet. Setkal jsem se s ním a prozradil mi, že je poslem Hedžanbeje a že jde k jistému Frankovi požádat o výkupné."

Arabova tvář zrudla prudkým hněvem.

"Alláh in hal el kelb, bůh ať zatratí toho psa," zasyčel. "Ty jsi zřejmě varoval toho Franka?"

"Proč já, vždyť Imošarh s ním bude sám mluvit."

"Moudře a rozvážně jsi konal. sidi. Mluvit stříbro, mlčet zlato."

Věděl jsem už dost. Tento vysoký a šlachovitý Arab byl jedním z lidí Hedžanbeje a čekal tu na posla, kterého jsem v domě pána Latréaumonta "uzemnil". Teď už je pravděpodobně v rukách alžírské policie. Sám Bej el Úrdí, náčelník duáru, byl zřejmě tajným spojencem Hedžanbeje. Jelikož nebylo vyloučené, že proti těmto lidem budu muset později bojovat, nemohl jsem déle využívat jejich pohostinnosti. Rozhodl jsem se, že bez meškání odjedu.

S Josefovou pomocí jsem stáhl kůži ze lva. Do vesnice nás triumfálně doprovázeli účastníci lovu. Jejich vítězný křik už zdaleka vylákal ze stanů všechny, co zůstali v duáru. Radost byla o to větší, že nikdo nepřišel o život. Jen ti dva, co je lev srazil k zemi jako první, byli ranění a museli je přivést na nosítkách.

Z houfu vesničanů se vynořil Hassan a radostně mi vyšel v ústřety.

"Žiješ, sidi, a zabil jsi Pána s tlustou hlavou? Ať je pochválen Alláh, který nad tebou držel ochrannou ruku. Trásl jsem se o tebe jako stéblo trávy, když fičí smůl, pouštní vítr, nad oázou."

"To je tedy představa," smál se Korndórfer. "Veliký Hassan a stéblo trávy. Ale dost už bylo třesení, ty moje travičko, nasedáme a jede se dál."

Když jsem se loučil, zavedl mě zachráněnc z družiny Hedžanbeje ke svým zvířatům.

"Sidi, zachránil jsi mě ze spárů smrti, chci se ti proto odvděčit. Vidím, že nemáš velblouda, jakého potřebuješ. Podívej se na toto zvíře. Je to hedžina, dokonce z rodu bišarin. Na celé Sahaře nenajdeš ji rovnou. Maktúb ala salámek, od této chvíle je na tvé jméno, daruji ti ji."

Byl to vskutku drahocenný dar. Chtěl jsem ho odmítnout, protože tohoto muže jsem musel považovat za svého

nepřítele. Jeho gesto však bylo tak jednoznačné, že jsem nemohl odmítnout. Nakonec mi podal neobyčejně zpracovaný kousek korálu a dodal:

"Jsi muž, který dovede mlčet. Vezmi si tuto anáju, znamení. Kdyby jsi se setkal s Hedžanbejem nebo s jeho gum, prokaž se tímto znamením. Poskytne ti ochranu, protože jsi zachránil věřícího ze spárů Sidiho el Salsáliho, Pána zemětřesení. Vystup na tuto bišarínu a putuj dál bez obav!"

Poděkoval jsem za vzácný dar a vystoupil do sedla pokleklého velblouda. V růžku sedlové přikrývky jsem uviděl arabesku s vetkanými písmeny A.L., které tam dal vyšít prozíravý sir Emery. Jaké neočekávané setkání s důmyslností mého přítele.

Rozloučil jsem se se starcem a jeho dcerou, co mi poskytli přístřeší a v průvodu Beje el Úrdiho jsme opustili vesnici. Když se daleko za osadou loučili, náčelník řekl:

"Sidi, jsi udatný bojovník, ale Hedžanbej je mocnější. Jak jsem však viděl, dostal jsi anáju. S ní budeš bezpečný všude, kam až půjdeš sahá. Salám álejkom, mír s tebou."

III. KAPITOLA

Hedžanbej, Škrtic karavan

Poušť. Obrovská poušť... Začíná při severozápadním pobřeží Afriky a přes celý kontinent přechází až do Asie.

Nedohledné pláne skličujících pustin, přerušované oživenými oblastmi, děsí svou prázdnotou.

Velké pouště afrického kontinentu, přetáté stužkou suezské úžiny, pokračují přes kamenité planiny Arábie, přes pohoří Persie, Afgánistánu a výběžky Himalájí a Pamíru, aby se rozplynuly ve strašlivé asijské poušti Gobi.

Matkou pouští je však africká Sahara. Od mysu Blanco až k horským stěnám nilského údolí, od severního Rifu až k lesům Súdánu...

Arabi rozlišují několik druhů pouští: obývanou fiáfi, neobývanou kélú, křovinatou haítíu, zalesněnou ghóbu, kamenitou serír a hammádu, balvany posetou uárru, hornatou džebel nebo nešedu, plochou sáhel nebo tehamu a dunovitou ghúd s putujícími písky.

Všeobecně převládá mylná představa, že Sahara je údolní rovina, která leží níže než hladina moře. Spíše by bylo možné mluvit o rozlehlé náhorní plošině ve výšce dvou tisíc metrů s poměrně rozmanitým terénem. Jedno je tu však společné. Děsivá liduprázdnost, deprimující barevná jednotvárnost bez zeleně, obnaženost povrchu terénu.

Představu rovinaté pouště ztělesňuje západní část Sahary plochá sáhel, která je dějištěm pověstných pouštních hrůz a útrap, obávaného létajícího písku, písečných bouřek. Pomalu putující písek jí dal i název sáhel, putující moře. Podle hlavních postav našeho příběhu bychom ji mohli nazvat i Škrtičem rostlin rdousí porost, zanáší prameny. Bez vody nemohou vzniknout oázy. Ve vyprahlé písečné půdě jen stěží živoří několik bezcenných keřků, bodláčí a zakrslé ostnaté mimózy.

Rozpáleným písečným mořem se neprochází "král pouště", lev. Jen jedovatí hadi, štíři a obrovské písečné blechy si hoví v horoucím písku. I moucha, provázející karavany do této části pouště, brzy hyne...

Člověk se však odvažuje do rozžhavené saharské výhně. Obětí této pradávne odvahy poutníka děsí. Leží tu vysušené mrtvoly lidí i zvířat v nejstrašidelnějších polohách, vedle sebe i přes sebe. Jeden ještě jakoby držel džbán v ruce, ze které už dávno odpadlo maso... jiný šílenec hrabal pod sebou jámu, aby se ochladil... třetí sedí jako seschnutá mumie na vybělené velbloudí kostře, s turbanem na holé lebce... čtvrtý klečí na zemi s tváří zabořenou k východu, k Mekce, ruce skřížené přes prsa, ještě i v posledních chvílích života, jako pravověrný muslim, hledal Alláha a jeho proroka... Ale i toto žhavé a děsivé moře písku má svou roli v přírodě. Rozpaluje obrovské masy vzduchu, které stoupají do výšky a putují daleko na sever, aby přinesly lidem, zvířatům i rostlinám uprostřed sněhu, ledu a mrazu trochu životodárného tepla...

Proslulá, nebo spíše zlopověstná Báb el Ghúd, Brána písečných dun, leží na rozmezí západní a východní Sahary a odděluje od sebe území kmenů Tuareg, Tibbu a Tedda. Převládající západní větry ženou na východ mračna jemného písku, který tu naráží na skalnaté útesy kamenité serír. Vrství se do pahorků, zanáší údolí a propasti. S neúprosnou vytrvalostí vyplňují všechny trhliny, jámy, prolákliny a říční koryta. Běda poutníkovi, který zapadne do některého ze zrádných písečných jezer...

Ještě před několika okamžiky jeho velbloud stoupal po pevné půdě. Najednou mu písek sahá až k bokům jemný, tichý, vražedný písek. Zvíře dělá zoufalé pokusy vrátit se zpět na pevnou půdu, ale čím zoufaleji se snaží, tím hlouběji zapadá do písečného trychtýře. Suchý písek je kompaktní, ale vždy dostatečně jemný a řídký, aby se v něm nedalo kráčet. Homta bez opory. Pevné dno někdejší prolákliny je možná jen půl třetího nebo tři metry pod povrchem písečné hladiny, ale i tato malá prostorová míra tu znamená hranici smrti.

Jezdec znalý terénu ví, že sestoupit z velblouda je právě tak beznadějně, jako zůstat sedět na jeho hřbetě. Ale zůstat sedět, to je aspoň jiskřička naděje když je dno písečného trychtýře blíž pod povrchem a velbloud, i když jej pohltí písek a smrt, vytvoří pro jezdce jakousi "podložku života", aby mu aspoň horní část těla zůstala nad povrchem. Především, když je nablízku další jezdec, který by hodil spásné lano... Pokud ale takové lano vůbec má... Kolik prostých "kdyby" mezi životem a smrtí. Když nejsou, tak jezdec třeba s půlkou těla pod pískem už jen čeká, aby smrt přišla co nejdříve, aby byla rychlá, ale ještě dopřála pravověrnému muslimovi v posledních chvílích obrátit tvář k východu...

Dno je však kdesi hluboko. Ne, jezdec už nekřičí. Hypnotizovaný smrtí němě klesá do rozpálené pasti. Velbloud pod ním už znehybněl, ale on neopouští jeho

hřbet, jedinou oporu, kterou pod sebou cítí... Físek už mu oblehl boky a blíží se k prsům. Pomalá, bezmocná, němá scéna, ostře osvětlená nehybným, vysokým, žhavým sluncem. Kolem se nic nehýbe, příroda je lhostejná k umírání. Písek už oblehl hrudník, jezdec se nemůže hýbat. Jen hlava, strašná hlava ještě živé mrtvoly, trčí nad povrchem. Žhavá hmota

pálí na krku a pomalu se blíží ke rtům. Ne, ten poslední výkřik nejde zadržet, poslední vzepětí neúprosné smrti. Pak muslimovy rty už jen šeptají: "Alláh kerím, jak to chce bůh, bůh je milostivý..." Písečná past se pomalu zavírá... Vysoko na obloze krouží sup. Pomalu, rozvážně, má čas. Nesleduje poprvé ze svobodných výšin smrtelný zápas pozemského tvora. Jeho krouživá spirála se otevřela, širokými rozmachy letí do dále. Ví, že písečná duna své oběti nevydává...

To je Báb el Ghúd. Kdo se odváží do jeho zrádných písků, musí mít k tomu vážný důvod. Jsou takoví. Dostatečným důvodem je pouhá krutost citů, odvěká palčivá nenávisť, pomsta. Žene je sem hrozné vyznání: "Ad dam li'd dam, krev za krev." Vedle bezvýhradné pohostinnosti je le thar, krevní msta, prvním zákonem pouště. I když se stává, že při vraždě mezi příslušníky příbuzných kmenů se postižení uspokojují s odvedením "dijiji, ceny za krev", nikdy to však nebývá při zločinech mezi příslušníky navzájem cizích nebo nepřátelských kmenů. V tomto případě nastupuje el thar.

Vína a msta putují z jedné strany na druhou, msty plodí nové msty tak, jako při válkách. První kulka, první zabítí vyvolává řetězovou reakci pomsty přátel za přátele, příbuzných za příbuzné. Statisíce živých se mstí za statisíce mrtvých... Vína a msta narůstají do obludných rozměrů, zachvacují celé kmény a vedou k otevřenému zabíjení. Dějištěm takové nepřetržité série krvavých pomst mezi kmény Tuaregů a Tibbů je právě Báb el Ghúd.

Při Bráně písečných dun je zákon krve mocnější než příroda, která jakoby tu rozehrávala celou paletu nástrah a hrůz, aby od sebe oddělila nepřátele. Ale právě jimi udělala jejich nepřítelství ještě strašnějším, které v ničem nezaostávají za krutými masakry indiánských kmenů Severní Ameriky.

Od našeho posledního dobrodružství už uplynulo několik týdnů. Za ten čas jsem se přesvědčil, že Hassan je skutečně znamenitý průvodce, což vyvažovalo jeho "malou chybičku" nedostatek odvahy. Nejenže poznal všechny cesty a chodníčky, ale i zvláštnosti terénu, jeho zrádnosti, čímž nás dosud uchránil od jakékoliv újmy. Jeho náklonnost vůči mně se vystupňovala do bezvýhradné oddanosti. Mohl jsem mu

důvěřovat a spolehnout se na něj úplně, nebýt okolnosti, který mě znepokojovala. Od jisté doby, a vždy jen ráno, trpěl Hassan jakýmsi tajuplným vzrušením či slabomyslností. Seděl na rohoži, ze které ho nebylo možné dostat, smál se, plakal, jásal a vzdychal současně, nazýval se hrdinou a hned zase zbabělcem, dobrým muslimem a hned zase neposlušným následníkem proroka Mohameda, který si zaslouží dostat se jen do džehenny. Vypadalo to na neškodný druh šílenství, jehož příčinu se mi nedařilo vypátrat. Proto mě to nutilo k obezřetnosti při vědomí, že terénním vůdcem naší výpravy je duševně narušený člověk. Při celkové Hassanově spolehlivosti mě tato okolnost velice zarmucovala. Byli jsme jen tři, ale měli jsme dostatečný počet nákladních velbloudů, což nám umožňovalo snížit břemeno připadající na jedno zvíře. Proto jsme postupovali dvojnásobnou rychlostí než běžné káfilý, obchodní karavany. Podle odhadu nás dělily do Báb el Ghúd ještě tři celodenní pochody. Jelikož má hedžína byla lepším běžcem než ostatní velbloudi, vydával jsem se každé ráno z nočního tábořiště později, než mí společníci. Vždy jsem je však dohonil a o hodný kus předjel. Čekání na ně jsem krátil kouřením čibuku nebo obohacováním mé přírodní sbírky.

I teď jsem pokusával mezi písečnými

dunami a chvílemi zpomaloval hedžínu, abych v tichu naslouchal podivné sférické hudbě písku. Jednotlivá zrníčka se otíraly, vzájemně se posouvaly dopředu na západní straně přesypů dolů, na východní nahoru. Byly to celkem jemné, vysoké, kovově znějící tóny, šepot jakési neviditelné harfy. Myriády nepatrných zrníček se pohybovaly bez toho, že by člověk pociťoval závan větru. Když už se jednou daly do pohybu, udržovaly se v něm i při nepatrných záchvěvách větru, na které byla lidská pokožka netečná. Byl to nepopsatelný pocit samoty uprostřed zdánlivě mrtvé přírody, která žila, hýbala se, zvučela.

Když jsem se takto zastavil mezi dvěma přesypy, zpozoroval jsem kopeček písku, který nemohl být dílem přírody. Přinutil jsem velblouda pokleknout, abych ukojil svou zvědavost. Tušení mě nezklamalo. Pod nepatrným nánosem ležela mrtvola Araba i s velbloudem. Zvíře bylo z rodu bišarín. Kulka jej zasáhla doprostřed čela. Byl to jeden z aktů krevní msty? Odhrnul jsem trochu písek a blíže si prohlédl jezdce. Mrtvola byla kompletně oblečená a v plné zbroji. Upoutala mě hlavně kapuce burnuse byla na ní vyšita písmena A.L. Stejně znamení bylo vypálené i do pažby dlouhé pušky a rukojeti dýky. A ve vzdálenosti palce nad kořenem nosu se černal v lebce malý ostrý otvor...

"Emery Bothwell!" zvolal jsem pře

kvapené, i když v mé blízkosti nebyl nikdo, kdo by mě uslyšel.

Znal jsem tento mistrovsky přesný zásah. Tu kulatou díрку ve vzdálenosti palce nad kořenem nosu jsem viděl v nejedné indiánské lebce, když se její majitel přiblížil s nekalými úmysly k mému Angličanovi. Byl jsem si proto jistý, že strejcem nemohl být nikdo jiný, než právě sir Emery. Tvrdost písečného nánosu, ale i dostatek jiných příznaků na mrtvole svědčily o tom, že výstřel padl ani před třemi týdny. Podle toho teď mohl být můj přítel už u Báb el Ghúd. Usoudil jsem, že to nebude jediný mrtvý, jehož kosti se vysoušejí v této písečné výhni. Osudové znamení A.L. muselo přinášet smrt každému, kdo se dostal na dostřel kulovnice mého přítele.

Předpokládal jsem správně. Kousek dál jsem našel druhou a o další kousek i třetí mrtvolu. Vizitka sira Emeryho byla všude stejná. Zásah ve vzdálenosti palce nad kořenem nosu. Obávaný Hedžanbej narazil na neúprosného nepřítel, který jej nenechá na pokoji, dokud nenajde nebo nepomstí Réalda Latréaumonta.

Po několika minutách jízdy jsem natrefil na čerstvou stopu, která šikmo protínala směr našeho pochodu. Podle velikosti šlépějí šlo i bišarín hedžínu nebo meháru. Tyto nejušlechtlejší odrůdy pěstují Tuaregové. Tyto meháry v rychlosti, vytrvalosti a nenáročnosti překo

návají i proslavené bišarín hedžiny. Zvláště za samice se platí sumy, které představují celý majetek.

Zvíře, které tudy prošlo, byla právě kobyla stopy zadních nohou byly širší než předních. Otisky v písku nebyly hluboké, ale ani mělké. Zvíře zřejmě nebylo moc zatížené, neslo jenom jednoho jezdce. Mohl to být pronásledovatel, loupežník nebo jeden z hojného počtu posílů, kteří na svých rychlých zvířatech protínají Saharu křížem krážem.

Nepředpokládal jsem, že by to mohl být posel, protože stopa směřovala do kamenité pouště a tam poslové neměli co pohledávat. Kdyby šlo o loupežníka, co by hledal tady, kde kořist nebyla obvyklá? Mohl to být jen utečenec, který hledal úkryt nebo krevní mstítel, který objevil osamělý pramen, birra, odkud podnikal své zlověstné výpady. Stopy byly ještě čerstvé, bez nejmenšího nánosu písku a nezanechávaly ani drobné pásy písku směrem dozadu, což bývá neklamným znakem rychlého klusu. Všechno svědčilo o tom, že neznámý jezdil pomalu a projel tady asi před pěti minutami. Osamělý jezdec uprostřed pouště to není právě běžné. Proto mě to ihned zaujalo.

Udělal jsem na mě stopě v písku domluvené znamení, podle kterého měli Hassan a Josef pokojně pokračovat dál v cestě. Pak jsem odbočil s hedžinou na cizí stopu.

"Háin, háin!" na tento povel hedžina zvedla hlavu a jako rychlík se řítila mezi dunami. Kdyby byl terén rovný, musel bych neznámého jezdce zahlédnout už po deseti minutách. Písečná pahorkatina mi však dokonale zakrývala výhled.

"Rrrréé, stát!" vykřikl jsem na postavu, která se náhle vynořila za jednou z dun.

Jezdec ihned přibrzdl svého dromedára, statnou meháru. Prudce se zvrtil a v momentě strhl dlouhou pušku, zavěšenou na sedlovém popruhu.

"Salám álejkum, mír s tebou," pozdravil jsem jej bez toho, že bych sáhl po zbrani. "Zavěš svou pušku zpátky, protože ti povolují, abys mě nazval svým přítelem."

Jeho velké černé oči na mě vrhly udivený pohled.

"Ty mi to povoluješ? Víš jistě, že ti já dám povolení na tvé povolení?"

"Já ho od tebe nepotřebuji, vzal jsem šije sám."

"Jak se jmenuješ a ke kterému kmeni patříš?" zeptal se mě sebevědomě, aby mi oplatil mé velkomyslné gesto.

Uvědomil jsem si, že mé současné oblečení a saharským sluncem zpracovaná pleť celkem postačují, aby mě mohl považovat za Araba. Jeho tmavá, téměř černá pokožka, krátké kudrnaté vlasy, masité rty a trochu vyčnívající lící kosti neklamně prozrazovaly příslušníka kmene Tibbu. Zahнала jej do těchto končin krevní msta? I když jsem si neuměl představit, že by tady, mezi dunami putujícího písku, mohl být pramen, uviděl jsem na jeho sedle jen malý vodní vak z gazelí kůže. Kromě dlouhé pušky měl kompletní domorodou bojovou výstroj a tělo zepředu i zezadu chráněné těsně přiléhajícím krunýřem ze ztvrdlé volské kůže.

"Přicházím z daleké krajiny, Germánistánu, kde nejsou kmeny ani náčelníci. Jsi zřejmě z kmene Tibbů?"

Přeslechl otázku a překvapeně zvolal:

"Z Germánistánu? A znáš sidiho Emeryho?"

"Samozřejmě," odpověděl jsem stejně překvapeně. "Viděl jsi ho?"

"Nejen jsem ho viděl, ale i slyšel, jsem členem jeho doprovodu. Tak ty jsi zřejmě ten šejk z Germánistánu, kterého tak netrpělivě očekává?"

"Ano, to jsem já."

"Habakek, vítej, sidi. On sám mě vyslal, abych na tebe čekal."

"Kde je teď?"

"U Báb el Ghúd. Tam najdeš znamení, které ti řekne, kam zamířil své kroky."

"Děkujeme Alláhu, že jsem upozoroval tvou stopu a sledoval ji. Jinak bychom se asi minuli."

"Byl bych tě našel, sidi. V kamenité serír jsem chtěl napojit velblouda donést si vodu do zásoby. Potom bych se vrátil k cestě, po které jsi musel přijet. Našel bych tvou stopu a sledoval ji tak dlouho, dokud bych nezjistil, kdo jsi."

"Zřejmě poznáš nějaký pramen v těchto končinách?"

"Poznám hodně pramenů, které vidělo jen mé oko, sidi."

"Jsi z kmene Tibbů?"

"Uhodl jsi. Jsem Tibbů z rodu Běniho Amálecha."

"A tvé jméno?"

"Nemám jméno, sidi. Zůstane pod střechem mého stanu, dokud nesplním přísahu, kterou jsem složil na bradu proroka a na věčný soud. Říkej mi Abú billá Běni, Otec bez synů."

Jeho slova mi prozrazovala téměř vše, ale stejně jsem se zeptal:

"Zabili ti syny?"

"Tři, sidi, tři syny, kteří byli mým potěšením, mou hrdostí i nadějí. Byli vysocí a štíhlí jako palmy, moudří jako Abú Bekl, udatní jaká Alí, mocní jako Kálid a poslušní jako Sádik. Našel jsem jejich mrtvoly, ale zvířata ne."

"Kdo je zabil?"

"Hedžanbej, Škrtic karavan. Vzal si mé meháry, aby nosily jeho loupežníky, můj statek, mé ovce, aby se z nich nakrmili jeho vrahové!... Opustil jsem duár, můj rod, ženu, dcery a slídím za ním od oázy k oáze. Mé kopí zkosilo tři, mé šípy čtyři a má dyka šest jeho mužů, ale jeho chrání sám šejtan mé oko, je ještě nezahledlo, ruka nedosáhla... Když je má ruka krátká, zasáhneš jej ty ty a sidi Emery, kterého zde lidi nazývají Behlúvánbejem, Škrtičem loupežníků."

"Kde jste se setkali?"

"Při studni khól, kde jeho kulky zabily tři Hedžanbejovy lidi, kteří měli na výstroji znamení smrti."

"Kolik měl mužů?"

"Dva sluhu a průvodce," vysvětloval Tibbu. "Našel jsi cestou mrtvoly jezdců a zvířat zasažených do čela?"

"Ano."

"Ty zanechal za sebou sidi Emery, Jeho kulka je jako Alláhův hněv nikdy nemine svůj cíl. Hedžanbej a jeho gum znají jeho smrtonosnou zbraň. Proklínají jej, ale pokojný pastýř mu žehná. Neúprosně jde po stopách vraždících lupičů. Chtěl by jej zajmout nebo zabít, ale jeho bůh je mocnější Alláha dělá ho neviditelným a chrání před všemi nebezpečími. Jeho

sláva jde od oázy k oáze sláva mstitele a ochránce spravedlivých. Nikdo neví kde je, kam putuje. Já tě však k němu dovedu, aby tvé jméno získalo stejnou proslulost, jako jeho."

To byla celá hymna na mého statečného přítele. Tento Tibbu měl odvážnější srdce než hromotluk Hassan, mohl jsem se na něj bez obav spolehnout jako na průvodce.

"Jak je ještě daleko k Báb el Ghúd?"

"Den a ještě den. Když pak tvůj stín bude směřovat na východ a bude třikrát tak dlouhý, jako je délka tvých nohou, tvá bišarína poklekne při Báb el Ha džár. Bráně kamenů, aby sis odpočinul v jeho stínu."

Obyvatel pouště nezná hodinky, ani kompas. Cestu mu ukazují hvězdy a slunce, čas určuje podle délky stínů. V tom nabyt takové zručnosti že se zřídka kdy mylí.

"Pojďme tedy dohonit mé lidi," navrhl jsem.

"Mám málo vody, sidi," odpověděl.

"Já mám vody dost, kolik jí jen budeš potřebovat."

Vyrazili jsme. Netrvalo dlouho a před námi se objevily postavy Hassana s Josefem. Pochopili mé předešlé znamení, které jsem udělal na místě, kde má stopa odbočovala, a pokračovali v cestě. Jejich překvapení bylo nemalé, když uviděli mého společníka.

"Mašalláh, konečně nová společnost v této pustině," potěšil se Josef. "A kdo je vůbec ten černej panáček?"

"To je Abú billá Běni, který nás přivede k Báb el Ghúd."

Hassanovo obočí se hrozivě stáhlo.

"A kdo je vůbec ten Tibbu, že chce lépe znát cestu, než Hassan el Kebír, kterého všechny děti pouště nazývají Džezarbejem, Škrtičem lidí? Která matka ho porodila, kolik otců mu předcházelo? Může jít, odkud přišel, sidi. Dovedu tě k Báb el Ghúd i bez něho. Podívej se na jeho tvář, na jeho vlasy, lýtko nebo rty. Ten má být pravým potomkem Ismáila, pravého syna praotce Abraháma?"

Tibbu se pokojně usmíval a hleděl Hassanovi zpřímá do očí.

"Ty se tedy jmenuješ Hassan el Kebír a Džezarbej? Ucho mého velblouda ještě nikdy neslyšelo tato jména. Z kterého jsi kmene a z kterého rodu?"

"Jsem z kmene udatných Kubabišů, ze slavného rodu En Nurába. Zabili jsme leoparda a jeho sultána, zabili jsme i Sidiho el Salsáliho. Koho jsi však zabil ty? Jsi otcem bez synů, Tibbuem bez odvahy a hrdinství. Sidiho povedu já. A ty, když chceš, můžeš se držet ocasu mého velblouda."

Abú billá Beniho ani tato urážka nevyvedla z míry.

"Jaké je tvé plné jméno?" zeptal se Hassana.

"Větší než tvé příbuzenství a delší než tvá paměť. Jmenuji se Hassan Ben Abúlfedá Inb Haukál al Wárdí Jussuf Ibn Abú Poslán Ben Iššák al Duli."

"Tak dobře, Hassane Ben Abúlfedá Ibn Haukále al Wárdí Jussufe Ibn Abúle Fosláne Ben Iššáku al Duli. Sestup z velblouda, chci si s tebou promluvit."

Tibbu sestoupil z velblouda, sedl si do písku a vytáhl dýku.

Arabský souboj. Bylo mi jasné, že Hassana el Kebíra čeká ponížení. Sám si to dost dobře uvědomoval a začal se hned vytáčet.

"Kdo ti dovolil sestoupit z velblouda? Nevíš, že tady rozkazuje jen sidi, který

však teď pospíchá k Báb el Ghúd?" vyjel na Tibbua.

Hassan mi prohnane nadbíhal. Čekal, že jej vytáhne z hroziícího souboje. Velikému vychloubači však malé ponaučení neuškodilo.

"Dovoluji ti sestoupit, Hassane," odpověděl jsem. "Jsi udatný Kubabiš ze slavného rodu En Nurába. Máš ostrou kussu, nůž, tak si braň svou čest."

"Ale vždyť nemáme čas, sidi. Stíny se rychle prodlužují..."

"Právě proto sestup a pospěš si!"

Ted' už neměl žádné východisko. Sestoupil z velblouda, postavil se proti Tibbuovi a vytáhl nůž. Abú billá Beni beze slova obnažil lýtko, nasadil na něj hrot dýky a zabodl ji až po rukojeť do masa. Potom se vyzývavě podíval Hassanovi do očí.

Když si chtěl hromotluk uchránit svou čest, musel udělat to samé. Při arabském souboji si dva protivníci často dopichají svaly na celém těle bez toho, že by hnuli brvou, i když je zřejmé, že jde o nanejvýš bolestivá poranění. Vítězí ten, kdo déle vydrží týrat své tělo. Synové pouště považují za ostudu bát se bolesti nebo ji dokonce projevit.

Hassan si váhavě odhalil lýtko a nasadil na něj ostří dýky. Pokožka se mu sice prohnula pod nesmělým tlakem, ale ostří dosud nevniklo do masa. Veliký Džezarbej neměl odvahy přitlačit. V jeho tváři se zračilo zděšení a už se chy stal vzdát souboj, když se stalo něco, na co nebyl připravený. Josef, který sestoupil z velblouda a stál teď v těsné blízkosti Kubabiše, podlehl náhlému impulsu a uhodil Hassanovi do zavřeného pěstí, která se s dýkou chvěla nad lýtkem. Ostří rázem vběhlo do svalů, jako do másla.

Hassan ukrutně zařval.

"Be išsm lilláhi, iá Kirr, proboha, chlape, ty jsi zešilel? Co je ti do mé nohy? Patří to lýtko snad tobě, ty ploštice, ty blecho, ty syne ježice a praotce ježoura! Půjčil jsem ti snad nohu, abys na mém lýtku ukazoval svoji smělost? ty d'aure, ty syne a vnuku d'aurky!..."

Byl to hrozný výbuch hněvu, ale opravdu jsem se nemohl ubránit smíchu při pohledu na hromotluka, který tu zoufale poskakoval na jedné noze, ve druhé se zapíchnutým nožem. Zuřil jen slovně, neměl odvahy k fyzické pomstě.

"Mašalláh, ty Škrtici lidí, nestyďší se?" utahoval si z něho Josef, ale bylo na něm vidět, že si uvědomuje, že žert trochu

prehnal. Chtěl uštédřit Hassanovi jen lehčí píchnutí, ale jeho úder byl příliš silný. "Ukaž, Haffánu, ať ti můžu vytáhnout ten žabykláč z tvého udatného masíčka," řekl omluvným tónem. Chytil dýku a šklubnutím ji vytáhl z rány. Hassan zařval. Uviděl krev, která se vylila z rány, omdlel. Když se mu vrátilo vědomí, měl už ránu převázanou.

Navzdory tragikomičnosti situace jsem

považoval za potřebné adresovat Josefovi náležitou výčitku a pro budoucnost vykázat jeho přemrštěnou bujarost do jistých mezí.

Po těchto příhodách jsme pokračovali v cestě k Báb el Ghúd. Před setměním jsme se rozložili mezi dunami k nočnímu táboření. Postavili jsme si stany, rozprostřeli spací rohože, nakrmili zvířata a po večeři, která sestávala z hrsti mouky, několika datlí a džbánu vody, jsme se uložili k odpočinku.

Přirozeně, i tentokrát bylo nezbytné střídat se ve stráž. Hassan, jako obvykle, se přihlásil na poslední stráž.

Vědomí, že se opět setkám se sirem Bothwellem, mě nedovolilo klidně spát. Před svítáním jsem vyšel před stan.

Naskytl se mi překvapující pohled. Obrácen ke mně zády, při rozložených zásobách, seděl hromotluk z kmene Kubabišů a držel u rtů můj soudek s lihem. Tuto nádobu jsem měl neustále u sebe, abych mohl ukládat přírůstky do mé přírodovědecké sbírky do konzervující tekutiny. Kromě nejrozmanitějšího hmyzu a červů tam byly i různé obojživelníci, malí hadi, štíři, štěpní mloci a žáby. Tohle teď pil pravověrný muslim Hassan s takovým požitkem, jako kdyby to byl sám nektar bohů z Olympu. Z toho, jak vysoko držel soudek bylo zřejmé, že do sebe souká zbytky špiritusu.

Teď mi byla konečně jasná příčina

Hassanovi ranní slabomyslnosti, která se v posledních dnech stále opakovala. Veliký Džezarbej byl každé ráno jednoduše opilý.

Přikradl jsem se k němu a znenadání jsem ho chytil za rameno.

"Co tu děláš?" vybafl jsem na něj za zády.

Vyvalil oči překvapením a úlekem současně, pustil soudek do písku a vyskočil na nohy jako postřelený.

"Piju, sidi," odpověděl věcně, ale načisto zmatený.

"A co piješ?"

"Má el cáť."

Muslimové, kteří se potajmu oddávají požitkům vína a lihovin, nazývají je nejrůznějšími ozdobnými jmény, aby si upokojili svědomí. Podle jejich logiky vždyť Alláh je milostivý víno již není vínem, když mu dají jiné jméno.

"Má el cáť, voda prozřetelnosti?" řekl jsem udiveně. "Kdo takto pojmenoval tekutinu, která je v soudku?"

"Znáš ji, sidi. Když byli v dávných dobách lidé smutní nik! prozřetelnost jim seslal na zem nuktu, kapku potěšení a obveselení. Ona zavlažila krajinu a foik! dala vyrůst rostlinám, jejichž šťáva obsahuje i má el cáť, vodu prozřetelnosti."

"Nuže, já ti řeknu, tohle není žádný má el cáť, leč obyčejný špiritus, který má v sobě ještě horšího ducha než víno, které nesmíš pít."

"Ale já jsem nepil hík víno ani špiritus, ale nuktu el cáť."

"I tu máš zakázanou."

"Mýlíš se, sidi, pravověrný muslim ji může pít."

"Ty nevíš, co říká prorok: "Kullú muskirûn hárám, všechno, co opijí, je zakázané?!"

"Och, sidhík, ty jsi moudřejší, než já. Znáš dokonce i lim et tanahíd, učení o jediném bohu. Ale já můžu pít má el cáť, protože mě neopijí hík!"

"Opijí tě už několik dní. I teď je tvá duše v zajetí šejtana špiritusu."

"Moje duše hík je svobodná a veselá, sidhík."

"Tak mi odříkej súru elkafrín."

Elkafrín je stodevátá súra koránu a muslimům slouží originálně. Musí jí odříkat ten, kdo tvrdí, že není opilý. Jednotlivé verše se odlišují tím, že stejná slova se střídají ve změněném pořadí, takže opilý člověk se jen těžko dokáže nespást. Súra zní takto: "Ó, vy nevěřící, nebudu uctívat to, co vy uctíváte, a vy nejste ctitelé toho, co já uctívám, a já nejsem ctitelem toho, co vy jste uctívali, a vy neuctíváte to, co já uctívám. Vy máte své náboženství, a já mám své náboženství." Pravda, v arabštině se to odříkává složitěji, než v evropském jazyku.

"Nemáš právo, sidhík požadovat, abych odříkával elkafrín, protože ty nejsi muslim, leč d'á... křesťan."

"Odříkával bys ji, jenže to nedokážeš, povídáš, že muslim nemusí poslouchat křesťana? Proč jsi se tedy stal mým sluhou? Nepovažuješ za hřích, že piješ má el cáť, ale nemůžeš popřít, že jsi kradl. Korán trestá zloděje takže i ty dostaneš svůj trest."

"Nemůžeš hahá, hík trestat pravověrného, sidhík. Jdi za kádím."

"Nepotřebuji tvého kádího."

Hassan byl jen našim průvodcem a jelikož měl batožinu v péči Josef, dobrácký hromotluk nemohl vědět, co obsahuje soudek kromě má el cáť. Vzal jsem nůž, uvolnil obruče, vyrazil dno soudku a podržel odporně zápachající obsah Hassanovi rovnou pod nosem.

"Na, tady máš ten svůj má el cáť."

Vyvalil oči, jakoby je měl na stopkách a s výrazem ukrutné hrůzy napřáhl před sebe ruce s roztaženými prsty. V jeho tváři se zrcadlil celý odporný obsah soudku. Okamžitě vystřízlivěl.

"Bismilláh, sidi, co jsem to jen pil? Alláh inhál el rušár, Alláh ať zničí tento soudek. Teď se cítím tak, jako kdybych měl v hrdle celou džehennu, peklo s milióny zlých džinů a šejtanů. Bismilláh..."

"To je první část tvého trestu. Tu druhou si odpykáš ránou, kterou ti včera uštédřil Jussuf svou prostopášností. A jste vyrovnáni."

"Och, sidi, ta rána není ničím proti této má el cáť. Já z ní umřu."

Neměl jsem dále chuť poslouchat lamentování poloopilého Džezarbeje. Přikázal jsem Josefovi, který se mezitím vzbudil,

aby přeložil sbírku do rezervního soudku s lihem, který jsem měl, naštěstí, u sebe. Této nádobě už nehrozilo žádné nebezpečí, Hassana už jistě přešla chuť na "šťávu obveselení". Putovali jsme bez příhody až do poledne, když jsme, k našemu překvapení, narazili na stopy početné káfilý, obchodní karavany. "Bůh je veliký," řekl Hassan, který od má el cátové příhody ani nemukl. "Nikdy nemá žízeň a zná všechny cesty pouště. Ale kde se tedy bere tak veliká káfila v místech, kde sotva najdou pramen pro uhašení žízně a to jen pro dva velbloudy?"

"Prohlédněte stopy," přikázal jsem. •

Našli jsme v písku otisky lidí, velbloudů i koní. Velbloudí stopy prozrazovaly těžká břemena. Měli jsme tedy před sebou káfilu, obchodní karavanu. Z počtu stop to vycházelo na šedesát nákladních velbloudů, jedenáct jezdeckých, tři jezdci na koních a dokonce dva pěši. Karavana zřejmě zabloudila, protože v této oblasti je sotva tolik vody, aby stačila ukojit žízeň jediného koně s jezdcem na několik dní.

"Tato káfila přichází z Airu a směřuje k Sáfilehu nebo dokonce do Tibesti," řekl Tibbu.

"Pak se svěřila do rukou velice nezku

šeného chabíra, průvodce, když mohla tak daleko zabloudit," minii jsem.

"Průvodce této karavany, sidi, moc dobře zná terén," řekl Tibbu s chápavým úšklebkem. "Hedžanbej nepřijme do svého gum nikoho, kdo nezná poušť jako vlastní dlaň."

Co tím chtěl říct? Myšlenka, která najednou probleskla hlavou, mě ohromila.

"Chceš říct, že chabír vede tuto karavanu do slepé uličky?"

"Přesně tak, sidi. Zdejší průvodce se může zmýlit o píď při odhadování délky stínu, ale nemůže si zmýlit Báb el Ghúd se Sáfilehem. A i kdyby něco nevěděl, má ještě vždy po ruce šejka el džamálína, vůdce karavany, kterého se může zeptat. Podívej se na tuto stopu, sidi. Tito velbloudi už nešli, ti se jen vlekli. A tu leží prázdný vak na vodu je vysušený a ztvrdlý jako dřevo. Karavana už zřejmě nemá vodu. Průvodce je vede rovnou do rukou Hadžanbeje. Zahynou všichni, když jim nepomůžeme."

"Tedy vpřed a to co nejrychleji," vydal jsem příkaz.

Abú billá Béni zadržel mého velblouda za ohlávku.

"Rabbena chaliék, chraňbůh, pane. Vydáváš se do velikého nebezpečí, které si ani neuvědomuješ. Co řekneš vůdci káfilý, když se tě zeptá, co tu děláš uprostřed písečného moře?"

"Řeknu mu, že jdu ze Sahlietu do Dongoly a zbloudil jsem. Třeba mu ne

řeknu nic, podle nálady. Nebezpečí, které mi hrozí od vůdce káfilý, pro mě neznamená víc než hřebík v podrážce mé boty když na něj stoupnu, musí poslouchat. Háin," popohnal jsem velblouda ke klusu.

Jelikož Josef a Hassan neměli tak rychlá zvířata, jako já a Tibbu, přikázal jsem jim, aby nás následovali. Někde vpředu se zase setkáme.

Káfila, která byla před námi, trpěla krajní nouzí. Tu i tam jsme nacházeli v písku předměty odhozené z únavy nebo zoufalství. Stopy svědčily o tom, že zvířata byla stále víc unavenější a pomalejší. Koně museli být na pokraji svých sil, příliš často zakopávali.

Konečně jsme objevili mezi písečnými dunami bílé burnusy. Za chvíli jsme dostihli zadní jezdce karavany. Jejich zvířata nejvíce trpěla vyčerpaností a jen s vypětím posledních sil dokázala držet krok s těmi vpředu.

Náš neočekávaný příchod vyvolal rozruch. Reznované postavy jakoby ožily, v očích jim vzplanula nová naděje zoufale se koukaly na náš rezervní vak s vodou.

Pozdravil jsem všechny a zeptal jsem se:

"Kdo je chabírem, průvodcem, vaší karavany?"

Sundal jsem ze sedlového závěsu kožený vak a nechal jej kolovat. Za chvíli jsem měl na krku celou káfilu. Trpělivě čekali na několik hltů vody. Museli se mírnit, aby vyšlo na všechny.

Jen dva muži zůstali stát bokem. Jeden z nich byl Tuareg na znamenité bišarín hedžíně, druhý beduín, zřejmě šejk el džamálín. vůdce káfilý, krácel vedle něho pěšky. Oba se teď k nám přiblížili a upřeně mě pozorovali napůl zvědavě, napůl nepřátelsky.

"Který z vás je chabír, průvodce karavany?" zopakoval jsem předešlou otázku.

Tuareg na bišarín hedžíně popojel krokem ke mně.

"Já," řekl důrazně, téměř výhružně. "Co chceš?"

"Především tvůj pozdrav. Ty jsi neslyšel, že má ústa pozdravila všechny muže káfilý a všem jsem ochotně podal doušek vzácné vody? Odkdy jsou rty věřícího němé, když mu poutníkův pozdrav přeje zdraví a mír?"

Abú billá Beni se na mě udiveně podíval. I když byl odvážný, takovým tónem by se neodvážil mluvit s Tuaregem, chabírem karavany.

Sám chabír zřejmě taky nečekal mou opovázlivost. Jeho oči ztemněly.

"Salálejk," pozdravil znevažující zkratkou, právě tak, jako posel Hedžanbeje v Alžíru. "Kolik máš životů, že tvůj jazyk klade tak nesmyslné otázky?"

"Salál," odvětil jsem ještě více znevažující zkratkou. "Jen jeden, tak jako ty, zdá se mi však, že můj mi je milejší než tvůj tobě."

"Proč?" vzplanul.

Uznal jsem za rozumné otočit rozhovor.

"Protože bloudíš v poušti a zahyneš, když nenajdeš správnou cestu."

"Nikdy nebloudím," odpověděl sebevědomě, ale nemohl zakrýt vnitřní napětí. Má poznámka o bloudění mu musela být podezřelá. Alláh poslal suchý vzduch, došla nám voda. Ale zítra nžis dovede ke studni."

"Kam směřuje káfila?"

"Musíš to vědět?"

"Máš důvod mi to zatajovat?"

"Jedeme do Sáflehu."

"I já mám namířeno do Sáflehu. Dovolíš mi, abych se k vám připojil?"

Až teď si ulehčeně oddychl. Měl důvod mě považovat za náhodného poutníka, který se nevyzná v terénu. Ale i tak jsem u něj zpozoroval, že má ještě pochybnosti. Možná ho trápila otázka "Když tento neznámý není takovým zelenáčem v poušti, jako se teď tváří, když zná terén proč ostatním zamlčel, že se tudy nejede do Sáflehu?"

"Především chci znát tvé jméno a knen, ke kterému patříš."

"Jsem Frank, kterého jméno tvůj jazyk nedokáže vyslovit."

"Tedy Frank, křesťan." Obrátil se k ostatním: "Slyšíte? Přijali jste vodu od nevěřícího, od d'aura."

Překvapení Arabi se ode mne odtáhli. Já však naopak. Popojel jsem s velbloudem tak blízko k chabírovi, že začal sahat na nůž.

"To slovo si zapamatuj, chabíre, budeš za něj pykat," řekl jsem výhružně.

Přijal to s úšklebkem. Od chvíle, kdy jsem prozradil svůj původ, cítil se pevněji v sedle. Věděl, že fanatictí muslimové, ze kterých byla složena káfila, mi od této chvíle nebudou důvěřovat. Jeho následující otázka objasnila překvapení a zlověstnou ostražitost, s jakou vzal na vědomí můj příchod.

"Od koho máš bišarínu? Muslim nikdy neprodá takové zvíře nevěřícímu."

"Dostal jsem jej darem od jednoho pravověrného, kterého jsem zachránil ze spárů Pána s tlustou hlavou."

"Lžeš! Daur se bojí Sidiho el Salsáliho, Pána zemětřesení, a ten, kterému patřila tato bišarina se nikdy nemůže dostat do pazourů lva."

Sáhl jsem pro bič na velbloudy.

"Poslouchej psí synu. Když řekneš ještě jednou, že lžu, šlehnou tě tímto bičem rovnou do tváře a ty víš, co říká korán: čtyři archandělé Mikail, Džabraíl, Israíl a Asraíl nevpuští do ráje žádného věřícího, kterého udeřil křesťan."

Byla to nejhorší urážka, jakou mohl zažít. Unavení jezdci, které jsem před chvílí napájel vodou, uzavřeli kolem mě hrozivý kruh a chabír vytáhl z opasku pistoli.

"Sestup z velblouda, d'auře, nebo dřív než budeš moci poručit svou duši tvé mu bohu, povláčí tě šejtan ovzduším!"

Natáhl kohoutek. Statečný Tibbu stál neohroženě po mém boku a s kopím v ruce byl připraven mě bránit.

Situace byla hrozivá. Proti nám dvěma stála obrovská přesila. Tu by nepomohlo žádné hrdinství. Nadešel čas vyzkoušet moc anáje znamení kterou jsem dostal s bišarinou. Průvodce znal mou bišarínu, musel tedy znát i toho, od koho jsem ji dostal. Mimochodem, už jsem si všiml na jeho výstroji i na oděvu šejka el džamálín písmena A.L., které mě nenechávaly na pochybách, s kým mám tu čest.

Vytáhl jsem anáju a podržel ji chabírovi rovnou před očima se slovy. "Schovej svou zbraň, jinak si šejtan vezme tvou duši a ne moji. Budeš poslouchat nebo ne?"

Tuareg sebou trhl. S vyvalenýma očima zíral na mou anáju.

"Alláh akbár, bůh je veliký, sidi, a ty jsi pod jeho ochranou. Vidím, že říkáš pravdu. Zachránil jsi věřícího z jícnu Sidiho el Salsáliho a za to jsi dostal jeho hedžínu. Můžeš jet s námi, jak dlouho jen budeš chtít."

Přesně to jsem si přál. Stal jsem se členem obchodní káfily a mohl jsem přikazovat a konat v jejím zájmu, proti vůli chabíra, o jehož zrádné úloze neměli ostatní ani potuchy.

"Pokračuj tedy v cestě," přikázal jsem. "Moji sluhové nás dohoní."

"Kolik máš sluhů?" zeptal se nedůvěřivě.

"Dva, kromě tohoto," ukázal jsem na Abú billá Bériho. "Byli přítom, když jsem zabil Pána zemětřesení. Když nás dohoní, uvidíš jeho kůži i kůže černých leopardů, které jsem taky skolil."

"A co děláš tady, v poušti?"

"Chci zabít Assadbeje a promluvit si i s jinými beji."

Moje odpověď ho upokojila a dal pokyn, aby karavana pokračovala v cestě. Já a Tibbu jsme se zařadili na konec káfily.

"Nikdo ze zdejších lidí by se neodvážil mluvit s chabírem takovým tónem, jako jsi to udělal ty, sidi," řekl Tibbu, když jsme zůstali sami na konci pomalého konvoje. .Anděl smrti se vznášel nad tvou hlavou. Ale ty jsi mocný a odvážný jako sidi Emir, slavný Behlúvánbej."

"Odvážný prst je lepší a užitečnější než dvě nečinné ruce plné zbraní. I ty jsi statečný a věrný. Budu o tobě vyprávět sidimú Emírovi. Ted' však řekni, jestli najdeme u Báb el Ghúd dostatek vody."

"Jsou tam dva skryté prameny, ze kterých se napije i deset velbloudů na 7 jednou."

"Káfila by se tedy mohla zachránit. Pokud ji, pravda, nezničí Hedžanbejova gum."

"Co chceš udělat pro její záchranu?"

"Musím si to promyslet. Sidi Emir je při Báb el Ghúd?"

"Čeká tam, jenže neví, kdy přijedeš. Je proto možné, že se na krátký čas zdržuje i ve vzdálenějším okolí."

"Myslíš, že káfila dojede až k Báb el Ghúd?"

"Ne. Chabír ji odvede bokem, mezi písečné duny, kde ji přepadnou Hedžanbejovi vražední loupežníci."

Byl jsem stejného názoru. Usilovně jsem přemýšlel, jak zachránit karavanu a dostat do rukou lupiče.

Mohl jsem jednoduše zastřelit chabíra a vůdce karavany. To však bylo nebezpečné a nejisté řešení, pokud bych Araby bezvýhradně nepřesvědčil o tom, že oba jejich vůdcové jsou Hedžanbejovi přísluhovači a vedou je na smrt. Musím zajmout živého Hedžanbeje, když chci vysvobodit Réalda Latréaumonta, jiné rukojmí by mi nebylo nic platné. Bylo mi jasné, že když mě okolnosti nedonutí udělat nějaký rozhodující krok, musím se prvně setkat se sirem Emerym.

Mezitím nás dostihli Josef s Hasanem. Přikázal jsem jim, aby jeden z vaků schovali pro nás a zbylou zásobu vody

rozdělili mezi členy káffly.

Hassan brzy navázal dobrý kontakt s muži káffly. Jezdil od jednoho k druhému, vychloubal se svými slavnými činy, ale jak jsem si stihl všimnout, nevynechával ani mne. Josef se držel s Tibbuem po mém boku.

Chabír, který se šejkem el džamálín

jel na čele karavany, začal zpomalovat, nechával vedle sebe projíždět celou káfilu, dokud nenarazil ne mě.~

"Znáš jméno toho, kdo ti daroval hedžinu, sidi?" zeptal se mě, když jsme zůstali sami.

"Křesťan pomáhá bližnímu i bez toho, že by znal jeho jméno."

"Tak ty ani nevíš, koho jsi zachránil?"

"Vím."

"Když to víš, tak mi to řekni."

"Je tím, čím jsi ty."

"A ty taky, sidi... Máš jeho anáju a proto musíš vždy konat v jeho zájmu a co ti přikáže. Znáš cestu, po které vás vedu?"

Jeho slova mě překvapila. Jen proto, že mám jeho anáju, se mám stát spoluvínikem krutého Hedžanbeje? To se mi vskutku nelíbilo. Jak to vlastně řekl chabír? "Máš jeho anáju..." Mělo to "jeho" znamenat, že dárce znamení i velblouda byl sám Škrtič karavan?

Logika této možnosti mě téměř omráčila. Vždyť řadový loupežník z Hedžanbejova gumu sotva mohl být oprávněn darovat anáju, jejíž moc účinkovala v těchto končinách jako zaklínadlo. K tomu ještě tak drahocenné zvíře. Musel jsem za každou cenu vytáhnout z chabíra potřebné informace.

"Znám ho," zopakoval jsem. "A nejedeme k Sáfilehu, ale k Báb el Ghúd."

"Správně. Jenže k Báb el Ghúd nedojedeme. Dnes večer, když slunce klesne

za obzor, se utáboříme v písečném moři. Pak přijde bej..."

"Hedžanbej? Už nečeká na posla v dalekém duáru, kde jsem jej vysvobodil ze spárů lva?"

"On ti neřekl, že Hedžanbejové jsou dva bratři?"

Musel jsem jsem se přemáhat, abych nedal najevo obrovské vzrušení, které mě opanovalo při této zprávě. To bylo tedy tajemství "všudepřítomného" vůdce loupežníků, který se tak rychle zjevoval na nejrůznějších místech. To byla živná půda mystické pověry o jeho ďáberské všemohoucnosti, kvůli které se tu všechno živé už dopředu před ním pokořovalo...

V dalekém budínském duáru jsem měl tedy v moci jednoho z bratrů a nechal jsem ho nevědomky utéct a dokonce jsem mu zachránil i život. Tím pevnější bylo mé odhodlání dostat do rukou toho druhého.

"Neměli jsme tehdy mnoho času k rozmluvě," doložil jsem ledabyle, abych nevhodným slovem nebo výrazem nepřidusil chabírovu ochotu k rozmluvě a nepřinutil jej k nedůvěřivosti a ostražitosti. "A ví bej, kde má očekávat káfilu?"

"Čeká na ni již několik dní. Když bude všechno spát, přijde za mnou vyzvědět, kolik mužů má káfila. Jeho gum je početná a mocná, sidi, nenarazí na žádný odpor. Mohl by se však objevit jiný ne

přítel, který je hroznější než všechna ostatní nebezpečí. Zvedneš za nás i proti němu svou ruku?"

"Má ruka je vždy připravena bojovat za mé přátele," odpověděl jsem dvojsmyslně. "Kdo je ten hrozný nepřítel?"

"Behlúvánbej," odpověděl s tajemným respektkem. "Už jsi o něm slyšel, sidi?"

"Kdo je to?"

"To nikdo neví. Projezdí celou kamenitou serír, celou plošinatou sáhle, celé písečné moře všude najdeš bělající se kosti našich lidí, které zasáhla jeho kulka. Je všude, a přece jej nikdo nevidí. Jeho velbloud má osm nohou a čtyři křídla. Je rychlý jako blesk a nezanechává stopy. On sám nepotřebuje ani jídlo, ani vodu, a přece je to obr vysoký jako tři muži. Je to šejtán, vzpurný anděl Eblis, který se nechtěl pokořit před Adamem. Ted' přebývá na zemi, aby vraždil duše věřících."

Bylo pro mě téměř komické poslouchat, jakými nadpřirozenými vlastnostmi obdařili Arabové mého statečného přítele. Přirozeně, ani v nejmenším jsem neměl v úmyslu odporovat vývodům chabíra. Bahlúvánbej, Škrtič loupežníků, náčelník, vůdce největší z hrdinů to bylo jméno, které dostatečně prozrazovalo respekt, jaký si sir Emery Bothwell získal mezi obyvateli pouště.

"Myslíš, že se objeví?" zeptal jsem se chabíra s předstíranými obavami.

"Nevím. Objeví se tehdy, když je ho

tová kulka, kterou mu odlévají v pekle. Zná každé, zvíře, každého muže našeho gumu, ví o všech našich studních i tábořích. Jen na El Kásru, v naší pevnosti, ještě nebyl. Možná proto, že ji zbožný Marabot zasvětil proti všem duchům"

To byly nesmírně cenné informace. Anája dělala větší divy, než jsem předpokládal. Její moc strhla neopatrného chabíra k odhalení, které mohly být pro jeho pána osudné. Dokonce jsem se dozvěděl, kde je hlavní tábořiště gumu, což zřejmě neznal ani sir Emery.

Ve starověku a středověku, když se bojechtivé hordy kalifů převalily přes Suezskou šíji a vnikly do saharských plání, vyrůstaly v tichých oázách, v kamenité serír i v balvanovité uárre pevnosti, které v pozdějších dobách spustly, zub času je ohlodal, písek zaval. Po většině z nich už není ani stopy. Některé zříceniny se zachovaly až dodnes slouží jako úkryty loupežnických band. V jejich blízkosti se téměř vždy nacházejí studny nebo jiné vodní zdroje. Když měla Hedžanbejova gum takovýto úkryt, bylo jej třeba hledat ne v moři písečných dun, leč v kamenité serír. Téměř s jistotou se dalo předpokládat, že Réalda drží v zajetí právě v jedné z těchto pevností.

"Navštívím beje v jeho pevnosti," řekl jsem. "Kolik času potřebuje hedžina, aby tam dorazila?"

"Když budeš ráno při Báb el Hadžáre, Bráně kamenů, sidi, pustíš se rovně ve směru svého stínu. Na druhý den večer

dorazí k Džebel Serír, kopci, na kterém je naše pevnost."

Chtěl jsem se chabíra ještě vyptávat, ale volali ho ke káffle, kde propukl hlasitý spor mezi Hassanem a vůdcem karavany. Jak jsem zjistil, náš hromotluk tam vařil pěknou omáčku. I když jsem jim zakázal, aby ani on a ani Josef neprozrazovali Arabům, že jedou špatným směrem, Hassan přece jen nevydržel a teď se hádal se šejkem el džamálín. "Neříkal jsi náhodu, že jsi z kmene Kubabišů?" argumentoval vůdce káffly. "Tvůj kmen bydlí v duárech Kordofánu. Jak bys mohl znát lépe cestu do Sáfilehu, než Tuareg, který ji již stokrát prošel? Slovo Kubabiš znamená pastýř ovcí, je to tak? Hlídadí si své ovce, promlouvají si s nimi, jedí jejich maso, oblékají se do jejich kožichů... Není se" čemu divit, že se sami stali ovcemi. Mají nechápavou duši a bečí samé nesmysly, právě tak, jako jejich ovce. Drž tedy zobák, pastýři, a styď se."

Hassan už otevíral ústa, aby spustil svou rozhořčenou tirádu, když mu něco vzalo řeč. Pozornost všech, a samozřejmě i moje, se soustředila jinam.

Z dun za káfflou se vynořili čtyři jezdcí a rychle se k nám přibližovali. Když zpozorovali, že se karavana zastavila, na chvíli zastavili také, jako kdyby váhali. Pak si to asi rozmysleli a vyrazili k nám.

Všichni čtyři seděli na znamenitých bišarín hedžínách. Na první pohled jsem poznal Uelada Slimána, který mi v beduinském duáru daroval hedžínu a anáju. Téměř jsem ztuhl překvapením, když jsem mezi nimi poznal i posla, kterého jsem v domě pána Latréaumonta omráčil. Zřejmě se mu povedlo utéct ještě před příchodem strážců zákona. Bylomi hned jasné, že si po útěku pospíšil do duáru, aby Uelad Slimánovi ohlásil neúspěch svého poslání a varoval ho před Frankem, který jim tak neočekávaně zhatil plány. Možná už znali nebo vytušili záměr mého příchodu a cíl mé cesty. Ale i kdyby to ještě nevěděli, byl jsem teď ve velkém nebezpečí. Každým okamžikem mi hrozilo, že mě posel pozná. Kývl jsem proto Josefovi a Tibbuovi, aby se drželi po mém boku.

"Salám álejkum," pozdravil Uelad Slimán hlasitě. "Kdo je tady chabírem?"

"Já," odpověděl Tuareg s prohnáním zábleskem v očích. Byla to komedie k uchlácholení káffly.

"Kam směřujete?"

"Do Sáfilehu."

"To je dobře. Jelikož i já tam mám namířeno, připojím se k vám."

Uelad Slimán alias Hedžanbej nedělal žádné okolky. V okamžiku disponoval s karavanou, jako kdyby mu již patřila.

Až teď zpozoroval Hassana, který o dobrou hlavu převyšoval ostatní. Tento objev jej očividně zelektrizoval, poněvadž zuřivě popohnal svou bišarínu směrem k němu.

"Ty jsi byl s tím Frankem, co zabil lva?"

"Ano."

"Kde je tvůj pán?" zeptal se nedočkavě a zkoumavě pokukoval kolem sebe.

"Tam," odvětil dobrácký hromotluk horlivě. Neměl ani potuchy, jaká mela se tady chystá. Myslel si, že zažije velké uvítání.

Bejův ostrý zrak se doslova zapíchl do mě. Potom se obrátil k poslovi: "Je to on?"

"Ano, poznávám ho, on mě srazil k zemi."

Uelad Slimán, provázený třemi spolujezdcí, si to hroživě namířil ke mně. Těsně za ním přicházel i chabír a šejk el džamálín. Měl jsem teď proti sobě šest dobře vyzbrojených mužů, o ostatních mužích káffly ani nemluvě.

Korndórfer uchopil pušku a Tibbu pevně sevřel v ruce kopí. Já jsem si levou rukou nenápadně vytáhl z opasku pistoli a v pravé ruce jsem ležerně držel bič na velbloudy, aby vznikl dojem, že se vůbec nepřipravuji na obranu.

"Znáš mě?" obrátil se na mě Uelad Slimán rovnou, bez pozdravu.

"Jistěže, znám tě," odpověděl jsem klidně a chladně.

"Máš mojí anáju?"

"Ano."

"Vrať mi ji."

"Prosím, vem si ji."

Hodil jsem mu ten kousek zvláště tvarovaného korálu. Zachytil ho ve vzduchu a schoval pod burnus.

"Zachránil jsi mě ze spárů lva, já jsem ti daroval hedžínu. Jsem si vyrovnání."

"Dobře, souhlasím. Tvůj život nemá větší cenu než život velblouda. Správně jsi to říkal. Jsme si kvit."

V jeho očích se zablýsklo.

"Znáš tohoto muže?" ukázal na posla.

"Znám."

"Srazil jsi ho tak, že ztratil ducha. Byl poslem a vy jste jej zajali. Ďaur, který uhodí věřícího, ztratí pravou ruku tak mluví korán. Ani tebe to nemine."

"Kdo prolévá lidskou krev, toho krev at' je prokleta tak zase mluví bible, svatá kniha křesťanů. Věz, že ani tebe nemine trest Hedžanbeji." Poslední slovo jsem řekl zvýšeným hlasem.

Jako kdyby blesk udeřil do mužů káffly. Unavení, vyhladovělí a žízniví nebyli schopni klást ani nejmenší odpor. Už při vyslovení jména ukrutného loupežníka jen taktak, že nepopadali ze zviřat.

Ale i sám Uelad Slimán přímo oněměl z překvapení. Nemohl tušit, že jeho chabír nadržel jazyk za zuby. Viděl však kolem sebe účinek svého jména. Měl po boku pět na všechno odhodlaných mužů a věděl, že jeho bratr je kdesi nablízku i se svou gum. To ho opravňovalo

k tomu, aby se teď přiznal ke svému pravému jménu.

"Alláh kerím, bůh je milostivý. Ano, jsem Hedžanbej. Tato karavana dojede zítra v pořádku do Sáfilehu, když vydá bez odporu tohoto Franka a jeho sluhy," nakláněl si Araby na svou stranu. "A ty ěaure," obrátil se ke mně, "sestup z

velblouda a líbej mi bory."

Všichni Arabi se ode mě odtáhli. Jejich hrůza před jménem tohoto loupežníka byla bezmezná.

"Stejně povraždíš celou káfilu. Tvůj jedovatý jazyk nemluví ani slovo pravdy," odpověděl jsem klidně, ovládaje vzrušení. "Tento chabír je zrádce. Vedl vás, mužové káfilý, k Báb el Ghúd, úmyslně vás vyhladověl a odváděl od pramenů, aby podlomil vaši duši a tělo. Vedl vás k Bráně písečných dun, kde vás má dnes v noci zákeřně přepadnout loupežná gum. Vy sami asi dobře víte, že Hedžanbejovi vrahové nikomu nedarují život potřebují vaše zvířata, vaše zbraně, vaše zboží, ale ani jednoho z vás jako živého svědka."

"Lžeš, d'aure," zasyčel Hedžanbej nenávislně.

"El Kelb, ty pse, neopovaž se ještě jednou nazvat mě, křesťana, lhářem, nebo..."

"Ágreb, ty štíre, tvůj jazyk je samý jed," přerušil mě a zuřivě řval: "Lžeš, d'aure, lžeš!"

Ocitl jsem se těsně při jeho boku.

Sotva dopověděl poslední slovo, když můj bič z hroší kůže zasvištěl vzduchem a s hlasitým plesknutím mu zasáhl tvář. V momentě ho zalila krev, která mu vystříkla z nosu, rtů a tváře. Posel, který stál při něm, bez váhání strhl pušku a namířil na mě... Ke střelbě se však nedostal, o zlomek sekundy jsem jej předešel. Bleskurychle jsem zvedl ruku s pistolí a vypálil jsem mu kulku přímo do čela.

"Poznáš tento zásah, Škrtící karavan? Palec nad kořenem nosu. Ty jsi bratr Hedžanbej e a já jsem bratr Behlúvánbeje.

Putuj do džehenny, a ohlas šejtanovi, že za tebou přijde celá tvá vražedná gum."

Ponížený, zalitý krví, Hedžanbej neměl čas se vzpamatovat.

Druhá kulka z mé pistole jej trefila nad kořenem nosu a slavný Hedžanbej se zhroutil mrtvý do písku.

Třetího z jeho průvodu skolil rychlým výstřelem Josef a čtvrtého provrtalo kopí statečného Tibbua.

To byly sekundy, ve kterých se rozhodovalo. Buď my nebo oni. Věděl jsem, že se muži káfilý přikloní na stranu vítězů.

Chabír a šejk el džamálín se ani nezmohli na odpor. Všechno se odehrálo s omračující rychlostí a obávaný Hedžanbej, jejich bůh zla v lidské podobě, jim ležel nehybně u nohou. Bezmocnost jeho mrtvého těla byla skličující.

"Odevzdejte zbraně, nebo přísahám při bradě prorokově, že vás složím vedle něho."

Pokynul jsem Komdórférovi. Celkem odevzdaně a bez odporu se nechali odzbrojit.

"A teď je svaž, aby se nepokusili utéct."

Rychlý obrat situace a objevení bratra Behlúvánbeje je zřtílo. Chtěl jsem je ihned vyslechnout před celou karavanou, která byla načisto zmatená z toho, co se tady odehrálo.

"Muži, sestupte ze sedel a staňte se svědky, jak bude Frank soudit hyeny pouště."

Celá karavana utvořila kruh kolem obžalovaných, Hassan, který se dosud držel v pozadí, vystoupil znovu do popředí. Vytáhl z pochvy dlouhou šavli, která připomínala rekvizitu ze zbrojírny starého Metuzaléma, rozkročil se důstojně před oběma zajatci a dunivým basem spustil:

"Poslouchejte můj hlas, má slova, vy lupiči, vrahové, banditi, pakáz, potomci a otcové pakáže. Jsem Kubabiš ze slavného rodu En Nurába. Mé jméno je Hassan Ben Abúlfédá Ibn Hauákl al Wárdí Jussuf Ibn Abú Foslán Ben Iššák al Duli. Děti statečných mě nazývají Džezarbejem, Škrti čem lidí. Zaslápnu vás jako ploštice, když uděláte něco, co se mi nelíbí. Alláh mi vás svěřil do rukou. Nechám vás soudit tímto sidim z Germánistánu, který zabil Pána zemětřesení, černého leoparda a jeho sultánu. Otvírejte ústa a mluvte pravdu, jinak vás zničí můj hněv protože já jsem Hassan el Kebír."

Odezněla tedy úvodní obžaloba samozvaného prokurátora, která by měla v evropských soudních síních zaručený smíchotvorný úspěch. Ani jednomu ze zajatců však do smíchu nebylo.

"Nedopustili jsme se žádného bezpráví," tvrdil chabír, "a odmítáme se dát soudit nevěřícím Frankem. Když něco proti nám máte, postavte nás před kádiho, soudce, a adúla, jeho přisedícího. Jemu odpovíme, ale vám ne."

"Budeš odpovídat," řekl jsem, "jinak ti můj bič rozváže jazyk."

"Nesmíš udeřit pravověrného."

"Kdo mi v tom zabrání? Ty jsi neviděl, jak můj bič zasáhl tvář samotného Hedžanbeje?"

"Mužové této karavany to nestrpí, i oni jsou pravověrní muslimové."

"Ano, jsou muslimové, a právě proto poznají váš zákon: ad dam li'd dam, krev za krev. Vedl jsi je na smrt, tvůj život patří jim."

"Vedl jsem je správnou cestou. Vždyť i Hedžanbej řekl, že zítra budeme v Sáfílehu."

"Neřikal jsi mi sám, že dnes, když budou všichni spát, přijde Hedžanbej?"

"Nic jsem ti neřikal. Jsi nevěřící a chceš nás zničit."

"Nelži, chabíre. Smrt si na tebe sahá,

tak si připomeň, co říká prorok: "I když jsi v životě pravdu nemluvil, mluv ji aspoň v hodině smrti své, abys před Alláha předstoupil očištěn!" Sám dobře víš, že jsme nedaleko Báb el Ghúd a Sáfíleh je víc na severu. Slyšel jsi, že jsem bratr Behlúvánbeje, který je mocnější než celá gum. Mám u sebe zajatého ducha, který nám řekne všechno, co chceme vědět. Tady se dívej! V tomto malém domku přebývá. Teď se ho zeptám: Kde leží Sáfíleh?"

Vytáhl jsem kompas. Arabi jsou mimořádně pověřiví a byl jsem si proto jistý, že neznámý přístroj zapůsobí na ně víc než všechny vyhrůžky.

"Vidíš, jak ukazuje na sever? Pohleďte, muži. Jakkoliv budu otáčet jeho domeček, vždy ukazuje na sever."

Arabi s hlubokým respektem pozorovali předmět v mé ruce. Hromotluk Hassan, který si jej u mě dosud nevšímal, s dětinskou prostotou vyjádřil svůj obdiv. "Sidi, ty jsi veliký sáhir, čaroděj. Tobě se nikdo nemůže vyrovnat."

"Tak co, chabíre? Už jsi viděl takového ducha u pravověrných? Křesťané jsou moudřejší a mocnější než muslimové.

Když nebudeš poslouchat, vytáhnu i tobě ducha z těla a uvězním jej do ještě menší krabičky, než tohoto, který byl taky zrádným chabírem. Teď musí na věčné časy ukazovat poutníkům správnou cestu."

"Ptej se, sidi, budu mluvit pravdu,"
řekl chabír úplně otřesený. Moje hrozba, nad kterou by se i sebeomezenější Evropan s chutí zasmál, se neminula účinkem u pověřivého muslima.
"Přiznáváš tedy, že spolu se šejkem el džamálín patříte k lidem Hedžanbeje?"
"Ano, přiznávám."
"Měla jeho gum dnes v noci přepadnout tuto káflu?"
"Ano."
"Všichni muži měli být povražděni?"
"Ano," odpověděl váhavě.
"Jak je silná gum?"
"To nevím, sidi. Víím jen to, že gum má všude jiné lidi."
To tedy vysvětlovalo, proč je loupežná karavana tak pohyblivá. Hedžanbej jezdil sám z místa na místo a všude měl připravené svoje lidi. Jelikož byli dva bratři, mohlo se zdát, že obávaný loupežník a jeho gum jsou opravdu všudepřítomní.
"Znáš mladého Franka, co je zajatcem Hedžanbeje?"
"Ano. Drží ho v zajetí v naší pevnosti."
"Kolik má vchodů?"
"Jeden hlavní branou a jeden tajný, podzemní chodbou, která začíná v korytě vyschlého šotu."
"Kde číhá gum na káflu?"
"Když půjdeš teď proti východu slunce tak dlouho, dokud tvůj stín nebude dva a půlkrát tak dlouhý, jako je výška tvého těla, najdeš to místo."
"Hedžanbej měl přijít v noci za tebou, domluvit přepadení. Jak jste se měli setkat?"
"Měl přijít, když bude všechno spát. Napodobením hyeny mi měl prozradit, kde ho mám hledat."
"Je to tvá první karavana, kterou jsi vedl do záhuby?"
Chabír mlčel.
"Jsi velký hříšník, ale neodsoudím tě k smrti, když mě budeš poslouchat a dovedeš nás k vaší pevnosti."
"Remalláh, bůh uchovej!" zvolal Tibbu. "Neviděls mrtvolu mých synů a slzy mého zoufalství, sidi. Proto se ti lehceji rozhoduje, když těm vrahům chceš darovat život. Jenže já jsem přísahal, přísahal při osmi nebesích Alláhových a při sedmi ďáblových, že musí umřít každý z těch, co patří k vrahům Hedžanbeje. Ad dam l'đ dam, krev za krev! Vydej mi ty muže, sidi!"
"Jejich životy nepatří mně, nemůžu ti je vydat."
"Když nepatří tobě, patří mně!"
Ještě než jsem mu v tom mohl zabránit, zabodlo se jeho kopí do chabí rovy hrudě a v následující chvíli jeho nůž podřezal hrdlo vůdce káflly.
"Hamduilláh, buďž pochválen bůh, jenž vládne na nebesích a na zemi!" zvolal Tibbu v extázi, když dokončil krevní mstu. "Má pomsta bude ničit šiky vrahů tak dlouho, dokud nebude celá gum v džehenně."
Nechtěl jsem ho veřejně odsuzovat, i když oba zajatci mi mohli být ještě v lecčems nápomocni. Chápal jsem, že právo na mstu muže z kmene Tibbů, který viděl mrtvé pohledy vyhaslých očí svých třech synů, bylo teď mocnější než mé záměry. Odplata byla zasloužená při pomýšlení na dlouhou řadu obětí, které tito dva nahnali pod nože Hedžanbejova gumu.
Vysoko na tiché obloze kroužili supové. Tentokrát je čekala bohatá hostina. Dole se zatím odehrával poslední akt. Všechno, co měli mrtví při sobě, se ocitlo v rukách Arabů. Uelad Slimán měl poměrně velkou zásobu vody, kterou jsem rozdělil mezi muže káflly. Pozůstalé bišarín hedžiny jsem si vzal já.
Mužové káflly se tiše radili. Potom jeden z nich přistoupil ke mně.
"Buď naším chabírem, sidi. Máš u sebe zajatého ducha, který nás dovede do Sáflehu."
"Jste ochotni se podřídít tomuto duchovi?"
"Ano, sidi, tlumoč nám jeho příkazy."
"Duch si přeje, aby jste nejeli do Sáflehu, když máte za zády Hedžanbejovu gum, která vás bude pronásledovat a nakonec vás zničí. Když jste však udatní potomci proroka Mohameda, postavíme se jí na odpor a pošleme všechny lupiče do džehenny, aby mohl poutník zase bez obav kráčet širými pláněmi pouště."
"Nejsme zbabělci, sidi, nemáme strach.
ale guin má hodně mužů, víc, než naše káfila a přemůže nás."
Argument byl oprávněný, takže jsem jim musel dodat odvahy.
"Můj duch mi říká, že loupežníci Hedžanbeje nad námi nezvítězí. Jsem bratr Behlúvánbeje, který nás očekává při Báb el Ghúd. Zkosí lupiče jako suché obilí. Podívejte se: tyto dvě pistole zabijí dvanáct zbojníků, tato puška pošle do džehenny dva a tato bundúkija mu'džiza, puška opakování, jejíž jméno jste ještě nikdy neslyšeli, zhasí život dvakrát desíti a ještě pěti Hedžanbejových vrahů. Když mám být vaším chabírem, rozhodněte se rychle, nebo jinak vyhledám gum sám se svými sluhy a vás nechám uprostřed pouště."
"Podřizujeme se tvým rozkazům, sidi," vyhlásil zástupce káfily po krátkém váhání.
"Ano, budeme tě poslouchat, sidi," přisvědčoval Hassan nadšeně. "Jsi nejmoudřejší z moudrých, jsi hrdina hrdinů. Podívejte se, mužové káflly, na Džezarbeje. Škrťce lidi. Tato šemšír, šavle, rozpárá břicho deseti zbojníkům, tato džembea, dýka, podřeže hrdlo dalším dvaceti. Toto kopí, tato puška a pistole zničí všechno, co ještě zůstane na živu. Vám nakonec nezbude žádná práce, kromě té, že budete velebit naši udatnost. Opěvovat naše hrdinské činy a když se

vrátíte ke svým synům a dcerám, vaše stany budou zvučet chválou na Hassana el Kebíra, Hassana Velikého, a sidiho z Germánsitánu, který zabil Sidiho el Salsáliho, Pána zemětřesení, černého leoparda se sultánou a jednu polovinu Hedžanbeje."

"Mašallách, tisíc kulí, ten má ale papulu," ulevoval si Josef. "Jen jsem zvědavý, jak hluboko se zahrabe náš Haffánek do písku, když začne mela!"

Žhavé slunce stálo už na konci třetí čtvrtiny své denní pouti, když jsem konečně přesvědčil muže káfily, aby se karavana dala znovu na cestu. Mrtvoly jsme nechali ležet v písku tak, jak byly. Supi se o ně postarají, slunce vybělí jejich kosti...

Věděl jsem, že na Araby se nebudem moci bezvýhradně spolehnout, kdyby se na nás vyřítla přesila Hedžanbejových loupežníků. Nebezpečí, do kterého jsem se pouštěl, jsem však nepovažoval za větší než mnohá z těch, která jsem už překonal v mém dobrodružství plném životě. Hedžanbej nebyl pro mě hroznější, než kterýkoliv z náčelníků divokých indiánských kmenů amerických prérí. Tam, kde, proti přesile nepomůže odvaha, zůstává bojová lest, ze které jsem si osvojil bohatý registr.

Do kapsy pod burnusem jsem si znovu zastrčil anáju, kterou jsem odebral mrtvému Uela Slimánovi, jednomu ze dvou Hedžanbejů.

IV. KAPITOLA

Behlúvánbej, Skrtič loupežníků

Rozžhavenou pustinou se pomalu vleče hadž, poutnička karavana. Už celé měsíce je na cestě, ze všech stran se k ní připojují poutníci teď už je to dlouhý proud lidí. Bohatí Arabové jezdí vedle pěších chudších, kteří se mohou spoléhat na dobročinnost věřících. Nemají u sebe nic, kromě jediného abú nukat, tereziánského tolaru, aby si mohli zaplatit plavbu přes Rudé moře. Mladíci, kteří sotva překročili chlapecký věk, putují po boku seschnutých starců, kteří touží ještě před smrtí spatřit svatyni Kaabu v daleké Mekce. Žlutí Beduíni, kávoví Tuaregové, tmavěhnědí Tibbuové a ebenoví Tekrúrové jak nazývají černé poutníky do Mekky. Všichni melancholicky šeptají své modlitby nebo se vzájemně povzbuzují. "La illáha il'Alláh u Muhammed rassúl Alláh, není jiného boha kromě Alláha a Mohamed je jeho prorok."

Z oblohy sálá teplo jako z obrovské výhně, zem je žhavá jako rozpálené železo. Horoucí smům, suchý pouštní vítr, vysušil vodní vaky a do nejbližší oázy je ještě daleko. Osamělá studna s trochou špinavé vody sotva vystačí zvlhčit rty tolika lidí a zvířat. Zpočátku semknutá karavana se roztrhuje do jednotlivých skupinek, které se namáhavě vlečou jedna za druhou. Chleba, mouky a sušených datlí je dost, ale chybí voda. Voda! Za jediný její hlt by každý ze žíznicích poutníků dal měsíce svého života. Poutníci znovu a znovu sahají na prázdné vaky, přikládají je ke rtům v marné naději, že tam možná zůstala nějaká kapka. Zase je však odkládají s naříkavým "bom bos, úplně prázdný!"

Modlitby jsou stále tišší, povzbudivá volání ubývají, jazyk leží ve vysušených ústech jako olovo už sotva dokáže odřikávat súru ježin, třicátoušestou kapitolu koránu, kterou muslimové nazývají "Quelb el k't'an, srdce koránu". Věřící se k ní uchylují jen ve chvílích smrtelné nouze.

Najednou se ozve radostný výkřik... Nad oparem horizontu se zjevují ostré obrysy zelené oázy. Na štíhlých kmenech se pohybují ve svěžím vánku koruny datlových palm, uprostřed jejich hájů se zrcadlí vlnky malého jezírka, vzduch jako by byl nasáklý vodními parami. Velbloudi stojí v okrajové mělčině a dlouze pijí...

"Hamdulilláh, bohu chvála! Oáza!" ozývají se radostné výkřiky.

Karavana opět ožila, poutníci popohánějí zvířata do rychlého klusu, ale těm se nechce... Jejich ostrý čich už jim dávno napověděl, že tu není skutečná voda...

"Hauen álejhú ia Alláh, pomoz jim, bože..." modlí se zkušený vůdce karavany. "Ze žízně a z horka se vám pomátly smysly, vždyť fatamorgánu považujete za skutečnost," dodal.

Jeho slova znějí drtivě. Karavana zase zpomaluje. Z vysokého nadhledu supů jsou to jen ubohé, sotva se pohybující bodíky jakýchsi mátožných bytostí. Možná už kráčejí vstříc smrti ze žízně podobní horské vádí, která svěží vody slunce vypálí a vysaje ještě předtím, než se dostanou hlouběji do nedozírné pouště. Hadž najde svou věčnou Mekku daleko od cíle, kdesi vysoko nad saharskými hvězdami, které se roztřpytí, když noc rozprostře svá chladivá křídla nad horkým žlutým mořem...

Fatamorgána v poušti je méně častá, než se předpokládá. Sám jsem ji viděl pouze dvakrát; poprvé zklamala i mé zkušené oko. Dnes jsme měli však zjistit, že za určitých okolností může být člověku užitečná.

Podle výpovědi chabira jsem vedl karavanu východním směrem. Naše stíny se postupně prodlužovaly, byli jsme na samém sklonku dne.

Sluneční paprsky se zrcadlily v rozžhavené vrstvě ovzduší nad pískem. Vypadalo to jako moře třpytících drobných částic. I když se již schylovalo k večeru, horkost byla nesnesitelná. Zdálo se, že utahaná káfila už uvažuje ve stále hlubším písku.

Blížili jsme se k rozhraní mezi Báb el Ghúd a Serír, mezi písečnými dunami a skalami. Chvilí jsme měli pod nohama holou skálu, vzápětí zase první nebezpečné pískové nánosy.

A najednou ano, tam na obzoru se spouští k zemi mohutné pohoří. Obrysy horského giganta se rozplývají v mihotavém ovzduší jako neviditelně hořící plyn, ale na jeho úpatí je zřetelně vidět blýskavou hladinu mohutných jezer, do kterých se vlévá několik řek. Jejich břehy jsou holé a pusté, není na nich ani stopy po porostu.

"Mašallách, to je hotovej zázrak!" zvolal Korndórfer. "Hora obrácená špičí dolů. Když to takto půjde dál, všichni budeme chodit na nikách."

Nad obzorem se teď vztyčila obrovská převrácená postava a vedle ní druhá. I když se obrysy mlhavě rozplývaly, bylo možné rozeznat velblouda ležícího v písku a vedle něj stojícího Araba. Originály tohoto zrcadlového obrazu byly zřejmě za písečnými dunami, které ležely přímo před námi. Arab vedle velblouda nemohl být nikdo jiný než stráž, kterou předsunul Hedžanbej, aby pozorovala příchod karavany. Zrcadlem fatamorgány nám tedy prozradilo loupežnickou gum ještě předtím, než ona zpozorovala nás. Stráž nemohla vidět náš vzdušný obraz, protože jsme kráčeli se sluncem v zádech.

Bylo to přímo neuvěřitelné. Ve vzduchu se vznášející obrovitá postava stráže z loupežného gumu, obrácená hlavou dolů...

"Rrré, stůj!" přikázal jsem. "Mužové, před námi je Hedžanbejova gum. Sestupte z velbloudů a rozložte tábor."

Tak, jak slunce klesalo na obloze stále níž k obzoru, fantom na opačné straně stoupal výš a výš až nabyl obludných rozměrů. Jako bychom hleděli přes čočku obrovské kamery obskurní, jejíž zvětšovací schopnost neustále rostla.

Za vzdušným obrazem arabského strážce se najednou vynořila jiná postava. Mohli jsme zřetelně pozorovat každý její pohyb. V jejích rukou se objevil podlouhlý předmět, mířící na strážcovu hlavu... Okamžik, podivné kymácení, obraz se vlní, stráž padá...

"Alláh kerím, bůh je milostivý!" zvolal Hassan. "Blahořečím prorokovi, že obraz není z mého těla, protože tam před námi zabil muž muže."

Hassan měl pravdu. Kdyby to nebylo tak daleko, slyšeli bychom i výstřel.

Kdo mohl být střelcem? Jeho postava se teď skláněla nad padlým. Po chvíli se napřímila zacílila dlouhý předmět na ležícího velblouda. Znovu se rozvlnil obraz. Obrovská zvětšenina zvířete se vzepřela a zhroutila do písku obráceného k obloze.

Zmocnila se mě náhlá předtucha a vykřikl jsem: "Vidíte toho obra, mužové káflly? To je Behlúvánbej, Škrtič loupežníků. Poslal strážce loupežné gum do říše smrti. Zůstaňte zde! Abú billá Bění a Korndórfer půjdou se mnou. Musíme dostihnout mého velkého bratra!"

Nasedli jsme na velbloudy a vyrazili ve směru fatamorgány.

Jak jsme postupovali směrem k výjevu, tak se zrcadlení zmenšovalo. Postava muže, kterého jsem považoval za Emeryho Bothwella, zmizela krátce po druhém výstřelu. Hluboký písek a objížďky nespočetných dun nám nedovolovaly rychlý klus. Když se fatamorgána celkem rozplynula; museli jsme být zřejmě poblíž dějiště krvavého aktu.

Trvalo nám dlouho, než jsme našli mrtvolu Araba a velblouda. Můj předpoklad se potvrdil. V písku ležel Tuareg zasažený přesně nad kořenem nosu. Stejný osud potkal i jeho velblouda.

Po Emerym se však slehla zem. Váhal jsem, jestli jej mám stopovat, zkoumal jsem jeho otisky. Velice rafinovaně vyhledával trasu, kde obnažená kamenitá půda nezanechávala stopy, nebo se držel vysokého písku, který byl v ustavičném pohybu a zahlazoval velbloudí stopy. Bylo tedy velmi obtížné sledovat stopu odvážného Angličana. Kromě toho i noc byla již přede dveřmi. Těžko bych potmě nacházel cestu ke káfile. Mohl jsem však předpokládat, že sir Emery se bude zdržovat v blízkosti loupežníků, tedy dřív nebo později se setkáme. Vzdal jsem se úmyslu vydat se za ním.

Nabízela se i jiná úvaha. Zabitý Tuareg měl u sebe jen nepatrnou zásobu vody, z čehož se dalo usuzovat, že buď loupežníci očekávají jeho brzký návrat, nebo jej měli zakrátko vystřídat. V okolí byli zřejmě i další stráže, které Hedžanbej patrně osobně jednoho po druhém navštěvoval a kontroloval. Mohl jsem tedy opustit toto místo bez jakýchkoliv opatření? Měl jsem zahrabat mrtvolu do písku a čekat tady? V tomto případě bych se mohl dožít kapitálního úlovku, ale stejně tak jsem se mohl octnout ve velkém nebezpečí.

Usoudil jsem, že nejmoudřejší bude vrátit se ke karavaně. Navrstvili jsme na obě mrtvolu písečnou mohylu, která se pod vlivem vzdušného proudění rychle zaoblovala a vypadala jako přirozená duna. Potom jsme se vydali na zpáteční cestu. Vyhledávali jsme přitom terén, který zanechával jen nepatrné stopy.

Káfla nás očekávala s netrpělivou otázkou, jestli jsme viděli Behlúvánbeje.

"Bišarín hedžína Škrtiče zbojníků je

rychlá jako pták," vysvětloval jsem. "Než jsme tam dojeli, byl dávno pryč. Známe však myšlenky mého bratra. Neopustí gum, dokud všechny zbojníky nedostane. Zanedlouho uvidíte jeho tvář a uslyšíte jeho hlas."

Slunce zapadlo a z rozpálené země jakoby nyní sálala dvojnásobná horkost. Privázali jsme zvířata ke kůlům a skromně povečeřeli. Spánek však nepřicházel. Nebe bylo poseté hvězdami, blížila se půlnoc.

Ležel jsem s otevřenýma očima a uvažoval. Můj statečný Emery mi nevědomky udělal čáru přes rozpočet, když zabil strážného. Kdyby byl Tuareg spatřil káflu, upozornil byl Hedžanbeje, který by teď mohl být někde v naší blízkosti.

Jistě by se každou chvíli ozvalo vytí hyeny...

Měl jsem se odvážit, v noci, sám vyhledat pohlavára gumu a ponechat káfilu bez vůdce?

Dal jsem Josefovi a Tibbuovi, kterým jsem mohl bezvýhradně důvěřovat, náležité instrukce a vykročil jsem do noční tišiny.

Bledý svit hvězd umožňoval vidět daleko před sebe. I když se duny podobaly jako vejce vejci, zanedlouho jsem došel k místu, kde Emery zastřelil Tuarega. Tady byla namísto dvojnásobná opatrnost. Podle indiánského způsobu jsem zalehl a nehlučně se plazil dále.

Na stejném místě, kde jsme zahrabali mrtvolu, hlídali nehybně dva muži. Při

plazil jsem se do jejich těsné blízkosti a náhle jsem se před nimi vztyčil. Strnulí odskočili stranou a v okamžiku měli v rukách pušky připravené k výstřelu.

"Vakkíf, stát! Kdo jsi?" zvolal jeden z nich s dlouhou puškou namířenou na mou hrud'

"Kde je Hedžanbej?" odpověděl jsem sebevědomě protiotázkou.

"Znáš ho?"

Místo odpovědi jsem vytáhl anáju a podal jsem ji jednomu z nich. Oba si ji důkladně prozkoumali. Jejich strnulá ostražitost povolila.

"Máš bejovo znamení, patříš tedy mezi nás," řekl první. "Znáš káfilu, na kterou čekáme?"

"Znám, vždyť jsem s ní přijel."

"Kde je chabír, proč nepřišel on? Proč nedovedl karavanu na místo, které domluvil s Hedžanbejem?"

"Tvůj dech je dlouhý a máš příliš moc otázek. Zaved' mě k bejovi, ať mu můžu odpovědět přímo."

"Tvá noha se nesmí přiblížit ke gumu, dokud to on nedovolí. Půjdu za ním a oznámím mu tvé jméno."

"Alláh mě také obdařil ústy. Bej uslyší mé jméno z mých vlastních rtů."

"Tvá ústa jsou jako bir billá má, studna bez vody, a tvůj jazyk nemá rád kapku řeči. Studna tvých úst se naplní, když přivedu beje," řekl a zmizel v dunách.

Zůstal jsem sám s druhým Arabem,

který se ani slůvkem nepokoušel navázat rozhovor. Mlčel jako černá noc. Bylo slyšet jen tiché kovové dunění myriád přesouvajících se zrníček písku.

Najednou jsem však zaslechl zvuk, který mě zelektrizoval. Kdesi v dálce padl výstřel. Bylo to z opačného směru od kafil. I Arab zbystřil pozornost.

"Slyšels hlas smrti v poušti?" promluvil jsem poprvé od chvíle, co jsme zůstali sami.

"Noc mlčí pro oko, ale mluví pro ucho," odvětil jedním z přirovnám, která jsou tak typická pro hovorovou arabštinu.

"Znáš ten hlas?"

"Jsi přítelem beje a přece ten hlas neznáš? Řekni své duši, aby se modlila súru ježin, která ochraňuje věřícího před smrtí."

"A kdo se mi opovážuje hrozit smrtí?"

"Ty opravdu neznáš Behlúvánbeje, Škrtíce loupežníků? To jeho puška promluvila."

"Jak bych ho mohl znát, když přicházím zdaleka."

"Tak pros Alláha, aby tě před ním ochránil. Jinak se tvá duše stane kořistí smrti a tvé tělo bude potravou zvířat. Šakal bude pít z tvé krve, sup ti vyklove oči, hyena si pochutná na tvém masu a liška bude hodovat na tvém srdci.

Behlúvánbej je otcem záhuby, v jeho šlépějích kráčí smrt."

"Nebojím se ho. Když smrt kráčí v jeho stopách, pak zastihne jeho samého."

Předstíral jsem sebevědomého příslušníka gumu. Kromě toho jsem věděl, že má slova vyprovokují novou ódu na mého statečného přítele. Arab ani v nejskrytějším koutku duše nemohl tušit, s kým mluví. Toto vědomí mě bavilo ale i vzrušovalo.

"Behlúvánbej nikdy neumře," řekl s posvátným respektem. "Jeho tělo není z masa žádná kulka, žádný oštěp jej nemůže zabít. Stojí při tobě a ty ho nevidíš. Jezdí po tvém boku a ty ho neslyšíš. Přijde za tebou, když na něj nejmenší myslíš a zmizí dřív, než by ses ho pokusil zadržet. Není to člověk, leč náčelník džinů. Jeho pušku zhotovil sám šejtan. Kulka z ní přeletí nad celou Saharou a zasáhne tě, i kdybys se schoval pod zem. Neviděls v poušti mrtvé, které zasáhla jeho pekelná kulka těsně nad kořenem nosu. Doprostřed čela?"

"Ano. Viděl jsem jich více."

"Je vševědoucí. Zná všechny muže naší gum, nikdy nezabíjí jiné."

Kdyby Arab věděl, že "vševědoucnost" Behlúvánbeje se opírala o písmena A.L., kterými si chytře označoval celou Hedžanbejovu gum. A kdyby jen loupežníci tušili, jak ochotně vzali sami na sebe toto znamení smrti, byl by se jejich mýtický respekt před "náčelníkem džinů" jistě změnil na zuřivou nenávist s jedinou touhou. Chytit ho živého nebo mrtvého!

"Co mu vlastně udělal gum, že ji tak neúprosně pronásleduje?" zeptal jsem se prostoduse.

"To nikdo neví. Zeptej se ho sám!"

"To udělám hned, jak se s ním setkám."

"Zákaz svému jazyku tak drzá slova, když ti je život milý. Ty nevíš, že duchové přicházejí, když na ně takto vzpomínáme? Poslouchej! Blíží se..."

A opravdu! Bylo slyšet druhý výstřel, tentokrát již blíž. Byl jsem si jistý, že střelcem není nikdo jiný, než sir Emery Bothwell. Na amerických prériích jsem často slyšel třesk jeho kulovnice "Kentucky" a dobře jsem si jej zapamatoval. Bylo mi jasné, že sir Emery, alias Behlúvánbej, chladnokrevně obchází gum a vždy najde cíl pro svou pušku. Dva poslední výstřely zřejmě poslaly do džehenny další dva z Hedžanbejových stráží. Když se bude držet směru, který teď sleduje soudě podle výstřelů musí projít tímto místem. V tom případě bych se musel mít na pozoru i já. V polotmě mě nemohl poznat a ani já jsem nemohl vědět, z které strany a kdy se přiblíží.

Arab i já jsme se zase zahalili do mlčení. Najednou se však ozvaly kroky. Mezi dunami se vynořili dva bílé burnusy.

Druhý strážce přiváděl společníka, který bez otálení přistoupil rovnou ke mně a zkoumavě si mě prohlížel.

"Salám lejtet, budiž ti noc příznivá," pozdravil mě. "Ty chceš mluvit s Hedžanbejem?"

"Ano. Jsi to ty?"

"Ne. Bej neopustí gum, dokud neodejde Škrtič loupežníků, co se kolem ní plazí. Jaké poselství máš pro něho?"

Vůdce zbojníků se tedy bál Behlúvánbeje. Aby zamaskoval svůj strach opustit bezpečný střed gumu, předstíral, že ji chce zachránit. Byl bych uvítal, kdybych se s ním mohl setkat už teď. Poněvadž jsem věděl, že je sir Emery nablízku, dal jsem přednost možnosti spojit se nejprve s ním.

"Musím mluvit s Hedžanbejem a ne s tebou," odvětil jsem rezolutně. "Proč se skrývá? Snad mu strach z Behlúvánbeje e svázal údy?"

"Uskut, mlč!" okřikl mě Hedžanbejův posel. "Hedžanbej nezná strach. Rozkazuje všem svobodným mužům pouště a já

jsem jeho vojevůdce. Ukaž anáju."

"Je zde," odpověděl jsem a bleskurychle na něho namířil henryovku. "Když jsi mudírem jeho gumu, povedeš ji i do pekla."

Už jsem chtěl znáčknot spoušť, ale všichni tři lupiči byli tímto zvratem tak ochromeni a bezbranní, že jsem vyčkal. "Zešílel jsi?" zeptal se mě mudří s výrazem neuvěřitelného překvapení ve tváři. "Máš bejovu anáju a vyhrožuješ mi smrtí? Chceš, aby ti má kulka roztrhla srdce?"

"Mohl jsem tě předejít, loupežníku! Nezmrtvěly ti před chvílí údy z hrůzy tak, že jsi se nemohl ani hnout? Pokud zvednete své pušky, budete všichni tři syny smrti. Hedžanbej se bojí Škrtíce loupežníků, tak tedy slyšte já jsem bratr Behlúvánbeje, který zničí vaši gum do posledního muže."

Zíral na mě, jako na šílence.

"Alláh akbár, bůh je veliký! Může člověku dát rozum, ale i vzít, jak se mu zachce, Prorok však káže, abychom chránili ty, co se pomátli na duchu. Tedy žij si a následuj nás."

"Naše cesty jsou rozdílné. Má vede k El Kásru vaše do džehenny."

"Tvůj duch je zatemněný, jako noc bez hvězd. Co chceš v, pevnosti?"

"Můj duch je jasný jako den, který všechno vyjeví. Nejsem muslim, ale křesťan, a přicházím, abych osvobodil mladého Franka, kterého držíte v zajetí."

"Tak ty jsi ďaur a máš anáju? Zemři, zrádče!"

Zvedl pušku... To bylo to poslední, co v životě udělal. Má opakovačka skolila všechny tři dříve, než se mohli vzpamatovat. Uspokojovalo mě vědomí, že jsem je nezabil, dokud se nedozvěděli pravý stav věcí.

Hned, jak dozněly výstřely, ozvalo se ze tmy nedaleko místa, kde jsem stál:

"Hellou...ioú!"

Byl to pokřik, který jsme si domluvili s Emerym ještě v časech, když jsme odděleně putovali lesy a prériemi amerického západu. Tak, jak jsem já poznal

zvuk jeho kulovnice, i on znal zvuk mé opakovačky.

"Hellou...ioú!" odpověděl jsem hlasitě na jeho pozdrav bez ohledu na Hedžanbeje a jeho gum.

Kráčeli jsme si vzájemně v ústřety. A najednou, po dlouhém odloučení, jsme se zase setkali zde, uprostřed pouště. Dva nerozluční přátelé na život a na smrt. Položil mi ruku na rameno a navzdory temnotě mi hleděl upřeně do tváře. Potom jsme se beze slova objali.

"Welcome in the Sahar, vítej na Sahaře," řekl konečně. ~

Ani jedna otázka teď nepatřila minulosti, celá naše pozornost byla zaměřena na přítomnost.

"Nabíjet," poznamenal svým věčným tónem a úsečně. Možná i proto, aby zahlušil přívál citů, kterému se po dlouhém odloučení neubránil ani zkušený zálesáček.

Měl pravdu. Ze samé radosti jsem zapomněl na staré pravidlo zkušeného lovce. Vždy po výstřelu znovu nabít.

"Tři výstřely tři zbojníci?" zeptal se,

"Ano."

"Já dnes jenom dva. Ale kde je vlastně tvůj tábor?"

"Na deset dostřelů odtud, s malou káflou."

"Kolik mužů?"

"Sedmnáct kromě mě. A ještě dva sluhové, na které se mohu spolehnout jeden z kmene Tibbů, druhý je můj krajan."

"Chabír patří zřejmě Hedžanbejovi?"

"Je to tak. Ale ani on, ani vůdce karavany už nejsou naživu."

"Tvoje práce?"

"Moje, a víš kde je Rénald?"

"Bohužel, ještě ne."

"Proč jsi mě tedy ve své zprávě usměrnil sem, k Báb el Ghúd?"

"Protože tu musí mít loupežníci své nejčastější sídlo. Každá gum se tu časem objevuje."

"Drž se Englishmane. Víš, kde je Rénald. V pevnosti El Kásr."

Chladnokrevný Angličan se nezdržel překvapeného výkřiku.

"Takže ty to už víš? A já, který se tady motám, už měsíce, ještě ne?"

"Šťastná náhoda. Podařilo se mi vylákat informaci z důvěřivého chabíra, kterému učarovala Hedžanbejova anája."

"Co neříkáš? Ty máš jeho znamení? Kdo ti ho dal?"

"On sám. Zastřelil jsem v posledním okamžiku lva, který ho měl ve spárech."

"Ty jsi už skolil i lva? Ty máš ale z pekla štěstí." Zdrženlivý Bothwell se dostal do varu.

"A nejen lva," pokračoval jsem, "ale i párek černých leopardů, za chvíli uvidíš jejich kůže."

"Pfi, jsem tady už skoro deset měsíců a s něčím takovým se pochlubit nemůžu. Říkáš, že jsi se s bejem setkal u lva kde?"

"V pohoří Auréš."

"To není možné! Je bezpečně tady, v Báb el Ghúd."

"Teď se podrž znovu. Hedžanbejové jsou dva bratři."

"Óóó...! A kde je ten druhý?"

"Mrtvý."

Stručně jsem mu řekl, co se odehrálo od mého příjezdu do Alžíru.

"Charlí, ty máš vskutku nadlidské štěstí," doložil Emery, když jsem skončil vyprávění. "Ale teď už vpřed. Musím dnes poslat do džehenny ještě jednoho lupiče do třetice. Ostatní se ukáže."

"Jak je silná gum?"

"Dnes ráno čtyřicet tři, ale teď minus pět, takže třicet osm."

"Kde máš své sluhy?"

"Tady, nablízku. Kroužím ustavičně kolem gumu a chvílemi se vysouvám dopředu jako útočný hrot. Každá stráž, na kterou narazím, umírá."

"Proč jen stráž? Když chceš, dostaneme dnes celou gumu."

"Well, to tedy chci!"

"Následuj mě."

Kráčel jsem chvíli vpředu, pak jsem trochu zaostal.

Kdyby tu byla další stráž, dalo se předpokládat, že se na domluvené znamení vytí hyeny ozve. Přiložil jsem ruce ke rtům jako trychtýř a napodobil hluboké mumláni hyeny. "Ommú... ommú..."

Předpokládal jsem správně. Nedaleko od nás se ozvaly podobné zvuky.

"Zůstaň tady," požádal jsem Emeryho a vykročil jsem ve směru zvuků.

V polotmě se objevila postava Araba, který mi kráčel v ústřety.

"Kde je Hedžanbej?" zeptal jsem se ho, když jsme se setkali.

"Ty jsi chabír?" odvětil otázkou.

"Ano."

"Měj se na pozoru před Behlúvánbejem! Slyšels jeho výstřely?"

"Nejen slyšel, dokonce jsem ho viděl. Právě zabil tři muže naší gumy, s kterými jsem před chvílí rozmlouval. Mně se podařilo utéct. Řekni to bejovi, musím s ním mluvit."

"Proč jsi utábořil káflu na jiném místě, než jsme byli domluveni?"

"To ji mám vést na místa, kde zabíjí Behlúvánbej?"

"Máš pravdu. Počkej tady."

Arab se vzdálil a za chvíli se vrátil.

"Označ mi místo, kde je káfla. Když se už neozeve puška Behlúvánbeje, přijde náš bej i s celou gumu."

Ukázal jsem rukou směrem k našemu ležení a doložil:

"Tam táboříme, dvacetkrát tak daleko, jak dostřelí tvoje puška."

"Kolik mužů má karavana?"

"Sedmnáct mužů vysílených námahou a žízni."

"Mluvils s mudírem?"

"Ano. Škrtičova kulka ho zasáhla stejně jako ty dva ostatní. Jak už jsem říkal, jenom mně se podařilo utéct."

"Poděkuj tedy Alláhovi. Teď se však vrať ke káfle a čekej na domluvené znamení."

Tento strážce musel být jedním z nových členů Hedžanbejova gumu, když neznal chabíra. Tato okolnost, pro nás šťastná, umožnila konečně konkrétní odpověď vůdce loupežníků a urychlila spád událostí.

Vrátil jsem se k Emerymu a seznámil ho s tím, co jsem se dozvěděl. Pak jsem jej následoval mezi písečnými dunami k místu, kde stály jeho meháry, hlídané sluhou a terénním průvodcem. Všechny jsem odvedl ke káfle, kde nás už netrpělivě očekávali. Slyšeli vzdálené výstřely a strachovali se o mě.

"Díky bohu, sidi, že přicházíš," vítal mě Hassan radostně. "Slyšel jsem pět výstřelů a myslel jsem si, že tě Hedžanbej pětkrát zabil."

"Sidi Emir, Behlúvánbej!" zvolal Abú billá Béni, když uviděl Emeryho.

Při tomto zvolání všichni muži káflly obrátili své zraky k Angličanovi a s hlubokým respektem hleděli na jeho vysokou a mohutnou postavu.

"Ano, mužové káflly, tento sidi je pověstný Behlúvánbej, Škrtic loupežníků," řekl jsem slavnostně. "Jeho kulky usmrtily většinu loupežníků z Hedžanbejova gumu. Její zbytky však přijdou, aby nás přepadly. Připravte se na jejich uvítání."

Má slova vyvolala krajní vzrušení.

Hrůza, která provázela jméno ukrutného loupežníka pouště, byla mezi nimi až příliš hluboko zakořeněná, než aby je upokojovalo pouhé vědomí, že je s nimi proslulý Škrtic loupežníků. Po zuby ozbrojení Arabi se chovali jako ovce, které očekávají vlka. Musel jsem znovu předvést tajuplný kompas se zajatým duchem, abych jim dodal odvalu a sebedůvěru. Jejich strach však nejvíce rozzuřil Hassana.

"Alláh akbár, bůh je veliký odvážnému dá srdce, hrdinovi pěst," hřměl na ně. "Ale vy jste jako písečné blechy, co uskočí před každým malíčkem. Neříkal jsem vám, že jsem Hassan el Kebír a Škrtic lidí? Mne se bojte a ne nějakých loupežníků, kterých maso budu jíst a krev pít jako vodu."

"Přestaň už kvákat!" varoval ho Josef, kterého už přešla trpělivost nad hromotlukovou sebechválou. "Ty chceš jíst maso a pít krev jako vodu? Gum tě sežere, že z tebe nezůstane ani mastnej flek, pravda, kromě obrovité tlamy, kterou nezdočí snad ani deset tisíc chlapů. Když začne rambajz, tak jsem zvědavěj, kam zalezeš."

"Uskut, mlč. Jsi jen obyčejný Koh en Darf z nějakého Káh en Brummu. Já jsem byl dvakrát ve městě prorokově, jednou ve slavné Medíně a modlil jsem se i v Džidě, kde je pochovaná Eva, matka lidstva, pět set stop dlouhá a dvanáct stop široká. Řekni mi, kde jsi byl ty,

Franku, ty, který pojídáš maso prasat, nečistých zvířat?"

"Cha!" rozčiloval se Josef. "Tak ty mi závidíš vepřové žebírko Haffánu, co? Ty pijane máš el cátu, nebo přesněji žaboještěrčí šťávy. V Mekce jsi byl, v Medíně jsi byl ale ode mě jsi ještě po tlamě nedostal, milánku. Když ti jednu vrznu, můžeš si jít stěžovat třeba ke své pětisetstopové pramáti z Džiddy!"

I když byla situace vážná a schylovalo se ke srážce s gumem, tento slovní souboj účinkoval komicky. Jako by si oba

řekli "Když už zemřít, tak s humorem".

Mezitím jsme se s Emerym poradili o taktice nastávajícího boje. Rozhodli jsme se, že zahájíme palbu na gum ze dvou stran. Usoudil jsem, že bude účelnější, když Behlúvánbej zůstane při káfi je jeho přítomnost zbavovala strachu muže káfi a já, Tibbu, Josef a dva Emeryho průvodci jsme zaujali postavení mezi dunami v malé vzdálenosti od karavany, abychom mohli zasypat loupežníky palbou do zad.

Naše předešlá střelba musela pořádně vystrašit "hrozného Hedžanbeje", protože trvalo dost dlouho, než jsme konečně uslyšeli zvuky přibližující se gum.

Dva lupiči se kradli před hlavní skupinou jako průzkumníci, ostatní je následovali v celém houfu. Proklouzli vedle nás bez toho, že by něco zpozorovali. Vydali jsme se za nimi, těsně v jejich patách. Průzkumníci obešli tábor. Vládla v něm úplná nehybnost a klid. To zbojníky uspokojilo, zdálo se jim, že všechno klapě podle plánu. Seskupili se kolem vůdce, aby přijali poslední rozkazy. S vědomím přesily a lsti žíznil po krvi nedělali to poprvé. Zvykli si na toto krvavé rozptýlení provázené chamtivým uspokojením z nakradené kořisti. Udělali si ze zbabělého vraždění výnosné řemeslo. V duchu už slyšeli smrtelné chroptění rozespálých obětí. Cítili, jak se jejich dýky zabodávají do měkkých, poddajných těl. Cítili jak podřezávají hrdla. Cítili pach krve...

. Teď nadešla chvíle udělat ze zákeřných vrahů terč odplaty. Ať pocítí, jak chutná zrádná noční smrt.

Jejich sevřený houf byl vynikajícím cílem i pro slabší střelce. Kdybychom je nechali vejít až do tábora, znamenalo by to pro nás značné ztráty. Emery měl zřejmě stejný názor, protože v okamžiku, když jsem si domyslel poslední slova, ozval se od tábora jeho hromový hlas:

"Vakkíf, stát, vrahové! Msta a Behlúvánbej jsou nad vámi! Palte, mužové káfi!"

Ze dvou stran zahřměla smrtelná salva. Vypálil jsem dvě rány z kulovnice a strhl si z ramene henryovku. Stihl jsem však vystřelit jen dvakrát pole už bylo volné. Emery, Tibbu a Josef se vrhli na překvapené útočníky. Jen co pominulo první ohromení z neočekávaného přepadení a Hedžanbej viděl

houfy mrtvých a raněných, co se váleli v písku, ozvalo se jeho zuřivé zvolání:

"Alláh inhál, ať je bůh zničí! Všichni ustoupit!"

Loupežník pouště přepadává a vraždí kvůli hmotné kořisti. Když je však riziko příliš velké nebo narazí na neočekávaný odpor, vzdává se svého úmyslu. Chybí mu odvaha pramenící ze spravedlivé věci, a ne z touhy po naloupeném bohatství. V tom je jeho zákeřná síla, ale i slabina. Při všeobecné hrůze, kterou byla gum opředena, dosud nenarazila na vážnější odpor, což je pochopitelné, když uvážíme, jak si pomocí falešných chabírů připravovala spící karavany rovnou pod nože. Teď, když narazila na organizovaný odpor, stačila jediná minuta, aby se dala na útěk. Obávání hrdlořezové Hedžanbeje zmizeli mezi dunami bez toho, že by jedinému z našich lidí zkrřivili vlas na hlavě.

Nechali jsme je běžet bez pronásledování. Byli jsme si jisti, že se s nimi ještě setkáme.

Muži káfi, ze kterých rázem spadla hrůza před Hedžanbejem a jeho gum, spustili teď ohlušující vítězný pokřik. Mezitím Abú billá Beni ve své hrozné nenávisti se vrhl na raněné, aby dýkou dokonal svou mstu. I když šlo o loupežníky a vrahy a Tibbu měl dostatečný důvod pro svou mstu, dojem z této scény byl zdrcující. Uvědomoval jsem si však, že kdyby zvítězili lou

pežníci, odehrávali by se teď podobné scény.

Pochmurné dozvuky zaplašila komická scéna, ve které se zase vyznamenal Hassan. Jen co skončila přestřelka, opatrně vystrčil hlavu spoza závěsu jednoho ze stanů, do kterého v průběhu boje nehrdinsky zalezl. Když zjistil, že nebezpečí už pominulo, vřítel se mezi jásající Araby a rozpalován fantazií vlastních myšlenek se prohlásil za jediného vítěze bitvy. "Hamdulilláh," hulákal, "když uviděli Hassana el Kebíra, hrozného Džezarbeje, zmrtvěly jim údy, sevřely se jim zadky. Má kulka jim vnikla do srdce, dýka podřezala hrdla, a teď tu leží mrtví v písku, k oslavě hrdinství velikého Kubabiše z rodu En Nurába!"

To bylo na Josefa příliš. Nevybíravá slova létala na všechny strany. Když nakonec Hassan vynadal Josefovi do d'auru, který se prý v boji ukrýval za jeho zády, a navrch ještě i do požírače vepřového masa, staffelsteinský truhlář si jej odvedl za stan a bylo slyšet, že si účty s Hassanem vybavuje nejen slovně. Za chvíli vyšel Josef spoza stanu se spokojeným výrazem ve tváři.

Když se za chvíli objevil Hassan, rozpačitě si držel bradu a dožadoval se odplaty.

"Sidi, jsi moudrý a spravedlivý. Co si zaslouží nevěřící, který mlátí věřícího?"

"Právě tolik úderů, kolik sám rozdál. Běž, Hassane, a vrať mu je."

"Ale přikaz mu, sidi, aby pokojně stál!"

"A ty jsi pokojně stál, když tě mlátil?"

"Ne, statečně jsem se bránil, jak se na Kubabiše patří!"

"Tak se může bránit i on!"

"Tak přikaz, aby mu ty facky dal někdo jiný. Nejsem kat, mně to nepřísluší!"

"Jsi přece Džezarbej, Škrtíc lidí, což značí i náčelník katů. Tak jdi a vrať mu je!"

"Jsi přísný soudce, sidi!" uhýbal Hassan. "Ale i já jsem milostivý a milosrdný, zříkám se trestu. Má ruka je těžká jako skála, rozdrtí všechno živé jako hmyz!"

S těmito slovy hrdě ustoupil a vyhnul se tím dalšímu výprasku.

Protože na zbytek noci nemělo význam podnikat něco proti rozprchlým loupežníkům, rozestavěli jsme stráže a uložili se k odpočinku.

Pod jedním ze stanů jsme dlouho rozmlouvali se sirem Emerym. Vyměňovali jsme si dosavadní zážitky a poznatky a připravovali plán dalšího postupu. Emery byl pro okamžité pronásledování gumu, kterou chtěl co nejdříve zdecimovat. Já jsem navrhoval vydat se za rozběsku k Báb el Ghúd, Bráně písečných dun, a odtud k El Kásru, loupežnické pevnosti, kam se nepochybně uchýlí i zbytek gumu. Tam jsme s nimi mohli definitivně skoncovat. Emery nakonec souhlasil,

neboť i jemu záleželo hlavně na tom, abychom co nejrychleji osvobo-
dili Réalda. Ani na chvíli jsme nemohli otálet. Teď, když Hedžanbej zjistí, že jeho poslední akce s výkupným nevyšla, a
když mu dokonce bude chybět i bratr, usmrcení Réalda se mohlo stát otázkou několika nejbližších dnů. Bylo nutné
rychle a bezodkladně jednat a udeřit přímo na doupě zbojníků, kde mladý Latréaumont už dlouhé měsíce čeká na
vysvobození.

Venku před stany vládlo ticho. Mužové káňili si už dávno rozdělili věci patřící mrtvým lupičům. Vítězství nad
Hedžanbejem zvedlo jejich sebevědomí a byli ochotni se s námi zúčastnit i tažení na El Kásr.

Zbytek noci uběhl klidně a za úsvitu jsme se vydali na cestu.

Cestujícím v poušti se někdy stává, že jeho velbloud zůstane stát uprostřed písku na místě, které se na první pohled
nevyznačuje ničím zvláštním, a ani bičem se nedá přinutit k dalšímu pochodu. Když jezdec sestoupí na zkoumá příčinu,
zjistí, že písek na povrchu je celý navlhhlý. Když jej odhrne do hloubky necelého půlmetru, narazí na vodu. Divoce žijící
obyvatel pouště uchová takový pramen v tajnosti. Rozprostře nad ním kůži, aby voda nemohla prosakovat na povrch,
aby ho ukryl před ostatními. Nakonec všechno uvede do původního stavu, k nerozeznání od okolí. Takový vodní zdroj
mu umožňuje libovolně dlouho se zdržovat v urči

tých místech, vydávat se do okolí a znovu se vracet.

Jeden z těchto pramenů jsme hasli i my. Nemusím zdůrazňovat, že nám přišel nesmírně vhod. Zvířata se osvěžila a my
jsem si doplnili zásoby vody. Další ukořistění velbloudi umožnili lépe rozložit náklad, takže jsme postupovali poměrně
rychle. K Báb el Ghúd jsme přijeli krátce po setmění.

Jak jsme se přibližovali k dnešnímu cíli, duny byly stále sypcí, naše zvířata se v nich chvílemi brodila až po kolena.
Tady, přímo u Báb el Ghúd, jsme natrefili doslova na chaos skla a písku. Temnota noci ještě zvyšovala hrůzostrašnost
terénu. Od západu se vzdouvaly před skalnatou bariérou vysoké vlny písečného oceánu a lámaly se na ostrých
skalách, neschopné je zaplavit svým mohutným přívalem. Jen denní světlo nám mohlo vyjevit všechny podrobnosti
tohoto gigantického zápasu mezi pískem a skálou.

I v této divočině nám dobrý Alláh zaslal jeden ze svých náhodných pramenů. Objevil jej Tibbu a u něho jsme se
utábořili na noc.

Na druhý den ráno vedla naše cesta k Báb el Hadžár, nejdivočejší části Báb el Ghúd. Plným právem ji Arabi nazývají
Bránou kamenů.

Jakoby tu v pradávných časech uprostřed pouště titáni navršili na sebe mohutné balvany, aby se po nich dostali
k Jupiterovu nebi. Nebo tu snad giganti postavili obrovskou skalní pevnost, jejíž věže se kdysi vznášely až někde mezi
hvězdami? Po tisíciletí zde hloďal zub času, až pevnost rozrušil, zdi se rozpadly do okolní pouště a zůstal jen mohutný
portál, pod kterým jsme teď stáli jako směšně malí trpaslíci pod klenbou obrovského dómu. Dva obrovské, několik
desítek metrů hrubé sloupy, jakoby poskládané z jednotlivých balvanů, se zvedaly každý zvlášť, aby se pak vysoko na
obloze spojily do jednoho oblouku. Zub času se zahlodával do jejich boků, vyhrýzal do nich hluboké zářezy, ztenčoval
je místy na pouhé metry. Zdálo se, že jeden druhého už neudrží, ale ve skutečnosti tato neuvěřitelná brána gigantů
měla vydržet ještě dlouhá staletí...

To byla tedy Báb el Hadžár, Brána
kamenů, pod kterou jsme měli hledat
cestu k El Kásr.

Vydali jsme se na východ. Písečná poušť se postupně rozplývala v jednu z těch kamenitých plošin posetých balvany,
které Arabi nazývají uárra. Tady nás už nezpomalovala hloubka písku, náš postup se značně zrychlil. Terén ustavičně
stoupal a k večeru jsme zpozorovali v dálce vápencový horský masív, který nám zářil v ústretu v paprscích
zapadajícího slunce.

"To bude zřejmě Džebel Serír, o kterém mluvil chabír," usoudil jsem.

Emery přikývl: "Well, čas by mohl souhlasit."

Když jsme se přiblížili k horskému masívu, vytáhl jsem dalekohled. Bothwell udělal totéž.

"El Kásr," řekl po chvíli s určitostí, která nepřipouštěla omyl. Pravou rukou ukázal na střed masívu, který se před námi
rozkládal v podkovovitém půlkruhu.

Teď jsem i já zpozoroval vysoké zdi uprostřed vápencových skal. Podle všeho to byla jedna z bezbkenních
pevnostních zřícenin, které budovali dávní obyvatelé těchto končin opět důkaz, že mnohé části pouště nebyly kdysi
tak liduprázdné, jako dnes.

"Moh bych se taky juknout krápek přes ten váš perspektiv?" požádal mě Korndórfer. To, samozřejmě, ihned
vyburcovalo Hassanovou revnivost.

"Sidi, půjč i mně tu věc. Chci taky vidět, co v ní je!"

"Jen se koukni, Haffánu, šejtanovi přímo do ksichtu!" řekl škodolibě Josef.

Hassan váhal, ale nechtěl se zase ponížít před svým rivalem, tak se podíval.

"Alláh akbár!" zvolal s údivem. "Sidi, ty jsi největším čarodějníkem, sáhirem, na této zemi! Ve tvé rource je skryta
pevnost, do které se vejde i tisíc lidí."

Dalekohled putoval z ruky do ruky, provázený výkřiky údivu. Respekt Arabů vůči nám ustavičně stoupal.

"V pevnosti nás zanedlouho zpo-
rují," poznamenal Emery věcně. "Musíme změnit směr."

Opravdu nebylo možné postupovat nadále k pevnosti přímo.

"Chabír vzpomínal jakési podzemní schody, které vedou k vyschlému korytu šotu," podotkl jsem. "Tady však nevidím
ani šot, ani žádné jiné vodní koryto. To by ovšem mohlo znamenat, že koryto je na druhé straně kopce."

Usoudili jsme s Emerym, že tento předpoklad bude zřejmě správný. Musíme tedy obejít celý masív z druhé strany.

Obrátili jsme se doprava. Den byl na samém sklonku a ještě před příchodem noci jsme chtěli dosáhnout pevnosti, abychom se porozhlédli. Popoháněli jsme naše zvířata, jak jen to bylo možné. Dvojnásobnou rychlostí nás unášela po vnější straně horského masivu, který byl velmi členitý, plný zářezů a strží. Když jsme dosáhli přibližně středu, uviděli jsme roklí. Tudy zřejmě vedla cesta k pevnosti. Zabočili jsme do ní a octli jsme se v jakémsi skalnatém kotli. Větší část jeho úpatí zabírala slaná voda zaplněná až po okraje břehů. Slunce sem téměř nemělo přístup, a proto se voda vypařovala podstatně pomaleji než v otevřené poušti. V zadní části kotliny skalní stěny strmě stoupaly do pozadí. Na jejich vrcholu, rovnou proti nám, se tyčila pevnost.

"Těžký terén!" zavrčel Emery.

"Nedostaneme se tam bez toho, aby nás nezpозorovali," dodal jsem.

"Bezpochyby. Teď se o to může pokusit jeden, maximálně dva, co se umějí dokonale plížit."

"Až do příchodu noci tady nemůžeme čekat. Pokusím se o to sám," řekl jsem.

"Well, já taky," přidal se Angličan.

Sestoupili jsme z velbloudů a přikázali ostatním, aby se ukryli v rokli, kde vyčkají na nás.

Stěny skalní kotliny byly členité, plné výčnělků a výklenků, které poskytovaly dostatek úkrytů pro náš postup.

Opatrným plížením, skoky i rychlým během jsme lezli stále výš a výš, dokud jsme se nedostali k úzké hluboké průrvě ve skále přímo pod pevností. Odtud odněkud musely vést skryté schody nahoru do pevnosti, jiná možnost nebyla.

Vnikli jsme do trhliny. Nedaleko od jejího vstupu jsme objevili ve skále nízký, dveřím podobný otvor, ze kterého vedly schody nahoru.

"Pojďme," rozhodl Emery.

"Ještě ne," odporoval jsem. "Prvně se musíme dozvědět, kam až vede trhlina."

"Well, tak jdeme dál."

Dno úzké propasti stoupalo výš, ale nevedlo daleko. Tam, kde končilo slepou uličkou, se nám naskytl neočekávaný obraz, jako vystřižený z knihy hrůz. Navrstvené na sebe tu ležely lidské lebky a kosti se zřetelnými stopami šakalích a hyeních zubů. Dotrhané kusy

oděvů byly pomíchané s kostmi. Několik cárů, které se zachytily na skalních výstupcích nad tímto morbidním místem, vydávalo neklamně svědectví o tom, jakým způsobem se sem ty lidské kosti dostaly. Našli jsme tedy Hedžanbejovo popraviště. Sem házeli z pevnostní zdi odsouzence k smrti. Nebylo jich málo napočítali jsme přes dvacet lebek.

"Osud Hedžanbejových zajatců," poznamenal Emery temně.

"Zřejmě i těch z jeho lidí, kteří mu odepřeli poslušnost, nebo se mu stali jinak nepohodlnými. Myslím, že s jeho popravami je konec."

"Ano, pokud se tady neocitneme i my," odvětil Emery cynicky.

"To se mu nepodaří. Ani deset takových Hedžanbejů se nevyrovná jedinému náčelníkovi Siouxů. Ale teď vzhůru do pevnosti."

Všechno nasvědčovalo tomu, že tuto skalní trhlinu zplodilo kdysi dávno zemětřesení, které roztrhlo skálu vedví. I vzestupná plošina, která tvořila schodiště, byla dílem přírody.

Museli jsme být nanejvýš ostražití a nehluchí, protože jsme každou chvíli mohli potkat obyvatele pevnosti scházejícího dolů pro vodu. Puklina byla tak úzká, že jsme museli jít za sebou. Při setkání s nepřítelem se ten vpředu nemohl spolehnout na pomoc toho druhého, současně si však byl jistý, že jej může napadnout jen jeden muž. Výstup byl nerušený, i když nelehký jednotlivé stupně měly nestejnou výšku, bylo tu hodně zatáček a neschůdných míst.

Konečně jsme byli u zadní části pevnosti. Vchod netvořila dřevěná brána dřevo je v poušti vzácné. Byl zatarasen mohutným balvanem, který se dal odchýlit neznámým zařízením jen z vnitřní části pevnosti. Všechna naše námaha v tomto směru byla zbytečná, balvan stál jako přikovaný.

"Co teď?" uvažoval Bothwell potichu. "Nějak se přece musíme dostat dovnitř."

"Napadneme hrad z druhé strany, od hlavního vchodu," usoudil jsem.

"Ne, to můžeme risknout jen v krajním případě. Pro Réalda by to mohlo skončit osudně, loupežníkům by zbylo hodně času. Kromě toho není vyloučené, že Hedžanbej se zbytkem gumu je už v pevnosti, a to by znamenal zaútočit proti značné síle v prakticky nedobytných obranných pozicích. Musíme vymyslet jiný plán, jinou bojovnou lest..."

"Mohla by nám možná pomoci anája."

"Jak?"

"Do setmění ještě zůstává trochu času a má hedžina je rychlá. Pomocí anáje se dostanu do pevnosti přes hlavní vchod a pak otevřu zevnitř tento zadní."

"Příliš nebezpečné, my dear!"

"Musíme riskovat, když chceme vysvobodit Réalda."

"To je pravda, ale nemůžeme riskovat slepě. Nemůžeš přece vědět, jaké pře kážky se ti postaví do cesty. Co když bude Hedžanbej v pevnosti? Po tom, co se stalo, bude krajně nedůvěřivý."

"Ať je to tak, nebo onak mám jeho anáju a ani mé zbraně nejsou k zahoeení."

"Well, ale budu tě doprovázet."

"To je vyloučené. Nemůžeme nechat káfilu bez vedení."

"Bohužel, máš pravdu. Ti Arabové jsou příliš vratcí, nemůžeme se na ně spoléhat."

"Může jít se mnou Korndorfer."

"Dobře, tak to riskneme. Ale říkám ti: když tě ti banditi dostali, budu vyvádět jako divý a roztrhám je na malé kousíčky, roznesu je v zubech."

Emeryho obavy o můj život mě dojmaly. Nesměl jsem si však připouštět takové myšlenky.

"Jsem si jistý, že to nebude potřebné," uklidňoval jsem ho. "Do půlnoci se v pevnosti zorientuji. Potom vystoupíte k

zadnímu vchodu a já vás vpustím."

"A co když to nedokážeš?"

"V tom případě postupuj podle svého uvážení."

"Budu čekat do jedné hodiny po půlnoci. Když nám do té doby neuvolníš vchod, za hodinu budeme před hlavní bránou. Jako signál napodobím houkání sovy. Když nepřiđeš k bráně, budu to považovat za důkaz, že jsi v nebezpečí a pokusíme se násilně vniknout do pevnosti. Pojďme!"

Sestoupili jsme zpátky do skalní průrvy a bez nehody jsem se vrátili ke káflle.

Když Tibbu uslyšel, že mě bude provázet Korndorfer, vehementně se dožadoval, aby směl jít i on. Musel jsem jej odmítnout. Už déle pronásledoval gum, několik loupežníků ho již vidělo. Nebylo tedy vyloučené, že ho znají, což mohlo ohrozit celé naše snažení.

Nasedl jsem na svou bišarín hedžínu. Josef si půjčil jednu z Emeryho mehár. Rychlým klusem jsme se vraceli stejnou cestou, kterou jsme přišli. Zabočili jsme kolem krajního výběžku pohoří a zamířili rovnou k pevnosti.

Slunce se právě ponořilo za obzor, když jsme dorazili k vysokému a otevřenému vchodu do pevnosti. Navzdory starostlivému pozorování jsme dosud nezaznamenali žádný podezřelý pohyb. Byl jsem však přesvědčený, že nás obyvatelé pevnosti už dlouho pozorují. Proto mě nepřekvapilo, když při vjezdu do pevnosti k nám přistoupili čtyři muži s hrozivě namířenými puškami.

"Vakkíf, stát! Co tu chcete, cizinci?"

"Jsme poutníci. Došla nám zásoba potravin, nemáme vodu. Chtěli bychom u vás přenocovat a nakoupit si potřebné věci."

"Jak jste se sem dostali a kdo vám řekl, že tato pevnost obydlená?"

"Viděli jsem na rovině stopy vašich zvířat. Pustíte nás dovnitř?"

Vyměnili si zkoumavé pohledy. Potom jeden z nich, kterého tvář nevěstila nic dobrého, nám stroze pokynul:

"Tak pojďte!"

"Poskytnete nám přístřešek ve jménu koránu a proroka?" zeptal jsem se.

"Řekl jsem pojďte!"

Bylo mi jasné, že teď, když jsme objevili jejich skrýš, živě nás odtud nepustí. Výraz v jejich tvářích mi to jasně prozrazoval. Rozhodl jsem se, že je hned přezkouším.

"Proč neodpovídáte na otázku?" zeptal jsem se prostoduše.

"Vždyť jsem jasně říkal, aby jste vstoupili!"

"A budeme u vás pod ochranou koránu?"

"Snad nás nepovažuješ za zbojníky, co zabíjejí své hosty?"

"Nevím, co jste zač. Ale nepřivítali jste nás pozdravem a nedáváte jasnou odpověď. Tedy raději půjdeme svou cestou." Otočil jsem velblouda a chystal jsem se k odjezdu.

"Stát, ani krok zpátky!" ozvalo se za námi. "Tady bydlí Hedžanbej a jeho gum, a proto už víckrát Saharu neuvídejte!"

Ovládl jsem se a nesáhl po zbraní. Co nejpokojněji jsem odvětil.

"Jsi slepý, že mi vyhrožuješ? Nevidíš pušky, které máme? Nebo si myslíš, že je máme na ozdobu? Především. Ne všiml jsi si velblouda, na kterém sedím? Alláh ti dal zrak a přece jsi slepý."

Loupežníci si až teď lépe všimli mé bišarín hedžíny. Oči se jim rozšířily údivem.

"Vždyť je to bejova bišarín hedžína. Kdo ti ji dal?"

"On sám. Zachránil jsem ho ze spárů Pána zemětřesení, když daleko odtud čekal v beduínském duáru na Mahmúda Ben Mustafu Abd Ibrahíma Jakuba Ibn Bašára, kterého vyslal s poselstvím do města Franků. Zde je anája, kterou mi sám daroval!"

Jméno jejich druha, kterého dobře, znali, i bejovo znamení, na ně zapůsobily, ale výraz jejich tváře zůstával stále temný.

"Ke kterému kmeni patříš?" vyzvídali dál.

"Jsem Frank."

"Tedy nevěříci. Co pohledáváš tady, hluboko v poušti?"

"Přicházím, abych byl hostem beje, který mi nabídl neomezenou pohostinnost. Kromě toho si s ním chci o něčem důležitém promluvit."

"V tom případě zůstaň. Zaručuji se ti, že do návratu beje se ti nic nestane."

Poznámka o bejovi měla pro mě mi mořádný význam. Když vůdce loupežníků nebyl ještě v pevnosti, znamenalo to pro nás přinejmenším jistou psychickou výhodu, i když o tom, jak je velká posádka pevnosti, jsme zatím nic nevěděli.

Sestoupil jsem z velblouda a Josef udělal to samé. Nad pevností kroužil osamělý sup. Snad tušil, že masový hrob tam dole, v propasti, dnes dostane nové hosty? Měli jsme to být my? Vzal jsem pušku a jedinou ranou jsem ho sestřelil. Dlouhé pušky loupežníků by to nedokázaly. Jejich majitelé si mě rázem začali prohlížet s neskrývaným údivem. A to jsem právě potřeboval.

"Vaše ústa opovrhla slušným přivítáním. Chraňte se proto před mým okem a před mou kulkou."

"Máš bejovu anāju a vyhrožuješ? Stejně jsi ji ukradl, d'aure! Zemři!"

Má pistole byla rychlejší. Dva výstřely dva mrtví loupežníci. Korndorferova kulka zasáhla třetího a čtvrtého skolil mohutným úderem pažby.

Ihned jsme znovu nabili a čekali, jestli se neukážou další loupežníci. Na nádvoří pevnosti však bylo mrtvolné ticho. Že by tady nechal Hedžanbej jen čtyři muže? Při odlehlosti pevnosti a jeho výtečné strategické poloze to nebylo vyloučené. Museli jsme si neodkladně ověřit, na čem jsme.

Vnitřek pevnosti byl zachovalejší, než se zvenku zdálo. Před námi teď byla otevřená nádvorní hala lemovaná sloupopradím. Boční prostory vytvářely množství prázdných síní. Obloukovitým podchodem jsme se dostali na druhé

nádvoří. Stavební sloh nasvědčoval, že pevnost byla postavena kolem 8. století našeho letopočtu, když bojovní Mussové zaplavili kamenitou serír. Už jsem chtěl pokračovat v prohlídce, když mě Josef náhle zadržel.

"Nehýbejte se, pane. Pokud mě zrak nešálí, tak za tím sloupiskem číhá další arci lotr..."

Sotva to dopověděl, za sloupem se vysunula hlaveň dlouhé pušky. Zazněla rána, Korndórfer zasyčel a chytil se za rameno. Kulka mu odřela kůži a kousek masa.

"Mašallách, tentokrát jenom jedna místo tisíce kulí! Ale kde je ten neopatrný sebevrah, vždyť mě mohl dočista zabít!" vykřikl rozzuřen a vrhl se hbitě ke sloupu. Chytil Araba pod krkem a začal ho škrtit. Doběhl jsem k nim v pravý čas, protože Arab už začal modrat.

"Pusť ho, budeme ho potřebovat!"

Korndórfer poslechl, ale zkroutil chlapovi ruce za záda a pevně ho držel.

"Proč stílíš na hosty Hedžanbeje?" zeptal jsem se zajatce.

"Pěkní hosté. Kde jsou ti čtyři, co na vás čekali u brány? Slyšel jsem výstřely. Kdo vlastně jste?" Těžce dýchal, ale trochu se už vzpamatoval.

"Pohleď, zde je bejova anája. Kolik mužů je v pevnosti?"

"Pět, dokud se nevrátí bej."

"Mýlíš se. Zůstal jsi sám čtyři poslaly mé kulky do džehenny, protože nás přivítali jako nepřátelé."

"Máš bejovu anāju a zabiješ naše muže? Kdo vlastně jsi?"

"Jsem bratr Behlúvánbeje a přicházím vysvobodit mladého Franka, kterého držíte v zajetí. Kde je?"

"Nemluvíš pravdu. Člověk nemůže být bratrem ducha."

"Zeptej se tedy samotného škrťce, přijde, jen co ho zavolám! Ale teď mluv: kde je zajatý Frank?"

"Neřeknu!"

"Sám si ho najdu, ale ty zemřeš tvá lebka přibude mezi ty, které už leží pod hradem."

Zmínka o bejově popravišti ho vylekala, ale vzpurně odvětil:

"Bej mě pomstí!"

"Na to je už příliš slabý. Behlúvánbej jej porazil a zabil šestnáct jeho mužů. Jeho bratra i s vaším mudírem, chabírem a šejkem el džamálin poslala do džehenny má puška. Když nebudeš mluvit, pošlu tě za nimi."

"Dokaž to, že nelžeš. Pak vykonám vše, co přikážeš."

"Tak pojď, když mi nevěříš, ukážu ti Škrťce loupežníků."

Vystoupil jsem na okraj zdi. Odtud byl znamenitý výhled do celé rokliny, ve které čekal Emery. Zajatý lupič mě váhavě sledoval. Možná se obával, že jej shodím do propasti.

"Hellou ioúú!" zakřičel jsem dolů do rokle, kde se zatím nic nehnulo. Jen co dozněla ozvěna mého pokřiku, ze skal ního úkrytu vystoupila Emeryho dlouhá postava.

"Vystupte nahoru!" zvolal jsem.

"Všechno O.K.?" vykřikl.

"Všechno. Pevnost je v našich rukou!"

Teď se vyrojili z úkrytů i muži kánly a spustili vítězný pokřik. I když slunce už zapadlo, světla bylo ještě dost, jako na dlani jsem mohl sledovat, co se odehrává dole v rokli.

Emery nechal velbloudy pod dozorem tří mužů, jedním z nich byl i Hassan a ostatní vedl ke schodům.

"Teď už mi věříš?" obrátil jsem se na zajatce. "Budeš mě už konečně poslouchat?"

"Ano, sidi!"

"Tak uvolni skálu, která zatarasuje zadní vchod."

Když jsme mu odebrali zbraně, vstoupil do jakéhosi výklenku, kde vzal pochodeň spletenou z datlových vláken. Zapálil ji a vešel do tmavé brány, kterou předtím hlídal. Po schodech sešel do podzemní místnosti, která byla až po strop plná uloupených věcí. Tu byl zřejmě Hedžanbejův loupežný sklad. V jednom z koutů byla skála, zakrývající zadní vchod do pevnosti. Stála na dvou kulatých kládách, ale lany byla pevně připoutaná na masivní háky zapuštěné do kamenné zdi. Tato lana nám tedy znemožňovala odsunout skálu zvenčí. Uvolnil jsem smyčky z háků a odsunul zataras.

Za chvíli byla celá káfila v pevnosti. Když jsme si s Emerym stručně objasnili situaci, obrátil jsem se znovu na zajatce.

"Tak, kde je mladý Frank?"

"Musím to říct, sidi? Přisahali jsme bejovi, že budeme mlčet."

"Musíš! Tu stojí Behlúvánbej, který ti vytáhne z těla duši, když nebudeš mluvit."

Loupežníkovi bylo jasné, že žádné vytáčky nepomohou.

"Následuj mě, sidi," řekl pokorně.

Ve druhém rohu místnosti byl hluboký výklenek uzavřený místo dveří několika balíky zboží. Když jsme je odtáhli, uviděl jsem na holé kamenné dlažbě ležící postavu.

"Rénalde!" zvolal Emery dojatě.

"Emery!" zajásal mladík, když světlo pochodně ozářilo postavu Angličana.

"Pryč odtud, rychle pryč!"

Stačilo několik rychlých řezů nožem a pouta spadla. Oba přátelé si padli do náručí.

Za světél pochodní jsme za necelou půlhodinku prohlédli celou pevnost.

Teď už jsme měli jistotu, že kromě našeho zajatce není v pevnosti jediného muže. Potom jsme vyslali posla k našim třem strážím do rokliny, aby objeli pohoří a ráno přivedli zvířata do pevnosti hlavním vchodem:

Od zajatce jsme se dozvěděli, že po návratu gumu několik mužů zavede zvířata do rokliny, což by nás, pochopi tělně, prozradilo a mohlo to stát i životy našich strážců. Učinili jsme všechna opatření, aby naše přítomnost v pevnosti

nebyla předčasně prozrazena. Past na zbytek gumu musela být dokonalá.

Nemusím se snad rozsáhle rozepisovat o nadšení, s jakým mladý Latréaumont přijal své osvobození po dlouhých měsících utrpení, když se už vzdal jakékoliv naděje na záchranu. Seděli jsme dlouho do noci a poslouchali jeho vyprávění o tom, co zažil do chvíle, kdy Hedžanbej napadl a vyvraždil jejich káfilu a jeho zajal.

Nechybělo už moc hodin do svítání, ale stejně jsme se uložili ke krátkému spánku. Dobře rozestavené stráže nás chránily před jakýmkoliv překvapením.

Když jsem se ráno probudil, překvapil jsem Abú billá Beniho při hrůzném počínání. V noci zabil zajatého zbojníka a právě se chystal svrhnout jeho zkrvavenou mrtvolu do propasti. Nedělal jsem si žádné iluze o motivech, které vedly muže do Hedžanbej ových služeb, ale stejně jsem připouštěl možnost, že některé z nich přivedla k tomuto krvavému řemeslu osudová náhoda, možnosti volit mezi smrtí a službou zloduchovi. Někteří setrvali u něj možná jen z obavy o život. Ať to bylo jakkoliv, přičilo se mi vraždění bezbranných zajatců. Mé výčitky však neměly u Tibbuá žádnou odezvu.

"Ad dam li'd dam, krev za krev!" odvě

til nelítostně. "Přisahal jsem pomstu/ dodržuji slovo," doložil a hodil mrtvé tělo do propasti.

Z nádvoří se ozvaly vzrušené hlasy. Dorazili naši muži z rokliny i se všemi zvířaty. Hassan mi ihned pospíchal v ústrety.

"Hamduilláh, díky bohu, sidi, že jsme zase spolu! Protože beze mě..." zavčas přestal, když uviděl Josefa a jen zaklel.

"Alláh inhál el bej, ať bůh zničí beje!" Zahleděl se do dálky a najednou vzrušeně zvolal: "Alláh mě vyslyšel, ten pes přichází!"

Opravdu! Po rovině směrem k pevnosti se pohybovala řada lidských postav. Kráčeli pěšky, zvířata tedy odeslali do rokliny. Netušili, jaké přivítání je čeká.

Poslal jsem Hassana dozadu, aby pozoroval dění v roklině.

Ostatní se ukryli do různých výklenků na nádvoří a kolem něj se zbraněmi připravenými ke střelbě. Já s Josefem jsme zalehli za hromadu kamení těsně u hlavní brány.

Nemuseli jsme dlouho čekat, přicházeli. Zřejmě byli hodně zdecimovaní posledními událostmi, když jim vůbec nebyla nápadná absence strážců u hlavní brány. Bezstarostně vstoupili na nádvoří. Nechali jsme je všechny vejít hlouběji, aby se vzdálili od brány. Až teď vystoupil Emery z úkrytu.

"Vakkíf, stát! Jsem Behlúváb bej. Nadešel váš konec. Palte!"

Zablýsklo se ze všech hlavní.

"Škoda olova, mašalláh! Jdu do toho ručně!" vykřikl Josef a spolu s Emerym a Tibbuem se vrhl do zmateného klubka překvapených loupežníků. Má opakovačka zkosila všechny, co se pokoušeli utéct hlavní branou. Neuplynulo ani deset minut a byli jsme pány situace.

Nad okrajem zadní zdi se objevila Hassanova vyplašená tvář.

"Alláh akbár, sidi! Do rokliny právě vjíždějí tři loupežníci se zvířaty na čele s tím arcilotrem Hedžanbejem. Poznal jsem ho podle pancíře..."

Vyběhli jsme na pozorovací stanoviště. V rokli stálo stádo velbloudů a napájelo se ze šotu. Vedle nich stáli tři muži.

Jeden z nich odhodil burnus. Řetězový pancíř na jeho hrudi se blyštěl v paprscích ranního slunce jako ryzí zlato.

Umýval se v potoce, pak si znovu přehodil burnus a kývl na zbylé dva, aby ho následovali. Ještě jsme viděli, jak vcházejí do otvoru ke schodům.

"Ten je můj, musím ho dostat živého!" zvolal Emery. "Stáhněte se do výklenků!"

Pospíchal jsem k zadnímu vchodu do podzemní místnosti odstranit zátaras, který jsem vrátili na své místo po příchodu káfilu do pevnosti, aby nás nikdo nemohl zaskočit ze zadu. Pak jsem se rychle vrátil na nádvoří.

Rénald Latréaumont si už včera vyžádal jednu z mých pistolí. Tušil jsem nebezpečí, které mu hrozilo v jeho hor kokrevné touze po pomstě při jeho naprosté nezkušenosti. Marně jsem jej hledal očima. Už jsem byl rozhodnutý rozběhnout se po nádvoří, když se od podzemní místnosti ozvaly kroky...

Hedžanbej, s oběma průvodci v patách, vkročil na nádvoří. Byl to napjatý okamžik vidět z několika metrů obávaného zbojníka, před kterým se třásla celá Sahara. Netušil, že ho sledují desítky párů očí. Jeho osud se naplnil.

Dravec pouště v lidské podobě měl však instinkt přiměřený jeho živočišné existenci. Zpustlé nádvoří najednou vybičovalo jeho ostražitost. Zůstal číhavě stát. Byla to věrná kopie svého bratra, kterého jsem zachránil i usmrtil v pohoří Auréš. Bodavé černé oči těkaly po celém nádvoří. Něco vytušil. Jeho rty se již otevíraly k hrozné kletbě zrady, když se zpoza jednoho z piliřů vyřítíl Rénaud Latréaumont s pistolí v ruce. Tušil jsem, co se může stát, a proto jsem bleskurychle zvedl kulovnici.

"Zadrž! Přenech ho mně!" srazil mi Emery ruku se zbraní a vyskočil ze svého úkrytu.

V té chvíli Rénaud se slovy "Zemři ty vrahu!" stiskl kohoutek pistole z těsné blízkosti.

Kulka se odrazila od hrudního pancíře. Hedžanbej se okamžitě vzpamatoval. Levou rukou sevřel útlého Francouze a pravačkou se rozehnal, aby mu vrazil nůž do zad. Už se zdálo, že mladík zaplatí za svou nerozváznost životem...

Ztuhl jsem hrůzou. Střílet jsem už nemohl na mušce jsem měl současně i Rénalda s Emerym. Ale teď... konečně! V posledním okamžiku Emeryho železná ruka strhla bejovu pravici a obruč jeho paží sevřela beje kolem boků.

"Poznáváš mě, ty arcid'able?" zařval mu do ucha. "Jsem Behlúváb bej! Jdi za svými obětmi!"

Náhle uvolnil železné objetí a hrozný úder jeho pěstí, který by zabil i býka, zasáhl beje doprostřed čela. Tělo v pancíři se sesunulo na dlažbu.

Dva bejovi průvodci, kteří dosud jen překvapeně přihlíželi událostem na nádvoří, se vzpamatovali a vrhli se k podzemní místnosti. Daleko nedoběhli, má opakovačka byla rychlejší...

Bothwell nesmírnou silou, zvedl mohutné tělo Hedžanbeje jako pírkó, přehodil si ho přes záda a vystoupil s ním na

okraj zdi. Jakoby v předsmrtném vzepětí se vůdce loupežníků probral z bezvědomí právě ve chvíli, když jej Emery zvedal nad propast. Jeho strašný výkřik nás zamrazil.

Dole se ozvalo jen tupé žuchnutí. Popraviště přijalo svou oběť vlastního kata. Ležel tam nepřírozně zkroucený na hromádce kostí a lebek...

Za čtrnáct dní jsme znovu přejeli celou kamenitou serír. Všechny útrapy a strádání uplynulých týdnů nám vy nahradil čarovný pohled, který se před námi vynořil v poslední den putování.

Tisíce stíhlých kmenů palem a jejich úhledných korun lahodně ševalilo v teplém vánku. Slunce zalévalo životadárnými paprsky zahrady obsypané bleděružovými květy broskvoní a světle zeleným listím fikovníků, ve kterých opojně trlikoval slavík.

Byla to oáza Sáfileh, do které jsme šťastně dorazili s celou káfilou.

Tu se s námi rozloučil Abú billá Béni.

"Alláh jífadak, bůh tě opatruj, sidi," řekl s dojetím. "Obohatils muže káfilly kořistí z loupežnického doupěte, ale sám jsi si nevzal nic. Už nemám syny, ale jen slova požehnání. Vezmi je sebou pod stany Germánistánu, kterého bůh je i naším bohem. Bajd el bellá áli, ať tě zlo zdaleka obchází."

Jeho postava se stále zmenšovala, až zmizela za linií písečného obzoru.

Po dalších třech týdnech putování jsme konečně dorazili do Alžíru. Ovzduší štěstí a nesmírné vděčnosti, které zavládlo v domě Latréaumontů, si náš čtenář může domyslet sám.

Dobrák Hassan nás provázel až sem. A Josef se ode mě nechtěl odloučit vůbec. Chtěl zůstat se mnou a s Emerym, který si získal jeho bezvýhradný obdiv a oddanost.

Statečný Angličan, k mé nesmírné radosti, změnil svůj cestovní plán a byl ochoten jet se mnou do Německa, aby jak žertem říkal mohl ochutnat Josefem do nebe vychvalované "kluzké" staffelsteinské pivo.

Latréaumontovi se při rozloučení neubránili slzám dojetí a i udatnému Kubabišovi z rodu En Nurába se podezřele cukaly koutky úst.

"Sidi, odjíždíš a už se asi nikdy neuvídíme, ale vím, že v Germánistánu budeš s radostí a hrdostí myslet na Hassana Ben Abúlfedu Ibn Haukála al Wárdiho Jussufa Ibn Abúla Foslána Ben Iššáka al Dúliho, kterého budeš vždy nazývat Džezarbejem, Škrtičem lidí, který ti pomohl zabít Assadbeje, leoparda a jeho sultána a polovinu Hedžanbeje!"

"Ani já na tebe nezapomenu, Haffánku," vmísil se do rozhovoru Korndórfer. "Všem budu vyprávět o velikém Maelcátbejovi, Škrtičovi žabího špiritusu!"

A tak se smutné rozloučení dostalo do normálních kolejí. Hassan se naštvál a spustil:

"Tvůj jazyk je plný jedu, nikdo ti neuvěří! Lidi v Germánistánu si řeknou: Pohleďte, tam přichází Jussef Koh en dár Gen Koh en dár Ibn Koh en dár Abú Koh en dár el Káh el Brumm, pomlouvač, nevěřící, šakal, co požívá maso prasat.

Zakazují ti o mně mluvit na věky věků! Ale my dva, sidi, budeme o sobě mluvit tvá pověst se bude z mých úst dotýkat saharských hvězd

a mé jméno zase bude zvučet ve všech oázách Germánistánu. Salám álejkum, mír s tebou!"

Adieu, Hassane! Až teď jsem si uvědomil, že tento dobráček, nepřekonatelný velebitel samého sebe, mi bude vlastně v černých hodinách života moc a moc chybět...

Vážení čtenáři, opět vychází populární

ROMÁNY VZRUŠENÉ CHVÍLE

Vydáváme každý měsíc jedno číslo, ve kterém vždy najdete jeden ukončený román z divokého západu a jeden román na pokračování. 64 stran napínavého čtení za pouhých 19 Kčs. Rozšiřuje PNS, distributoři nebo si jej můžete objednat přímo na naši adresu:

GÁBI, Okružní 1/15, 73701 Český Těšín

Z německého originálu "Die Gum", sebrané spisy K. Maye, svazek 10. "Orangen und Datteln", KarlMayVerlag, Radebeul bei Dresden, 1893 s použitím slovenského překladu Rudolfa Tandlmayera do češtiny volně přeložil Pavel Juhász

(c) Translation: Pavel Juhász

(c) Illustration: Jan Hora

(c) Illustration: potah Adam Glajc

Vydalo GÁBI, Český Těšín, Okružní 1/15

Fotosazba fa Horňák, Český Těšín

Vytiskly Brněnské papírny, s. p., závod

Český Těšín, Střelníční 54

Doporučená cena nakladatelem 47 Kčs

ISBN 808576704X